HERVÉ

LE TELLIER

Anomalia

PRIX GONCOURT 2020

PANDORA

Anansi
CONTEMPORAN

COLECȚIE COORDONATĂ DE **BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU**

Anansi
CONTEMPORAN

HERVÉ
LE TELLIER

Anomalia

Traducere din limba franceză și note de
Mădălina Ghiu

PANDORA

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Alexandra Turcu

DESIGN:
Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LE TELLIER, HERVÉ
Anomalia / Hervé Le Tellier ; trad. din lb. franceză și note de Mădălina Ghiu. - București : Pandora Publishing, 2021
ISBN 978-606-978-365-8

I. Ghiu, Mădălina (trad.)

821.133.1

Titlul original: *L'Anomalie*
Autor: Hervé Le Tellier

Copyright © Éditions Gallimard, 2020
Copyright © Pandora M, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-365-8

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Iar eu, cel care spune că voi visați,
Sunt la rândul meu un vis.

ZHUANGZI

Adevăratul pesimist știe că
este deja prea târziu pentru a fi.

Anomalia,
VICTØR MIESEL

I
La fel de negru precum cerul[1]

(martie - iunie 2021)

Există un lucru admirabil, care depășește întotdeauna cunoașterea, inteligența și chiar și geniul, acesta este incapacitatea de a înțelege.

Anomalia,
Victør Miesel

1 Titlurile celor trei părți ale romanului sunt toate versuri din poeme de Raymond Queneau.

BLAKE

Să ucizi pe cineva e o nimica toată. Trebuie să observi, să supraveghezi, să reflectezi mult, iar în momentul acela să străpungi nimicul. *Voilà*. Să străpungi nimicul. Să-ți devină clar că universul se îngustează, se îngustează până când se concentrează în țeava armei sau în vârful cuțitului. Asta e tot. Să nu-ți pui întrebări, să nu te lași mânat de furie, să-ți alegi pașii de urmat, să acționezi metodic. Blake știe să facă asta, și încă de atât de mult timp, încât nu mai ține minte când a început să știe. După aceea, restul vine de la sine.

Blake își trăiește viața din moartea altora. Vă rog, fără lecții de morală. Dacă vrem să discutăm etic, el este gata să răspundă statistic. Pentru că — și Blake își cere scuze —, atunci când un ministru al Sănătății reduce bugetul, taie de pe listă aici un computer tomograf, acolo, un medic, dincolo, o unitate de terapie intensivă, bănuiește că scurtează bine de tot existența a mii de necunoscuți. Responsabil, nevinovat, vechea arie. Blake este opusul. Și, de altfel, nici nu trebuie să se justifice, nu-i pasă.

A ucide nu este o vocație, este o dispoziție. O stare sufletească, dacă preferați. Blake are unsprezece ani și nu se numește de fapt Blake. Este lângă mama lui, în Peugeot, pe un drum departamental, aproape de Bordeaux. Mama nu conduce prea repede, un câine traversează șoseaua, impactul abia se simte, mama țipă, frânează prea brusc,

mașina alunecă în zigzag, motorul se blochează. Stai în mașină, dragul meu, Doamne, stai în mașină. Blake nu se supune, își urmează mama. E un collie cu blană cenușie, șocul i-a zdrobit pieptul, sângele i se scurge pe lateral, dar nu este mort, geme, zici că e un plânset de bebeluș. Mama aleargă de colo-colo panicată, îi pune lui Blake mâinile la ochi, bâlbâie cuvinte incoerente, vrea să sune la ambulanță, Dar, mamă, e o potaie, e doar o potaie. Collie-ul gâfâie pe asfaltul crăpat, corpul său răsucit capătă un unghi ciudat, e scuturat de zvâcniri din ce în ce mai slabe, agonizează sub ochii lui Blake, iar Blake urmărește plin de curiozitate cum viața părăsește trupul animalului. S-a terminat. Băiatul mimează puțin tristețea, mă rog, ceea ce își imaginează el că este tristețea, ca să nu o îngrijoreze pe mama, dar nu simte nimic. Mama rămâne pe loc, înghețată în fața micului cadavru, Blake, nerăbdător, o trage de mânecă, Mamă, haide, n-are rost să rămâi acolo, e mort, nu vezi, să mergem, voi întârzia la fotbal.

A ucide este, de asemenea, o chestiune de aptitudine. Blake constată că este dotat în ziua în care unchiul său Charles îl ia cu el la vânătoare. Trei lovituri, trei iepuri, un adevărat talent. Țintește rapid și precis, știe să se adapteze la cele mai proaste carabine, putrede, la puștile cel mai prost reglate. Fetele îl târăsc pe la bâlciuri, Hai, te rog, vreau girafa, elefantul, Game Boy-ul, da, hai, încă o dată!, iar Blake împarte jucării de pluș, console de jocuri, devine teroarea poligoanelor, înainte de a decide să facă asta cu discreție. Lui Blake îi place, de asemenea, ceea ce-l învață unchiul Charles: să taie gâtul căprioarelor și să tranșeze iepurii. Să fim înțeleși: nu-i face plăcere să ucidă sau să dea gata animalul rănit. Nu este un vicios. Nu, îi place gestul

tehnic, rutina impecabilă, care se instalează cu ajutorul repetiției.

Blake are douăzeci de ani și, sub numele său autentic franțuzesc, Lipowski, Farsati sau Martin, este înscris la o școală pentru hotelieri, dintr-un orășel din Alpi. Nu este o alegere la întâmplare, atenție, ar fi putut face orice, îi plăceau și electronica, și programarea, era talentat la limbi străine, ehe, engleza, i-a fost suficient doar un stagiu de trei luni la Lang's din Londra ca s-o vorbească aproape fără accent. Însă, mai presus de toate, Blake preferă să gătească, pentru momentele goale din timpul preparării unei rețete, minutele care se scurg fără grabă, chiar în agitația febrilă a unei bucătării, secundele lungi și calme, în care privești cum se topește untul în tigaie, se călește ceapa albă, se bat spumă albușurile pentru sufleu. Adoră mirosurile și mirodeniile, adoră să creeze un aranjament de culori și arome într-o farfurie. Poate că ar fi fost cel mai strălucit elev din școală. Totuși, la naiba, Lipowski (sau Farsati sau Martin), nu ar strica deloc să te porți puțin mai amabil cu clienții. E în fișa postului, în fișa postului, auzi, Lipowski (sau Farsati sau Martin)!

Într-o seară, într-un bar, un tip beat rău îi spune că vrea să omoare pe cineva. Probabil are un motiv întemeiat pentru asta, o chestie la slujbă, vreo femeie, dar lui Blake nu-i pasă.

— Ai face asta pentru lovele?

— Ești țicnit, răspunde Blake. Complet țicnit.

— Te plătesc, și-ncă gras.

Suma pe care i-o propune are trei zerouri. Blake se prăpădește de râs.

— Nu. Glumești?

Blake bea fără grabă, așteaptă momentul prielnic. Tipul s-a prăbușit pe tejgheaua barului, Blake îl scutură.

— Ascultă, cunosc pe cineva care ar face-o. Pentru dublul sumei. Nu l-am întâlnit niciodată. Îți spun mâine cum să dai de el, dar, după, nu-mi mai vorbești niciodată despre asta, OK?

În acea noapte, Blake îl inventează pe Blake. De la William Blake, pe care l-a citit după ce a văzut *Dragonul roșu*, filmul cu Anthony Hopkins, și pentru că i-a plăcut o poezie: „Și am sărit în această lume plină de primejdii: Neajutorat, gol și țipând îngrozitor / Ca un demon ascuns într-un nor"[1]. Și apoi Blake — *black* și *lake*, negru și lac — îi e pe plac.

Începând de a doua zi, un server din America de Nord primește adresa de e-mail a unui anumit blake.mick.22, creată într-o cafenea din Geneva, Blake cumpără, cu bani gheață, de la un necunoscut, un laptop de ocazie, își procură un Nokia vechi și o cartelă *prepay*, o cameră foto, un teleobiectiv. Odată echipat, ucenicul bucătar îi dă tipului contactul acelui „Blake", „fără nicio garanție că adresa e încă valabilă", și așteaptă. Trei zile mai târziu, bărbatul de la bar îi trimite lui Blake un mesaj alambicat, din care îți dai seama că are rezerve față de el. Pune întrebări. Caută un punct vulnerabil. Lasă, din timp în timp, să treacă o zi între două schimburi de mesaje. Blake vorbește despre țintă, despre logistică, despre termenul de livrare și aceste precauții reușesc să-l liniștească. Cad de acord, Blake revendică jumătate din avans: sunt deja patru zerouri. Când

1 Versuri din prima strofă a poemului „Infant sorrow", al lui William Blake: „My mother groan'd, my father wept, / Into the dangerous world I leapt; / Helpless, naked, piping loud, / Like a fiend hid in a cloud"

bărbatul îi spune că vrea să semene a „moarte naturală", Blake dublează suma și cere o lună la dispoziție. Convins de acum că are de-a face cu un profesionist, tipul acceptă toate condițiile.

Este pentru prima dată, iar Blake se pregătește. E deja extrem de meticulos, prudent, ingenios. A văzut atât de multe filme. Este de neimaginat cât le datorează asasinii plătiți scenariștilor de la Hollywood. Încă de la începutul carierei sale, banii pentru comandă, informațiile despre contract le va primi într-o pungă de plastic, abandonată într-un loc care urmează a fi stabilit, într-un autobuz, un fast-food, un șantier, un coș de gunoi, un parc. Se vor evita zonele prea izolate, unde poate fi văzut doar el, locurile prea publice, unde nu l-ar repera nimeni. Va fi acolo cu câteva ore înainte, supraveghind împrejurimile. Va purta mănuși, glugă, pălărie, ochelari, își va vopsi părul, va învăța să-și pună peruci, să-și sugă obrajii, să îi umfle, va avea zeci de plăcuțe de înmatriculare, din toate țările. Cu timpul, Blake va învăța să arunce cu cuțitul, *half-spin* sau *full-spin*, în funcție de distanță, să confecționeze o bombă, să extragă dintr-o meduză o otravă care nu poate fi identificată în laborator, va ști să monteze și să demonteze în câteva secunde un Browning de 9 mm, un Glock 43, va fi plătit și își va cumpăra armele cu bitcoini, această criptomonedă cu trasee imposibil de detectat. Își va crea propriul site pe deepweb, iar darknetul va deveni un joc pentru el. Pentru că există tutoriale pentru absolut orice pe internet. Trebuie doar să cauți.

Așadar, ținta lui este un bărbat de cincizeci de ani, Blake primește fotografia lui, numele, dar decide să-i spună Ken. Da, așa cum îl cheamă pe soțul păpușii Barbie. O bună alegere: Ken, asta nu-i conferă cu totul o existență.

Ken trăiește singur, iar ăsta e deja un început bun, își spune Blake, pentru că, dacă ar fi căsătorit și ar avea trei copii, nu s-ar ivi prea ușor vreo ocazie. Mai rămâne problema că, la această vârstă, o moarte naturală lasă puține opțiuni: un accident de mașină, o scurgere de gaze, un atac de cord, o cădere accidentală. Punct. Să taie frânele sau să facă manevre pe la direcție Blake nu este încă în stare și nici nu știe cum să-și procure clorură de potasiu, ca să provoace un stop cardiac; cât despre asfixierea cu gaze, nu are nicio idee. Rămâne căderea. Zece mii de morți pe an. În principal oameni în vârstă, dar ne vom descurca cu asta. Și Ken poate fi cu greu considerat sportiv, o luptă iese din discuție.

Ken locuiește într-un F3[1], la parterul unei vile de lângă Annemasse[2]. Timp de trei săptămâni, Blake nu face altceva decât să supravegheze sau să construiască planuri. Din avansul primit, a cumpărat o camionetă Renault veche, a amenajat-o într-un mod rudimentar, un scaun, o saltea, baterii suplimentare pentru iluminat, și s-a instalat într-o parcare pustie, cu vedere la ansamblul de locuințe, chiar spre apartamentul lui. În fiecare zi, Ken pleacă pe la opt și jumătate, trece granița elvețiană, apoi se întoarce de la serviciu în jurul orei nouă seara. În weekend, se întâlnește uneori cu o femeie, o profesoară de franceză în Bonneville, la vreo zece kilometri de aici. Marți este cea mai ritualizată, cea mai previzibilă zi. Ken se întoarce mai devreme, pleacă imediat la sală, se întoarce două ore mai târziu, stă în baie în jur de douăzeci de minute, apoi ia

1 Un F3 este un apartament cu living mare, de peste 30 de metri pătrați, un dormitor, o bucătărie și o baie.

2 Annemasse este un oraș din departamentul Haute-Savoie, situat la frontiera Franței cu Elveția, la opt kilometri de Geneva.

cina în fața televizorului, întârzie la computer și se culcă. Pe marți seara deci. Îi trimite un mesaj clientului, conform codului lor: „Luni, ora douăzeci?". Cu o zi mai puțin, cu două ore mai puțin. Angajatorul va avea un alibi pentru marți la ora 22:00.

Cu o săptămână înainte de ziua stabilită, Blake comandă o pizza pentru a-i fi livrată lui Ken. Curierul sună, Ken deschide fără ezitare ușa, vorbește mirat cu angajatul, care pleacă cu cutia. Blake nu are nevoie să afle mai multe.

Marțea următoare, sosește chiar el pe palier cu o cutie de pizza, examinează strada pustie pentru o clipă, își trage protecțiile antiderapante peste pantofi, își verifică mănușile și așteaptă o clipă, ca să sune la ușă în momentul în care Ken iese din duș. Ken deschide, în halat de baie, oftează când vede cutia de pizza în mâinile curierului. Dar, înainte să apuce să spună un cuvânt, cutia goală cade, iar Blake îl împunge în piept cu capetele a două bastoane cu electroșocuri. Ken cade în genunchi electrocutat, Blake se lasă în jos odată cu el și continuă să apese timp de zece secunde, până când Ken nu mai mișcă. Producătorul promitea opt milioane de volți, Blake a testat pe sine cu un singur baston și aproape că și-a pierdut cunoștința. Acum târăște până la baie un Ken gemând, cu bale la gură, mai descarcă o dată bastonul, ca să fie sigur, și, dintr-o singură mișcare, de o violență uluitoare — gest pe care l-a repetat de zeci de ori cu nuci de cocos —, apucă capul lui Ken în mâini, îl ridică în timp ce îl ține de tâmple, îl împinge înapoi cu toată puterea: craniul se sfărâmă de muchia rezervorului, un romb de gresie se sparge de la izbitură. Sângele se răspândește imediat, roșu-aprins și vâscos ca oja, cu mirosul său cunoscut, de rugină fierbinte, gura rămâne deschisă, ca la proști, ochii

pironesc, larg deschișii, tavanul. Blake întredeschide halatul: șocurile electrice nu au lăsat nicio urmă. Aranjează corpul cât de bine poate, în funcție de traiectoria ipotetică impusă de gravitație după o alunecare tragică.

Și, când se ridică, admirându-și munca, simte o nevoie teribilă să facă pipi. Blake nu s-ar fi gândit niciodată la asta. Trebuie spus că, în filme, criminalul nu face pipi. Nevoia este atât de urgentă, încât chiar se gândește să se ușureze în veceu, chit că asta înseamnă să curețe temeinic după aceea. Dar, dacă polițaii încep să fie ceva mai inteligenți sau pur și simplu să acționeze sistematic, pentru a respecta metodic procedura, vor găsi ADN. Inevitabil. Ei bine, asta își spune Blake în sinea lui. Așadar, în ciuda faptului că vezica urinară îl imploră, el își urmărește planul, schimonosindu-se din cauza torturii. Ia săpunul, îl apasă puternic pe călcâiul lui Ken, îl strivește de gresie, lasă o urmă și îl aruncă pe axa presupusei alunecări: săpunul ricoșează și nimerește în spatele toaletei. Perfect. Descoperirea lui îl va încânta pe anchetator, foarte fericit că a rezolvat enigma. Blake reglează dușul la maximum pe apă caldă, îi dă drumul, direcționează jetul către fața și pieptul cadavrului, evitând orice contact cu apa aburindă, și iese din baie.

Blake aleargă la fereastră, trage perdelele, inspectează încăperea pentru ultima oară. Nu există niciun indiciu că un corp a fost târât câțiva metri, iar apa rozalie începe să inunde podeaua. Computerul este aprins, ecranul afișează imagini cu gazon englezesc și peluze de flori. Ken era pasionat de grădinărit. Blake părăsește complexul, își scoate mănușile, se îndreaptă fără grabă spre scuterul parcat la două sute de metri distanță. Demarează, parcurge un

kilometru, se oprește să facă în sfârșit pipi. La naiba, încă mai poartă protecțiile negre din bumbac.

Două zile mai târziu, un coleg îngrijorat va anunța poliția, care va descoperi moartea accidentală a lui Samuel Tadler. Blake primește restul de bani în aceeași zi.

Toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. De atunci, Blake și-a construit două vieți. Într-una, este invizibil, acționează sub douăzeci de nume și la fel de multe prenume, cu pașapoartele corespunzătoare, de orice naționalitate, inclusiv cu date biometrice reale, da, este mai ușor decât ne închipuim. În cealaltă, sub numele de Jo, conduce o întreprindere pariziană care livrează mâncăruri vegetariene la domiciliu, cu sucursale în Bordeaux, Lyon și acum Berlin și New York. Colaboratoarea lui, Flora, care îi este și soție, și cei doi copii ai lor se plâng că pleacă prea des în călătorii și uneori pentru prea mult timp. Este adevărat.

21 martie 2021
Quogue, New York State

În această zi de 21 martie, Blake face mișcare. Aleargă prin ploaia măruntă, pe nisipul umed. Păr lung și blond, bandană, ochelari negri, trening galben și albastru, invizibilitatea pestriță a practicanților de jogging. A sosit la New York acum zece zile, cu pașaport australian. Zborul transatlantic a fost atât de oribil, încât a crezut că de data asta i-a sunat ceasul și că Cerul pretindea răzbunare pentru toate contractele lui. Într-un gol nesfârșit de aer, peruca lui blondă aproape că i-a părăsit țeasta. Și iată că au trecut

nouă zile de când își face zilnic cei trei kilometri de plajă, sub un cer cenușiu, în Quogue, prin fața șandramalelor de zece milioane de dolari, pe puțin. Fuseseră amenajate niște dune, botezate Dune Road, ca să fie clar pentru toată lumea, au plantat pini și stuf, ca nicio vilă să nu aibă vedere la vecini, astfel încât fiecare proprietar să nu se poată îndoi că el este singurul proprietar al întregului ocean. Blake aleargă cu pas suplu, fără grabă și, dintr-odată, ca în fiecare zi, la aceeași oră, se oprește în fața unei minunate case placate cu lemn de sequoia, cu pereți generoși de sticlă și cu o terasă prelungită cu o scară care duce la mare. Simulează dificultăți de respirație, se îndoaie de mijloc sub efectul unei împunsături laterale imaginare și, la fel ca în fiecare zi, ridică capul și îi face cu mâna unui bărbat din depărtare, un tip la vreo cincizeci de ani, cam dolofan, care-și bea cafeaua sub copertină, sprijinit în coate pe balustradă. Un bărbat mai tânăr, înalt, brunet, cu părul scurt, îi ține companie. Stă retras, cu spatele lipit de peretele placat, cu un aer preocupat, fără să scape țărmul din privire. Sub sacou, un toc de pistol invizibil umflă stofa în partea stângă. Un dreptaci. Astăzi, pentru a doua oară în această săptămână, Blake se îndreaptă către ei zâmbind, în timp ce avansează pe cărarea nisipoasă, printre tufele de drobiță și iarba joasă.

Cu o mișcare calculată, Blake se întinde, cască, scoate un prosop din rucsac, își tamponează fața, apoi scoate un termos, bea îndelung o înghițitură de ceai rece. Așteaptă ca bărbatul mai în vârstă să i se adreseze.

— Bună, Dan. E totul în regulă?

— Bună, Franck, spune Dan–Blake, care încă gâfâie, schimonosindu-se din cauza unui presupus cârcel.

— Mizerabilă vreme pentru alergat, spune bărbatul, care, de când s-au întâlnit pentru prima oară, acum o săptămână, și-a lăsat mustață și o barbă cenușie.

— Toată ziua e mizerabilă, de altfel, răspunde Blake, oprindu-se la cinci metri de ei.

— M-am gândit la dumneavoastră azi-dimineață, când am văzut prețul acțiunilor Oracle.

— Nu-mi spuneți. Știți ce pot prezice pentru zilele următoare, Franck?

— Nu?

Blake împăturește cu atenție prosopul, îl bagă în rucsac, apoi strecoară cu grijă termosul, înainte de a scoate rapid un pistol. Îl împușcă imediat pe tânăr, de trei ori, impactul îl împinge înapoi și se prăbușește pe o bancă, apoi, de trei ori pe Franck, înmărmurit, care abia tresare, cade în genunchi, rămâne prăbușit, lipit de balustradă. De fiecare dată, două împușcături în piept, una în mijlocul frunții. Șase lovituri într-o secundă, cu un P226 cu amortizor, valurile au acoperit oricum zgomotul. Încă un contract impecabil. O sută de mii de dolari, bani câștigați ușor.

Blake își pune la loc în geantă pistolul Sig Sauer, adună cele șase cartușe din nisip, oftează privindu-l pe bodyguardul mort fulgerător. O altă firmă suspectă, care angajează paznici de parcări, îi antrenează timp de două luni și le face vânt acestor amatori în lumea reală. Dacă acest biet om și-a făcut treaba, înseamnă că le-a dat șefilor prenumele lui — Dan —, fotografia făcută chiar de la distanță, numele companiei Oracle, menționată fugitiv de Blake, iar aceștia au putut să-l liniștească după ce au identificat un anume Dan Mitchell, director-adjunct logistic la Oracle New Jersey, un blond cu părul lung, care seamănă destul de mult cu Blake,

care a trecut totuși prin zeci de organigrame pentru a găsi o sosie plauzibilă printre mii de fețe.

Apoi Blake își reia cursa. Ploaia, care începe să cadă mai tare, îi șterge urmele pașilor. Toyota închiriată se află la două sute de metri distanță, numerele de înmatriculare sunt ale unei mașini identice, reperate cu o săptămână înainte pe străzile din Brooklyn. Cinci ore mai târziu, va lua avionul către Londra, apoi Eurostarul către Paris, sub o nouă identitate. Dacă zborul său de întoarcere este mai puțin agitat decât cel de Paris-New York din urmă cu zece zile, va fi perfect.

Blake a devenit profesionist, nu mai simte niciodată nevoia să facă pipi.

*

Duminică, 27 iunie 2021, ora 11:43,
Cartierul Latin, Paris

Să vă spună Blake: în barul acela din colț, de pe rue de Seine, se poate bea cea mai bună cafea din Saint-Germain. O cafea bună, Blake vrea să spună una cu adevărat bună, este un miracol născut din colaborarea intimă dintre niște boabe excelente, aici o cafea Nicaragua proaspăt prăjită, măcinată fin, apă purificată și un espressor, în cazul de față un Cimbali, curățat în fiecare zi.

De când Blake și-a deschis primul restaurant vegetarian, pe rue de Buci, lângă Odeon, și-a făcut un obicei din a veni aici. Chiar de-ar fi să cadă pradă disperării, măcar să fie pe o terasă din Paris. În cartier, el este deci Jo, de la Jonathan sau Joseph sau Joshua. Până și angajații lui îi spun Jo, iar numele său nu apare nicăieri, cu excepția fără doar

și poate a capitalului holdingului care deține compania, înscris în registrul comercial. Blake a avut întotdeauna cultul secretului, sau să spunem al discreției, și în fiecare zi totul îi dovedește că bine a făcut.

Aici, Blake lasă garda jos. Face cumpărăturile, își ia cei doi copii de la școală și chiar, de când au angajat câte un manager pentru fiecare dintre cele patru restaurante, el și Flora merg la teatru, la cinema. O viață banală, în care te poți chiar și răni, dar numai pentru că, însoțind-o pe Mathilde la călărit, te lovești din neatenție de ușa boxei poneiului și îți spargi arcada.

Cele două identități ale sale sunt perfect etanșe. Jo și Flora rambursează creditul unui apartament cochet, la doi pași de Jardin du Luxembourg, Blake a cumpărat cu bani gheață, în urmă cu doisprezece ani, un apartament cu două camere lângă Gare du Nord, într-o frumoasă clădire din rue La Fayette, cu uși și ferestre la fel de blindate ca zidurile unui seif. Un chiriaș oficial își plătește chiria, iar numele i se schimbă în fiecare an, mai ales că nu există. Nu poți fi niciodată suficient de prudent.

Prin urmare, Blake își bea cafeaua, fără zahăr și fără griji. Citește cartea recomandată de Flora; nu i-a mărturisit soției că l-a recunoscut pe autor în cursa Paris-New York din martie. Este amiază, Flora i-a dus pe Quentin și Mathilde la părinții ei. El va sări peste masa de prânz, pentru că, fix în această dimineață, și-a stabilit o întâlnire pentru ora trei: un contract, primit cu o seară înainte. O afacere simplă, bine plătită, clientul pare grăbit. Trebuie doar să se întoarcă în rue La Fayette pentru a se schimba, așa cum o face mereu. La 30 de metri de el, un bărbat cu glugă îl urmărește, cu fața ascunsă.

VICTOR MIESEL

Victor Miesel nu duce lipsă de farmec. Fața sa, multă vreme colțuroasă, și-a îmblânzit trăsăturile de-a lungul anilor, iar părul des, nasul roman, pielea mată îl pot evoca pe Kafka, un Kafka viguros, care ar fi reușit să depășească patruzeci de ani. Este înalt, încă subțire, deși stilul de viață sedentar, inerent profesiei sale, l-a buhăit un pic.

Pentru că Victor scrie. Din păcate, în ciuda bunei receptări critice a două romane, *Munții vor veni după noi* și *Eșecurile care au dat greș*, în ciuda unui premiu literar foarte monden, dar dintre acelea a căror bandă roșie[1] nu provoacă nicio îmbulzeală, vânzările sale nu au depășit niciodată câteva mii de exemplare. S-a convins că nu există nimic mai tragic de atât și că o deziluzie este opusul unui eșec.

La patruzeci și trei de ani, dintre care cincisprezece petrecuți cu scrisul, lumea mică a literaturii i se pare un tren burlesc, în care escroci fără bilete se instalează zgomotos în vagoanele de clasa întâi, cu complicitatea controlorilor de bilete incapabili, în timp ce pe peron rămân genii

1 Banda roșie care se aplică pe o carte marchează obținerea unui premiu literar de prestigiu. Este o modalitate publicitară de evidențiere a unui anumit volum și duce la creșterea tirajului și implicit a vânzărilor. De exemplu, romanul de față, *Anomalia*, câștigător al Premiului Academiei Goncourt 2020, cu un tiraj inițial de 12 000 de exemplare, a fost tipărit după premiere în 820 000 de exemplare, situându-se astfel pe locul al doilea după *Amantul* lui Marguerite Duras, care, după obținerea aceluiași premiu în 1984, s-a vândut în 1,6 milioane de exemplare (https://www.lefigaro.fr/livres).

modeste — o specie pe cale de dispariție, căreia Miesel nu consideră că-i aparține. Cu toate acestea, el nu s-a înăcrit; a ajuns să nu-i mai pese, acceptă să stea liniștit la târgurile de carte și să dea autografe nu pe mai mult de patru exemplare vândute în tot atâtea ore; când un insucces al vreunui confrate îi lasă un răgaz și vecinului de masă, stau împreună în mod plăcut la taclale. Miesel, care poate părea absent și distant, are, în ciuda a toate, o reputație de persoană cu simțul umorului. Dar un om cu simțul umorului, demn de acest statut, nu este întotdeauna „în ciuda a toate"?

Miesel trăiește din traduceri. Din engleză, rusă și polonă, limba în care îi vorbea bunica în copilărie. I-a tradus pe Vladimir Odoievski, Nikolai Leskov, autori ai secolului al XIX-lea, pe care majoritatea oamenilor nu-i citesc. A ajuns, de asemenea, să facă orice, de exemplu — pentru un festival de teatru — să adapteze *Așteptându-l pe Godot* în klingoniană, acel limbaj al extratereștrilor cruzi din *Star Trek*. Pentru a-și păstra reputația față de bancă, Victor traduce și bestselleruri anglo-saxone distractive, care conferă literaturii un statut de artă minoră, pentru minori. Profesia lui i-a deschis ușa unor editori de renume, dacă nu chiar influenți, fără ca însă propriile lui manuscrise de autor să le treacă pragul.

Miesel are o superstiție: în buzunarul blugilor ține întotdeauna o piesă de Lego roșu-aprins, cea mai comună piesă, de două ori câte patru știfturi. Provine din zidul de incintă al castelului fortificat pe care el și tatăl său l-au construit în camera lui din copilărie. A avut loc accidentul pe șantier, iar macheta a rămas neterminată, lângă pat. Băiatul examina adesea, tăcut, crenelurile, podul mobil, figurinele, donjonul. A continua singur construcția clădirii ar fi

însemnat acceptarea morții, iar dărâmarea ei, la fel. Într-o zi, a desprins o cărămidută din perete, a strecurat-o în buzunar și a demontat castelul fortificat. Asta a fost acum treizeci și patru de ani. De două ori a pierdut Victor piesa de Lego și de două ori a făcut rost de alta, identică. Mai întâi cu durere, apoi fără niciun sentiment. Anul trecut, la moartea mamei, a strecurat cărămiduța în sicriu și a înlocuit-o imediat. Acest mic paralelipiped roșu nu este tatăl său, ci doar amintirea unei amintiri, stindardul filiației și al fidelității.

Miesel nu are copii. Sentimental, zboară din eșec în eșec, păstrându-și entuziasmul intact. Fiind prea adesea distant, el nu reușește să seducă și nu a întâlnit niciodată femeia cu care să petreacă o perioadă mai lungă de viață. Sau poate își alege companioanele astfel încât să fie sigur că nu va reuși niciodată.

Asta înseamnă să mințim: a întâlnit-o pe *ea* în urmă cu patru ani la Întrunirile traducătorilor de la Arles; în timpul unei întâlniri în care el explica cum se poate „traduce umorul lui Goncearov[1]“, ea se afla în primul rând. El încerca să nu se uite numai la ea. Fiindcă l-a reținut un editor — Ce ziceți dacă ați traduce-o pentru noi pe feminista rusă Liubov Gurevici[2]? Ce spuneți? Minunat, nu-i așa? —, Victor nu a putut să dispară pe furiș. Dar două ore mai târziu, la coada răbdătoare care ducea către deserturi, ea stătea în spatele lui, zâmbitoare. Adevărul este că în dragoste inima știe imediat și strigă în gura mare.

1 Prozatorul rus Ivan Goncearov (1812–1891) este autorului celebrului roman *Oblomov.*

2 Liubov Gurevici (1866–1940) a fost o importantă jurnalistă literară din Rusia începutului de secol XX.

Bineînțeles, nu vom declara persoanei că o iubim, așa, din prima. Nu ar înțelege. Atunci, ca să ascundem că suntem deja ostaticul ei, facem conversație.

Ajuns la ultima etapă, cea a lava cake-urilor, Victor se întoarse și intră în vorbă cu ea. O întrebă, bâlbâindu-se, cum să traducă „crème anglaise" — frișcă englezească — în engleză, când *french cream* — frișcă franțuzească — este *chantilly*. Da, îi pare rău, nu a putut găsi altceva mai de soi. Ea a râs politicos și i-a răspuns *Ascot cream*, cu o voce răgușită, care lui îi păruse feerică, apoi s-a întors la masa ei alături de prietene. A durat ceva timp până să-și dea seama că Ascot, la fel ca Chantilly, era tot un hipodrom, dar în Anglia.

Schimbară priviri pe care el le-ar fi vrut complice, se duse la bar, în mod fățiș, în speranța că ea i se va alătura acolo, dar era prinsă într-o discuție. Simțindu-se în situația unui adolescent fraier, s-a întors la hotel. Nu a găsit-o printre fotografiile vorbitorilor, dar era convins că o s-o întâlnească din nou, și toată dimineața a vizitat atelierele de traduceri, sub diferite pretexte. Degeaba. Nu era nici la petrecerea de încheiere a Întrunirilor. Se evaporase. În timpul ultimului mic dejun la hotel, a descris-o unui prieten din organizație, dar „micuță", „brunetă" și „fascinantă" nu îi putea spune nimănui mare lucru.

Doi ani la rând, Victor a revenit la Întruniri și, dacă era să spună lucrurilor pe nume, venea cu speranța că o va întâlni. De atunci — abatere profesională gravă —, el strecoară în traduceri pasaje scurte care amintesc de hipodromul din Ascot sau de frișca englezească. Și tocmai cu antologia de articole traduse din Gurevici au început ravagiile: în textul introductiv, *Почему нужно дать женщинам все права и свободу*, *De ce trebuie să le oferim femeilor toate*

drepturile și libertatea, a introdus fraza: „Libertatea nu este frișcă englezească pe un tort de ciocolată, este un drept". Era discret și cine știe? La urma urmei, era interesată de Goncearov. Dar nu. Dacă au citit cartea, nu au observat adăugirea nici ea, nici editorul și niciun cititor, de altfel. Victor și-a văzut de viață, pierzându-și orice speranță.

La începutul anului, o organizație franco-americană, finanțată de serviciile culturale ale Ambasadei Franței, i-a acordat un premiu de traducere pentru un thriller, unul dintre acele romane care îi asigură hrana. La începutul lunii martie, pleacă să-l primească în Statele Unite, iar avionul intră în niște turbulențe monstruoase. Pentru o perioadă nesfârșită, furtuna răsucește aparatul în toate direcțiile. Comandantul spune cuvinte liniștitoare, dar niciunul dintre pasageri, cu atât mai puțin Miesel, nu avea nicio îndoială că se vor prăbuși în abisul oceanului, zdrobindu-se de peretele de apă. Pentru câteva lungi minute, el rezistă, se agață de scaun, își încordează mușchii pentru a nu se supune fiecărei zdruncinături. Privirea lui evită hubloul cu vedere la noaptea străbătută de grindină. Atunci, la câteva rânduri în fața lui, nu departe de un blond cu glugă, ațipit, pe care nimic nu pare să-l poată trezi, vede o femeie. Dacă ar fi observat-o la îmbarcare, nu ar fi putut să-și mai ia ochii de la ea. Fără să-i semene deloc, ea îi amintește cu cruzime de arleziana sa dispărută. Din fragilitatea ei, finețea trăsăturilor, aspectul pielii, corpul zvelt, ai crede că este o fată foarte tânără, dar ridurile minuscule din jurul ochilor arată treizeci de ani. Pernițele ochelarilor ei de baga îi desenează pe nas aripi efemere de muscă. Uneori îi zâmbește vecinului ei, un bărbat mai în vârstă decât ea, poate tatăl

său, și zguduiturile avionului par să-i amuze, cu excepția cazului în care îi liniștește mimarea dezinvolturii.

Dar aparatul cade într-un nou gol de aer și, dintr-odată, ceva se rupe în interiorul lui Victor, acesta închide ochii și se lasă zgâlțâit în toate direcțiile, fără a încerca să-și stăpânească trupul. A devenit unul dintre acei cobai care, supuși unui stres violent, încetează să mai lupte și se resemnează cu ideea morții.

În cele din urmă, după o perioadă interminabilă de timp, avionul scapă din furtună. Dar Miesel rămâne apatic, prizonier al unui sentiment îngrozitor de irealitate. Viața se reia în jurul lui, oamenii râd și plâng, dar el contemplă toate acestea din spatele unei ferestre încețoșate. Comandantul le-a interzis să-și desfacă centurile până la aterizare, dar Miesel, golit de toată energia, oricum nu ar fi putut să se ridice din scaun. De îndată ce ușile se deschid, pasagerii se năpustesc afară, nerăbdători să scape din avion, dar, pe măsură ce habitaclul se golește, Miesel rămâne așezat la locul lui, lângă hublou. O stewardesă îl bate pe umăr, el acceptă să se ridice. Atunci, se gândește din nou la tânăra femeie, cu și mai multă intensitate. Presimte că numai ea ar ști să-l smulgă din acest abis al inexistenței, o caută din priviri, dar nu o vede și nici nu o găsește așezată la coada formată la controlul pașapoartelor.

Consilierul de la Biroul cărții îl ia de la aeroport și dă dovadă de bunăvoință față de acest traducător total dezorientat, care refuză să vorbească.

— Sunteți sigur că totul este în regulă, domnule Miesel?

— Da. Aproape că am murit, cred. Dar sunt bine.

Tonul monoton îl îngrijorează pe omul de la consulat. Nu mai schimbă o vorbă până la hotel. A doua zi

după-amiază, când se întoarce să-l ia pe Miesel, își dă seama că traducătorul nu a părăsit toată ziua camera și nici măcar nu a mâncat. Trebuie să insiste să facă duș, să se îmbrace. Recepția are loc la librăria Albertine, pe Fifth Avenue, vizavi de Central Park. La momentul oportun, la gestul insistent al atașatului cultural, Miesel scoate din buzunar discursul de mulțumire scris la Paris, apoi, cu o voce goală, afirmă că rolul traducătorului este „să elibereze, transpunându-l, limbajul pur, captiv în operă", declamă fără vlagă laude în care nu crede la adresa autoarei americane, o femeie blondă, înaltă, prost machiată, care zâmbește lângă el, apoi tace brusc. Confruntată cu indispoziția care se instalează, scriitoarea ia microfonul ca să-i mulțumească entuziastă și să afirme că saga sa fantastică va mai avea două volume noi. Apoi vine momentul cocktailului; Miesel afișează un aer absent.

„La naiba, având în vedere cât ne costă genul ăsta de festivități, ar putea face și el un mic efort", bombăne în barbă consilierul cultural. Consilierul de la Biroul cărții îl apără vag pe Miesel, care se suie iar în avion în dimineața următoare.

Ajuns la Paris, se pune pe scris, ca după dictare, iar mecanica incontrolabilă a acestui tip de scriere îl aruncă într-un abis de angoasă. Această carte va fi intitulată *Anomalia* și va fi a șaptea a scriitorului.

„În viața mea, nu am făcut un gest. Știu că, de-a lungul timpului, gesturile m-au făcut pe mine, că nicio mișcare nu s-a efectuat sub controlul meu. Corpul meu s-a mulțumit să prindă viață între linii pe care nu eu le-am trasat. E multă aroganță în a sugera că noi suntem stăpânii universului, când nu facem altceva decât să urmăm,

cu cea mai mică forță, curbele trasate. Limită a limitelor. Niciun avânt, niciodată, nu va dezvălui cerul nostru."

În câteva săptămâni, un Victor Miesel grafoman umple o sută de pagini de acest gen, pendulând între lirism și metafizică: „Stridia care îndură perla știe că nu e conștientă că durerea nu este decât plăcerea durerii. [...] Răceala pernei mă trimite de fiecare dată la temperatura iluzorie a sângelui meu. Dacă tremur de frig este pentru că blana mea de singurătate nu reușește să încălzească lumea".

În zilele cele din urmă, nu mai iese din casă. Ultimul paragraf către editură spune în ce măsură această experiență a derealizării se învecinează cu insurmontabilul: „Nu am știut niciodată prin ce ar fi fost diferită lumea dacă nu aș fi existat eu și nici către ce țărmuri aș fi deplasat-o dacă aș fi existat mai intens și nu văd în ce fel dispariția mea îi va modifica mișcarea. Iată-mă, urmând calea ale cărei pietre lipsă mă duc către nicăieri. Devin punctul în care viața și moartea se unesc până la contopire, când masca celui viu se așază în liniște pe chipul mortului. În această dimineață cu vreme senină, nu văd dincolo de mine și sunt ca toți ceilalți. Nu-mi pun capăt existenței, dau viață nemuririi. În zadar, în concluzie, scriu o ultimă propoziție care nu urmărește să amâne momentul".

După ce a scris aceste cuvinte și a trimis fișierul editorei sale, Victor Miesel, copleșit de o spaimă intensă pe care nu reușește să și-o explice, încalecă balconul, cade. Sau mai degrabă se aruncă. Nu lasă nicio scrisoare, dar întregul text îl conduce la acest gest final.

„Nu-mi pun capăt existenței, dau viață nemuririi."

Este 22 aprilie 2021, la prânz.

LUCIE

Luni, 28 iunie 2021,
Ménilmontant, Paris

În penumbra zorilor de zi, un bărbat cu fața colțuroasă împinge în tăcere o ușă care dă într-un dormitor, privirea lui obosită fixează un pat abia întrezărit, în care doarme o femeie. Planul durează trei secunde, dar lui Lucie Bogaert nu-i place. Prea luminos, prea dispersat, prea static. Directorul de imagine sigur moțăie. Notează că la efectele speciale va trebui să aplice corecția gamma pentru luminozitate, contrastul, să estompeze un tablou prea vizibil în fundal. Repune cadrul în jurul feței lui Vincent Cassel, face un ușor zoom pe ea, pune câteva secvențe în ralanti, pentru a-i da un pic de ritm. Îi ia un minut. Iată. E mult mai bine. Datorită acestei atenții la detalii, a acestui instinct cinematografic, a devenit ea monteuza preferată a atâtor regizori.

E devreme, cinci dimineața, Louis doarme. Peste două ore îl va trezi, *to wake*, *woke*, *woken*, va pregăti micul dejun, *to eat*, *ate*, *eaten*, și da, va revedea cu el verbele neregulate engleze, din programa de clasa a cincea. Dar, deocamdată, Lucie remontează urgent această scenă de interior din filmul lui Maïwenn, pe care trebuie să o revadă împreună înainte de prânz. O doare ceafa, ochii îi sunt

uscați, se ridică. Oglinda mare de deasupra șemineului reflectă imaginea unei femei mici și subțiri, cu formele diafane ale unei tinere fete cu tenul palid, trăsături fine și părul brun, tuns scurt. Pe nasul grecesc, subțire poartă ochelari mari, cu ramă de baga, care o fac să arate ca o studentă. Se îndreaptă spre fereastra sufrageriei. Când se va simți copleșită de vid, își va pune întotdeauna fruntea pe sticla rece a acestei ferestre. Ménilmontant[1] doarme, dar orașul tânjește după el. Și-ar dori să-și elibereze corpul și să se contopească cu tot ce este afară.

Un ding înfundat o anunță că are un e-mail nou. Citește numele lui André și oftează. E furioasă, nu atât pentru că insistă, ci pentru că știe că nu ar trebui să insiste, iar el nu se poate abține. Cum poate fi atât de inteligent și atât de fragil în același timp? Dar iubirea nu are puterea să împiedice inima să calce mintea în picioare.

Făcuse cunoștință cu André acum trei ani, în timpul unei serate cu prietenii ei cinești. Ajunsese târziu, iar un bărbat care se pregătea să plece a rămas în cele din urmă, pentru ea. Au râs de el, Ah, desigur, vine drăguța Lucie și André nu se mai grăbește să se întoarcă acasă... Deci el era acel André Vannier, de la Vannier & Edelman, arhitectul despre care i se vorbise. Un bărbat înalt și slab, care arăta de vreo cincizeci de ani, dar probabil era mai în vârstă. Avea mâini lungi, ochi triști și veseli în același timp, care știuseră să-și păstreze vioiciunea tinereții. Ea simțise imediat că, de îndată ce i-a vorbit, l-a captivat și îi plăcuse să fie captivul ei.

---

1 Cartierul Ménilmontant este o zonă frecventată atât de parizieni, cât și de turiști, pentru farmecul străzilor și al caselor vechi, al studiourilor artiștilor, al bistrourilor și restaurantelor.

S-au revăzut din nou la scurt timp. El îi făcuse o curte discretă și ea a înțeles că se temea nu atât de ridicol, cât să nu o deranjeze. La început l-a îndepărtat cu delicatețe. Totuși, continuaseră să se reîntâlnească în mod regulat și de fiecare dată se dovedise amabil, amuzant, atent. Ea ghicise că el nu era mulțumit de viața lui de celibatar, subiect de care se ferea mereu, și bănuia un cortegiu de amante și foarte puțină magie.

Într-o seară de primăvară, o invită la el acasă, la cină. Este uimită de eterogenitatea prietenilor lui: un pictor foarte conceptual, un chirurg englez în trecere, o jurnalistă de la *Le Monde*, un bibliotecar destul de pasionat de alcool și chiar și un anume Armand Mélois, un bărbat distins și rafinat, care — a aflat în timpul mesei — conduce contraspionajul francez. Lucie descoperă, de asemenea, un vast apartament haussmannian[1], sobru, unde domină lemnul și mobilierul industrial, încărcat de cărți de specialitate, de romane, departe de universurile golașe și reci, care le sunt atribuite arhitecților. Și, pe un raft, o statuie din ipsos a lui Mickey Mouse, în culori vii. Apucă figurina între degete, o întoarce uimită pe toate părțile. André se apropie de ea:

— E hidoasă, nu-i așa?

Lucie zâmbește.

— Am cumpărat-o ca să am un obiect în casă care să reziste obișnuinței. Nu te familiarizezi cu urâtul. Aparține vieții. Unei vieți urâte, totuși viață.

---

1 Apartamentele în stil haussmannian se află în clădiri cu fațade din piatră, au balcoane, camere cu vedere la stradă, parchet, elemente decorative în relief — muluri, șemineu. În 1853, Napoleon III l-a numit pe baronul Eugène Haussmann (1809–1891) prefect al regiunii Senei și l-a însărcinat cu misiunea de a transforma în întregime Parisul. În șaptesprezece ani, în 1870, Parisul își schimbase total aspectul.

Toată seara, privirea lui Lucie revine, magnetizată, la acest Mickey Mouse oribil. Și, dintr-odată, fără ca ea să-și dea seama de ce, șoarecele lui Walt Disney îi vorbește, îi spune că fericirea este posibilă, cu acest bărbat.

Ea i-l prezintă pe Louis. André e sincer: îi place pe loc băiatul plin de viață și amuzant, în pragul adolescenței, și nu încearcă să-și facă din el un aliat. Dar nu se lasă păcălit: în această luptă pentru inima lui Lucie, nu are deloc nevoie de un dușman.

Într-o zi, după ce au mâncat de prânz împreună, în timp ce își iau rămas-bun, ea face un pas ca să traverseze strada și André o trage violent înapoi de braț. Un camion trece în trombă pe lângă ea. A durut-o umărul, dar fusese într-adevăr cât pe ce să moară. Lui André i-a pierit culoarea din obraji. Stau unul lângă altul pentru o clipă, sunetele orașului par exacerbate. El respiră sacadat, ea, la fel, și dintr-o suflare el o îmbrățișează și spune:

— Te-am rănit, îmi pare rău, m-am speriat, am crezut că... Te iubesc atât de mult.

Și se dă înapoi, speriat de aceste cuvinte scăpate, bâlbâie alte scuze și pleacă. Îl privește cum se îndepărtează și, pentru prima dată, observă că el merge repede, drept, că este încă atât de tânăr. Tulburată, i-au trebuit două săptămâni ca să reia legătura cu André, iar, când se vor întâlni din nou, el nu va mai vorbi despre asta.

Dar a spus-o. Te iubesc. Lucie nu se încrede în aceste cuvinte. Este prea devreme să le audă din nou. A iubit un alt bărbat, care folosea prea mult și prea prost acest verb mincinos și care a umilit-o, a maltratat-o, dispărând, ca apoi să revină și să dispară din nou. Ar vrea să-i spună lui André că s-a săturat de toți acești bărbați care o doresc

pentru pielea ei catifelată, picioarele ei fine, buzele ei palide, pentru ceea ce ei numesc frumusețe, această promisiune de fericire, și care nu văd în ea mai mult decât asta. Obosită de cei care se apropie de ea ca niște vânători, de cei care visează să o atârne pe perete ca pe un trofeu. Merită mai mult decât o dorință impulsivă, nu mai vrea să se joace nimeni cu ea. Ar dori să-i spună că, de aceea, încet-încet, a mers către el, că de aceea este acolo. Pentru timpul pe care i l-a acordat, pentru blândețea pe care o presimte la el și pentru respectul față de ea. I-ar plăcea să poată să nu-i mențină acest statut de îndrăgostit bătrân și tăcut, să poată fi tranșantă sau, dacă nu, să-i cedeze cu totul, să se lase cucerită. Se mulțumește să-i fie rușine că este dură, uneori crudă, rezistând atracției tot mai mari pe care o are pentru el.

Mai trece o iarnă și, iată, peste mai bine de patru luni, la plecarea de la o cină la Kim, micul restaurant coreean din Marais, unde s-au obișnuit să vină, el îi repetă: „Știi, Lucie, țin la tine și știu tot ce stă între noi, împotriva noastră. Dar, dacă mă vrei într-o zi ca tovarăș, pentru atâta timp cât vrei tu, va depinde de tine să faci primul pas...". Privirea pe care i-o aruncă el în acel moment nu are vârstă, ea se tulbură, zâmbește și, în ciuda faptului că știe că ar trebui să-și mai acorde ceva timp, se teme ca el să nu se sature de această așteptare zadarnică. Ea decide să-l apuce de smocul lui de păr roșu pe micul Kairos, acest zeu grec care speculează momentul propice. Întreaga ei ființă o împinge să se așeze pe bancheta de lângă el și să-l sărute tandru. Nicio comedie romantică englezească n-ar fi îndrăznit o primă scenă mai frumoasă. Nu regretă nimic.

Din acest moment extraordinar, André și ea nu se mai despart.

André trebuia să plece la New York, pe șantierul Silver Ring, peste două săptămâni, la începutul lunii martie; ea termina montajul la ultimul von Trotta chiar acum și nu avea nimic planificat până la Maïwenn, peste mai mult de o lună. El îi propuse să meargă împreună: vor avea timp destul, se vor duce să-și prezinte omagiile rațelor din Central Park, îl vor vizita pe Klee la Guggenheim și chiar vor merge la un musical de pe Broadway. Ea acceptă fără ezitare, cu condiția ca el să-i arate și șantierul. Era modul ei de a-i spune că vrea să „participe". La întoarcerea acasă, își pregăti fericită valiza din timp, Îmi iau de citit un Coetzee și, de asemenea, hopa, un Pléiade[1], Romain Gary, nu e prea greu, și această rochie neagră, da, îmi stă așa de bine cu ea, fusta asta e prea scurtă, dar o să-mi pun colanți, este atât de frig în martie, și a fost încântată de atâta frivolitate regăsită. Louis acceptase să rămână o vreme în grija bunicii.

Zborul, cu turbulențe, fusese chiar înspăimântător. În timp ce avionul risca să se rupă în două, iar ea era pe cale să-și piardă controlul, André nu a încetat să-i vorbească, zâmbind. Îi plăcuse New Yorkul, pe care îl știa mult mai puțin decât el. Trebuiau să stea opt zile, trecuseră cincisprezece. La un coafor prea scump din East Village, și-a tuns foarte scurt părul brun, lung înainte. „N-aș fi îndrăznit niciodată așa ceva, să știi. Încep o viață nouă." A fost, desigur, cel mai prost clișeu, dar îi fusese recunoscătoare lui André că nu l-a remarcat. Simțea cât de mult l-a liniștit, cât de mult puteau, da, să se iubească.

1 În colecția *Bibliothèque de la Pléiade*, înființată în 1931, iar, din 1946, aflată sub conducerea Editurii Gallimard, sunt publicate opere de referință din literatura franceză și universală, în ediții critice de lux (format mic, hârtie biblie, coperte în piele).

Și apoi se întorc la Paris, iar totul, treptat, se va deteriora. Puțin câte puțin, în fața exaltării lui André, a brațelor lui care vor să o strângă la piept, a sărutărilor pe care i le dă tot timpul, în fața prietenilor cărora vrea „neapărat să le-o prezinte", ca pe prada pe care a obținut-o în urma unei bătălii, ea se retrage. De ce pisicile care prind șoareci refuză să-i lase să trăiască? Nu e pregătită pentru o astfel de invazie; și-ar dori mai puține imperative, o logodnă mai lentă și mai senină. Lăcomia mâinilor lui bărbătești o înspăimântă, dorința lor copleșitoare îi interzice propriei ei dorințe să se nască. El nu vrea să înțeleagă, iar această fragilitate pe care André a mascat-o atât de bine devine tangibilă și nu, ea nu vrea să fie nevoită să-l liniștească, nu, nu trebuie să cedeze în fața poftei lui tiranice, nu trebuie să-i satisfacă narcisismul rănit, chiar dacă e cel al vârstei, nu trebuie să suporte nici privirea de cățeluș închis în cușcă, care scâncește: Ia-mă, ia-mă. De ce refuză să vadă că a prins-o în capcana patului și a brațelor lui? De ce trebuie să se simtă vinovată că îl refuză, când ultimul lucru pe care și-l dorește este să fie datoare cu ceva?

Și apoi, la începutul lunii iunie, are loc cina finală, cină în care André vrea să o recâștige când totul e dus deja pe apa sâmbetei și insistă să vină din nou la Kim, ca și cum decorul de acum desuet, pe jumătate Zen, pe jumătate Gangnam Style, ar putea exercita o putere magică asupra ei — iar el vorbește, vorbește, în fața porției de *beosut cream pasta*, care se răcește —, ascultându-l numai pe el, abandonându-se gustului său nemăsurat pentru cuvinte, și fiecare frază drăguță face acel rămas-bun și mai urât. Se uită la el, el îi ia mâna pe care ea o abandonează, iar Lucie nu vrea decât să fie în altă parte, frigul își face loc în inima ei, îi zâmbește fără mânie acestui domn fermecător, din

nou bătrân, dar de ce nu vede că ea a plecat deja? Poate că nu are suficientă energie, sau pur și simplu dragoste — Doamne, cât detestă acest cuvânt. Cu toate astea, André și-a jucat rolul de pomadă în timpul vindecării sale, un fel de unguent cu un miros atât de nesuferit și rânced la final, acum că rana s-a vindecat... Dar nu, se înșală, de ce să recitească frumosul lor început în cheia amară a sfârșitului lor? Nu ea și-a bătut joc de el, ci el, și numai el, nu a reușit să se ridice la înălțimea propriilor lor speranțe.

Ea insistă să împartă nota de plată, pentru a-i anunța în toate modurile că de acum înainte nu mai există decât el și ea și niciun noi. Atunci, el îi dă o carte: *Anomalia*, de Victør Miesel. Numele îi amintește de ceva.

— Ia-o, o să-ți placă...

O deschide la întâmplare și dă peste fraza: „Speranța ne face să așteptăm pe palierul fericirii. Obținem ceea ce am sperat și intrăm în anticamera nefericirii". Dumnezeule, metafore, începe prost. Puțin mai încolo: „Seducția a fost întotdeauna o abilitate banală, ruptura, o artă majoră". Deci este o artistă. Artă majoră să fie.

Acceptă cadoul și pleacă.

Asta s-a întâmplat acum trei săptămâni, cu mult înainte ca André să plece la Mumbai, pentru nenorocitul acela de Soyara sau Suyara Tower, a cărui eleganță i-a lăudat-o când ea nu mai era deja deloc interesată de construcțiile lui.

Pe ecran, e-mailul pe care i l-a trimis el ieri este încă afișat cu litere aldine, albastre.

Îl deschide în cele din urmă. Nicio propoziție care să nu-i pară sporovăială goală, ridicolă. Nimic nu o atinge, dar probabil nu există nimic care ar fi putut să o atingă. „Mi-aș fi dorit să străbat alături de tine cel mai lung drum

posibil și chiar cel mai lung dintre drumurile posibile." Banalități. „Nu voi ști dacă ai fi ajuns să-ți placă privirea mea îndreptată spre tine, îndrăgostită și plină de dorință." Ridică ochii către cer. Și, în sfârșit, această negare jalnică: „Nu aștept răspuns".

Lucie nu are oricum de gând să răspundă.

Dintr-odată, telefonul vibrează, un număr ascuns. Cum îndrăznește, într-o luni spre dimineață, cu noaptea-n cap, cu Louis dormind în camera lui? Lucie răspunde, furioasă, ca să oprească soneria. Dar este o voce de femeie:

— Lucie Bogaert?

— Da, răspunde Lucie cu voce joasă.

— Comisar Maupas. Poliția Națională.

— Dar... Cred că ați greșit numărul.

— V-ați născut cumva la data de 22 ianuarie 1989, la Montreuil?

— Da.

— Bine. Ajungem la dumneavoastră. Lăsați-ne să intrăm, vă rog.

— Dar de ce? Îl veți trezi pe fiul meu.

— Vă vom explica. Vă vom înmâna un mandat, îl strecor chiar acum pe sub ușă. Deschideți, vă rog.

DAVID

29 mai 2021,
Third Avenue, New York

Ficusul e însetat. Frunzele uscate i s-au răsucit înnegrite, unele ramuri sunt deja moarte, în ghiveciul lui de plastic incarnează însăși dezolarea, în măsura în care acest verb, a incarna, se potrivește unei plante verzi. Dacă nu va fi imediat udat, își spune David, va muri. În mod logic, trebuie să putem găsi undeva pe linia continuă a timpului un punct de non-retur, un moment de basculare iremediabil, din care nimeni și nimic nu va putea salva ficusul. Joi, la ora 17:35, cineva îl va uda și copacul va supraviețui, joi, la ora 17:36, nu contează cine va apărea cu o sticlă de apă și va fi Of, scumpete, drăguț din partea ta, acum treizeci de secunde, nu spun nu, poate mai avea rost, dar acum, ce să vezi, singura celulă care ar fi putut reporni mașinăria, ultima celulă eucariotă vitează, care ar fi știut să-și trezească vecinele, să le strige Haideți, fetelor, acum putem din nou să reacționăm, să ne umflăm, să nu ne dăm bătute, ei bine, ultima dintre ultimele tocmai ne-a părăsit, așa că vii prea târziu cu sticluța ta lamentabilă, ciao, ciao. Da, undeva pe linia continuă a timpului.

— David?

O voce masculină și blândă îl scoate pe David din reveria sa vegetală și existențială. Se ridică și îmbrățișează un bărbat

înalt, de vreo cincizeci de ani, nu cu mult mai în vârstă decât el și totuși cu părul deja albit, un bărbat care, așa cum e firesc când doi oameni împart o bună parte din ADN, îi seamănă.

— Salut, Paul.

— Ce mai faci, David? Jody nu a venit cu tine?

— Ajunge și ea cât mai curând posibil. Își ține cursul la Goethe Institut, nu am vrut să-l amâne.

— Am înțeles.

David își urmează fratele în cabinet. Un birou franțuzesc, Empire, biblioteci din lemn de stejar, aplice din cristal, în stil Art Nouveau, perdele groase de catifea roșu-carmin și, pe fereastră, o vedere splendidă spre Lexington Street și chiar vizavi, colț cu Third Avenue, intrarea în clubul lor de squash de vinerea. Camera ascunde destul de bine ceea ce este de fapt. Cabinetul unui oncolog, unul dintre cei mai buni.

— Vrei o cafea, David? Un ceai?

— Cafea.

Paul introduce o capsulă în espressor, pune o ceșcuță elegantă, italienească în aparat, găsește o modalitate de a evita preț de câteva secunde privirea fratelui său. Bănuiește că David a priceput, din felul repetat în care îi rostește prenumele. În filmele de război, când un soldat sângerează din abundență, iar sergentul îi spune E în regulă, Jim, o să fie bine, acest Jim nu este niciodată un semn bun. Retorica binevoitoare, ceșcuța de espresso italian, cu spuma lui cremoasă, acest mod de a amâna la nesfârșit momentul discuției, toate acestea anunță ce e mai rău.

— Poftim.

David clatină din cap, acceptă ceașca automat, o pune imediat pe birou.

— Dă-i drumul. Sunt gata.

— Bine. Îți amintești, David, ieri, în timpul endoscopiei, am făcut o biopsie... Am primit rezultatele.

Paul împinge cana deoparte, scoate niște poze dintr-un plic, le așază pe birou, cu fața către fratele său.

— De asta mă temeam. Tumoarea pe care o ai pe coada pancreasului, lângă intestinul subțire, aici, este o tumoare malignă. Canceroasă. Și tumoarea nu numai că a invadat vasele de sânge și ganglionii limfatici din apropiere, există metastaze la nivelul ficatului și al intestinului subțire. Din punct de vedere clinic, ești în stadiul patru.

— Stadiul patru. Cu alte cuvinte?

— E prea avansat pentru a lua în considerare o pancreatectomie distală, adică extirparea pancreasului și a splinei.

David simte lovitura. Respiră greu. Paul are pregătit un pahar cu apă, i-l întinde. Fratele său ridică ochii spre el. Paul a cerut neapărat investigații pentru că-i observase în albul ochilor acel galben nesănătos și caracteristic. David inspiră adânc și întreabă:

— Pronostic?

— Pentru că nu mai putem opera, vom face atât chimioterapie, cât și radioterapie, pentru a reduce dimensiunea tumorii.

— Pronostic, Paul? repetă David.

— Cum să-ți spun? E o porcărie.

— Adică? Șansele mele?

— Douăzeci la sută șanse de supraviețuire pentru următorii cinci ani, asta e, astea sunt probabilitățile. Dar ele nu înseamnă nimic. O să încercăm să fim mult mai buni decât ele. Ți-am stabilit o întâlnire cu Saul pentru o a doua opinie. E cel mai bun. Te ia de urgență, te poate vedea chiar

mâine, i-am trimis deja rezultatele analizelor și RMN-ul tău.

— Nu e cazul, Paul. Te cred. Vom face cum spui tu. Când începem?

— Cât de repede poți. De acum înainte, ești în concediu, cel puțin pentru trei luni. Anunță-ți compania acum. Ai o asigurare medicală bună?

— Cred. Nu am avut niciodată ocazia să verific. Dar da, cu siguranță.

David se ridică, merge câțiva pași. Tremură de furie, dar e cu adevărat furie? Întregul său corp refuză să-și păstreze curajul. Doamne, de ce revenim întotdeauna la săptămânile de dinainte, de ce nu ne putem înfrâna dorința de a măsura amploarea propriei noastre orbiri? Și toate zilele petrecute fără griji, în acea ultimă beatitudine a ignoranței, la cină, spunând glume, ducând copiii la film, făcând dragoste cu Jody, jucând squash cu Paul, acum trei luni, când, poate, era suficientă o tomografie pentru a fi pus diagnosticul și, poate, pentru a fi salvat. David se întreabă dacă o parte din el ghicise și dacă acea parte nu a vrut totuși să știe.

— Când s-a declanșat?

— Nu știu, David. Este imposibil de spus. Tumoarea ar fi putut fi acolo de un an, două luni. Nimeni nu poate ști. Fiecare cancer pancreatic este diferit.

— Nu am fi putut interveni acum două luni? După zborul acela infernal Paris-New York, în care mi-a masacrat grindina avionul, eram deja puțin obosit, îți amintești? Și aveam urina foarte închisă la culoare. Dar nu am avut timp pentru investigații.

— Nu știu. Sunt sigur doar că trebuie să ne concentrăm pe ceea ce putem face acum, și încă mai putem face multe.

— Există tratamente noi? Medicație?

— Da, o să-încercăm tot ce există și, de asemenea, dacă dorești, moleculele încă experimentale, procedee revoluționare, care nu au ajuns încă pe piață, îți jur.

Paul minte, pentru că e mai bine decât Nu, David, nu e nimic nou, e o mizerie, îți spun, nu știm ce să facem, la naiba, nu am descoperit remediul miraculos, nici nu știm de ce, în funcție de pacient, un anumit tratament funcționează mai bine decât altul.

— Este un cancer dureros, nu?

— Te asigur că vom face totul pentru ca suferința să fie minimă, pe tot parcursul tratamentului. Desigur, vor exista efecte nedorite. Inevitabil. Nu avem nimic fără efecte secundare.

Nedorite. Ce spui tu? Da, frățioare, da, o să-ți vomiți mațele, ai să te golești pe toate căile, o să-ți pierzi părul, sprâncenele și douăzeci de kile, și după aceea? Toate astea pentru a câștiga ce, poate o amânare de două, trei luni, 20% șanse să mai trăiască cinci ani, 20%, da, dar nu în stadiul tău, frățioare, la tine e o șansă din zece, nici măcar, rahat, e o nedreptate, o mârșăvie... Paul își trage scaunul, se așază lângă David, care nu se mișcă, paralizat, fără viață, Paul pune mâna pe brațul fratelui său deja absent, speră că acest gest va calma panica înghețată care îl copleșește și, de asemenea, își dorește ca mâna lui să fie în stare să adune tenebrele și să le risipească, pentru că, așa e, este o nebunie, dar ani de practică și sute de pacienți pierduți nu împiedică încă și niciodată ivirea gândirii magice, chiar și în adâncul celui mai rațional creier și, tot așa, dintr-odată, îi revin acum în minte, de ce acum?, hohotele de râs nebun de la partidele de bowling din Peoria, când David arunca așa

cum se nimerea și totuși dădea lovitura, ce baftă pe prostănac, și mirosul de bezele coapte la flacăra aragazului, la tanti Luna, și parfumul dulce de fructe roșii al acelei blonde micuțe, Deborah Spencer, pe care o iubeau amândoi atât de mult și care în cele din urmă s-a culcat cu bruta aia de Toni Dinozaurul, dar de ce i se spunea oare așa, și discursul lui David la prima lui căsătorie, căsătoria cu Fiona, ratată de altfel, și, ca să fie total ratată, acel discurs atât de idiot, și de amuzant, și, în același timp, atât de magnific, datorită faptului că a fost amuzant și idiot, și nașterea fiului lui, numit David și el, și micuțul David adormit în brațele unchiului său David, care plânge de emoție la maternitate, și toate celelalte lucruri care o să se ducă dracului, și tot ce va înghiți cancerul în vârtejul lui întunecat, și, iată, brusc, lacrimile îi inundă privirea, brutale, irepresibile, rahat, un oncolog care se smiorcăie, ce-o mai fi și asta? Paul se întoarce, ia un șervețel, își suflă nasul zgomotos.

O rază de soare intră în cabinet. Nu este cel mai bun moment, dar las' să intre, să-i dea lui David lumina lui aurie, e un fascicul de viață, un miracol efemer când nenorocitul ăla de soare se îndreaptă spre vest, între cei doi zgârie-nori de pe Third Avenue, la ora 17:21, un miracol care durează exact douăsprezece minute, și iarna, și vara. La 17:33 se va termina.

— Uite, David. Nu am niciun pacient. Hai s-o așteptăm pe Jody, îți explic procedura.

Paul explică pe larg, David ascultă fără să-l întrerupă. Dar, a doua zi, Paul va trebui să explice din nou, pentru că el nu a reținut nimic. David se va gândi la chipul lui Jody, la privirea ei plină de o suferință fără nume, la ochii copiilor când va fi nevoit să le explice că tati este foarte

bolnav, Grace, Benjamin, dragii mei, va trebui să fiți foarte curajoși amândoi, de asemenea, trebuie să o ajutați mult pe mami și să fiți foarte cuminți, ne-am înțeles?, el se va gândi la asigurarea lui medicală excelentă, desigur, dar cineva va investiga și-i va reproșa că a ascuns cei zece ani de fumător, de la cincisprezece la douăzeci și cinci de ani, se va gândi la durerea inevitabilă, la degradarea din ultimele zile, la incinerare, chiar, la muzica pe care o vor asculta prietenii, ceva drăguț, nu, Paul, rock, un blues, nu un recviem apăsător al nu știu cui, se va gândi și la taxele de școlarizare și la creditul apartamentului, pe care l-a rambursat în avans, ce idiot, fiindcă în caz de deces asigurarea plătea toată datoria, se va gândi la tot ce va urma și la tot ce va mai urma după aceea. Se va gândi chiar la lucruri ciudate.

— Apropo, Paul... în sala ta de așteptare...

— Da?

— Ficusul. Trebuie să-l uzi.

Este 17:30 și soarele dispare pe furiș.

Joi, 24 iunie 2021, ora 22:28,
Mount Sinai Hospital, New York

În sala de așteptare a lui Paul, ficusul nu este mort. Dar David nu s-a mai întors la el și nu va mai vedea trecerea soarelui printre cei doi zgârie-nori, nici măcar soarele. Camera 344 de la Mount Sinai Hospital este orientată spre nord și, fără îndoială, în câteva zile o va elibera. Moartea s-a instalat în trăsăturile feței lui slăbite.

Împotriva durerii, pe lângă morfină, au testat un nanomedicament creat de francezi, care nu necesită creșterea

constantă a dozelor. La lupta împotriva cancerului echipa medicală a renunțat. Prea virulent, prea invaziv, prea avansat.

O bătaie în ușă, dar nu răspunde nimeni: lângă David, aflat în stare de inconștiență, Jody doarme într-un fotoliu, epuizată după atâtea nopți de veghe. Copiii sunt cu Paul de trei zile. Ușa se deschide încet, lăsând să intre doi bărbați în costume negre, cu ecusoane aurii pe piept. În tăcere, primul se apleacă peste David, îi recoltează salivă din colțurile buzelor, pune bețișorul în eprubetă și părăsește imediat camera. Al doilea scoate un telefon, îl fotografiază pe muribundul intubat, trimite imaginea și se așază pe un scaun, incapabil să-și ia ochii de la chipul străveziu.

MAŞINA DE SPĂLAT

10 martie 2021,
Coasta de Est a Statelor Unite ale Americii,
în apele internaționale,
42° 8' 50" N 65° 25' 9" V

Toate zborurile calme se aseamănă. Fiecare zbor cu turbulențe se manifestă în felul său. E ora 16:13 când zborul AF006, de la Paris la New York, vede ridicându-se în fața sa, în sudul Noii Scoții, bariera de vată a unui imens cumulonimbus. Frontul de nori se înalță și este foarte rapid. Mai are doar un sfert de oră de zbor, iar zidul se întinde spre nord și sud pe sute de kilometri, într-un arc de cerc, și atinge altitudinea maximă la aproape 13 716 de metri. Boeingul 787, care zboară la 11 887 de metri și e pe cale să înceapă coborârea spre New York, nu poate să-l evite, iar cabina de pilotaj e cuprinsă brusc de agitație. Copilotul compară hărțile și radarul meteo. Frontul noros masiv nu a fost raportat, iar Gid Favereaux nu se arată doar surprins, ci cât se poate de îngrijorat.

Peretele opac, cenușiu, irizat în vârf de un soare orbitor, înaintează spre ei cu o viteză nebunească, înghite cu voracitate stratul de nori, care îl hrănește și-l susține. Căpitanul Markle afișează frecvența Bostonului, examinează aparatele, radarul meteo, marcat cu roșu la 120 de

mile nautice. Dă din cap și pune deoparte cafeaua când Bostonul transmite pe frecvența sa.

— Către toate avioanele de pe Boston Control. Având în vedere condițiile excepționale de pe Coasta de Est, toate pistele de aterizare sunt închise, cu excepția KJFK. Nicio decolare de pe Coasta de Est timp de jumătate de oră. Situația evoluează prea rapid pentru a putea avertiza vreun avion mai devreme. KJFK Canarsie rămâne deschis pentru aterizare.

— Boston Control, salut, sunt Air France 006, nivelul trei nouă zero în drum spre Kennebunk. Avem un monstru în față. Cerem direcția trei cinci zero pentru următoarele 80 de mile nautice.

— Air France 006, aici Boston Control. Aveți libertate de manevră. Contactați acum Kennedy pe 125.7. *Bye bye.*

Markle se strâmbă, privește cum se astupă orizontul, de la nord la sud, inexorabil. Dat fiind că e penultimul său zbor peste Atlantic, cerul îi oferă o amintire memorabilă. Se conectează la aeroport.

— Către Kennedy Approach, de la Air France 006, avem suficient kerosen pentru a străbate pe lung frontul de nori, deviind în direcția sud, până la Washington.

Un clic, o altă voce feminină, mai gravă.

— Îmi pare rău, 006. Negativ. Sunt aceleași condiții cu mult dincolo de Norfolk. S-ar putea să fie și mai rău la sud acum. Coborâți când puteți la unitatea opt zero și îndreptați-vă înapoi către Kennebunk. Păstrați parametrii.

Markle clatină din cap, întrerupe comunicarea, apucă microfonul pentru cabina pasagerilor și îi anunță, cu voce liniștitoare, mai întâi în engleză, apoi într-o franceză destul de corectă:

— Aici căpitanul, vă rugăm să vă întoarceți imediat la locurile dumneavoastră, să vă fixați centurile de siguranță și să opriți orice dispozitiv electronic. Vom traversa o zonă de mari turbulențe. Repet: turbulențe foarte mari. Vă rugăm să depozitați bagajele și computerele sub scaunul din fața dumneavoastră sau în spațiile prevăzute pentru depozitare. Nu păstrați niciun lichid și închideți măsuța din față. Însoțitori de zbor, vă rugăm să vegheați la siguranța pasagerilor și a cabinei și să vă întoarceți imediat la locurile dumneavoastră. Repet, după ce ați verificat securitatea pasagerilor, vă rugăm să vă întoarceți imediat la locurile dumneavoastră.

Cumulonimbusul se apropie, este o furtună supercelulară, dar una deloc clasică. Nu e o formațiune solitară de nori sub formă de nicovală, care urcă în atmosfera înaltă, ci sunt zeci de potcoave, parcă ridicate de o mână invizibilă, care fuzionează la limita superioară a troposferei. Pe ocean, navele trebuie că sunt prinse într-o depresiune apocaliptică. În cei douăzeci de ani de pilotat avioane de cursă lungă, Markle nu a mai văzut niciodată așa ceva. Asta e furtuna anului, cel puțin. Domurile stratosferice ating altitudinea maximă la șaisprezece kilometri înălțime. Ar putea încerca să se strecoare printre două coloane, dar ar însemna să se grăbească spre cea care urmează. Radarul meteo afișează acum o lungă bară roșie oblică: un perete de apă și gheață.

— Ai văzut cu ce viteză crește? întreabă Gid îngrijorat. Vom avea parte de un curent descendent nemaipomenit imediat ce ajungem pe margine. Nu avem cum să trecem dincolo.

Gid e îndreptățit să-și facă griji, își spune Markle, chiar dacă nu are decât un an pe transatlantic și trei pe avioane

de cursă lungă. Pornește din nou microfonul și reia pentru cabină, pe un ton jucăuș, deloc dramatic.

— *Hello folks*, din nou comandantul Markle, vă rog iarăși să rămâneți așezați, să vă închideți centurile de siguranță, să le verificați pe cele ale copiilor care stau lângă voi. Opriți orice dispozitiv electronic, repet. Este foarte posibil să ajungem într-un gol de aer în minutul următor. Către întreg personalul de la bord, dacă siguranța este asigurată, vă rog să vă întoarceți la locurile dumneavoastră acum... Aștept confirmarea dumneavoastră.

— Toți în poziție de siguranță, confirmare, se aude vocea șefului cabinei.

— OK, probabil că va fi impresionant și vă garantez că vă veți aminti de acest moment, dar vă promit că nu este periculos pentru nimeni dacă v-ați legat corespunzător centurile. O plimbare în montagne russe, pentru cei cărora le plac distracțiile de la bâl...

Dintr-odată, chiar înainte de a atinge extremitatea frontului cald, Boeingul rămâne fără aer care să-l susțină și plonjează. În ciuda izolării ușii cabinei, lui Markle și Favereaux li se pare că aud pasagerii țipând.

Avionul trece prin zece secunde interminabile de cădere liberă înainte de a intra în cumulonimbus prin cel mai rău loc, prin sud-vestul coloanei, cu o înclinație înspăimântătoare, un unghi de treizeci de grade impus de pilotul automat, care a preluat controlul comenzii manuale. Imediat, Boeingul se rostogolește în curenții turbionari ai norului și, de asemenea, carlinga se luminează imediat, deoarece este noapte, o noapte neagră ca funinginea și vuind înfricoșător: sute de boabe uriașe de grindină mitraliază geamurile, lăsând urme de lovituri ici și colo

pe sticla blindată. Câteva momente care par nesfârșite și, în ciuda rafalelor tornadei, Boeingul regăsește curentul ascendent cald și capătă un pic de portanță; de data aceasta se înfiripă o senzație intensă de zdrobire la baza toboganului uriaș.

Legat în scaun, Markle dă drumul la maximum celor două reactoare General Electric, pentru că, da, ce-i cu mizeria asta, o astfel de zonă de convergență intertropicală se întâlnește într-un zbor Rio-Madrid, spre ecuator, ce-a apucat-o în Atlanticul de Nord? Să-mi bag pula, da' prost mai sunt, avem cele mai puternice generatoare, aripi incredibil de flexibile, nu ne lăsăm rupți în două ca o machetă, nu se poate. La simulări, am ieșit de zeci de ori cu motoare care cedaseră, cu depresurizări și cu computerele de la bord în pană, futu-i, cum să nu ne descurcăm în viața reală. Markle nu se gândește la copiii săi, nici la soția lui, nu încă, poate și piloții mor întotdeauna fără să fi avut timp să-și rememoreze viața, iar Markle nu se gândește deloc la pasageri acum, încearcă doar să salveze acest Boeing atât de greoi, de stângaci, repetă gesturi învățate pe de rost, exersate iar și iar, se bazează pe reflexe și pe cei douăzeci de ani de experiență. Dar e o blestemată de mașinărie.

Zdruncinați, răvășiți, livizi, Markle și Favereaux se concentrează asupra aparatelor, se luptă cu furtuna, mai târziu vor afla că a fost cea mai violentă și cea mai bruscă din ultimii zece ani, lumina turbinei din stânga indică o pierdere de putere de 15 procente, dar câmpul electric intens perturbă instrumentele electronice de la bord. Și, până la urmă, în tornada asta, avionul rezistă, se menține aproape la orizontală, în cele din urmă se stabilizează și, chiar dacă grindina nu-și pierde din putere, iar parbrizul

este ciuruit la suprafață, al doilea strat nu prezintă microfisuri îngrijorătoare.

De îndată ce zguduiturile se atenuează puțin, Markle se adresează pasagerilor. În ciuda zgomotului asurzitor care domnește în cabină, încearcă să nu țipe.

— *Sorry, folks*, pentru turbulențe. Va trebui să ne continuăm călătoria spre New York trecând prin cumulonimbus și să rămânem în mașina asta de spălat cel puțin...

Deodată, un soare orbitor inundă avionul, Boeingul accelerează brusc, tăcerea cade din nou, perturbările rămân imediat în spatele lor.

Markle verifică comenzile, stupefiat. Avionul zboară perfect, cu un zgomot constant, dar toate aparatele sunt dereglate. În ciuda căderii vertiginoase preț de cinci minute bune, altitudinea afișează din nou 11 887 de metri, radarul meteo refuză să raporteze vreo perturbare cât de mică, iar direcția de deplasare aparentă este de doi și șase zerouri. Ia din nou microfonul interfonului din cabină.

— Ei bine, așa cum ați constatat odată cu mine, am ieșit din nor imediat, fără prea multe daune. Vă rugăm să rămâneți așezați până la alte instrucțiuni și să țineți toate dispozitivele electronice închise. Însoțitori de zbor, vă puteți dezlega, vă mulțumesc. Legătura la cabină, vă rog.

Markle taie microfonul și afișează codul de urgență 7 700 pe transponder. Își pune casca la loc, apelează Kennedy Approach:

— *Mayday*, *mayday*, *mayday*, Kennedy Approach, aici Air France 006. În urma turbulențelor care traversează stratul și a jivrajului considerabil, nu avem răniți, dar nu mai avem aparate, nici altitudine, nici viteză, radarul este defect, parbrizul este grav deteriorat.

La turnul de control Kennedy, vocea este acum masculină și uimită.

— *Mayday* recepționat, Air France 006. Puteți confirma codul transponderului 7 700?

— New York, Air France 006, confirm, transponder 7 700.

Vocea, care trădează o profundă neînțelegere, repetă:

— Air France, de la Kennedy Approach, confirmă transponderul pe 7 700. Înțeleg corect, Air France 006?

— Afirmativ, Air France 006, *mayday*. Confirm transponderul pe 7 700, am trecut printr-un nor mare de grindină, parbrizul este fisurat, radomul este sigur spart.

Comunicarea se întrerupe pentru câteva clipe lungi.

Markle se întoarce spre Favereaux, nedumerit. De trei ori a introdus codul transponderului, iar Kennedy încă nu reușește să-i identifice. Brusc, conexiunea este restabilită. O voce de femeie de data aceasta, dar mai puțin muzicală decât prima. Și mai puțin prietenoasă.

— Air France 006 *mayday*, de la Kennedy Approach. Aici Air Traffic Control, care este numele căpitanului, vă rog?

Markle rămâne cu gura căscată. Niciodată în toată cariera sa nu a cerut un controlor numele unui pilot.

— Air France 006 *mayday*, de la Kennedy Approach. Repet: cine este comandantul, vă rog?

SOPHIA KLEFFMAN

Vineri, 25 iunie 2021,
Howard Beach, New York State

Pe broasca Betty a găsit-o Liam în bucătărie, într-o sâmbătă după-amiază, în spatele caloriferului, lângă chiuvetă, complet uscată. E ușoară ca un fulg, translucidă, o foaie de calc ce a fost mototolită și turtită pentru a schița o broască de copac din hârtie, cu picioarele și degetele decupate corect. Liam îi spune surorii sale mai mici A crăpat Betty a ta, a crăpat de-a binelea, asta chiar îl amuză, începe să danseze cu brațele în sus, Betty a crăpa-at, Betty a crăpa-at, iar Sophia începe să plângă.

Cu trei săptămâni în urmă, Betty a scăpat din vivariu, unde mai mult ca sigur că se plictisea, în ciuda mușchiului drăguț și umed, a plantelor verzi, lucioase și a pietricelelor rotunde, cenușii, pe care le alesese Sophia, precum și a jumătății de nucă de cocos, care era piscina, și, mai ales, a muștelor negre, vii, pe care i le dădea de mâncare seara, când se întorcea acasă de la școală. Sophia așezase vivariul lângă patul ei pe o masă joasă și, în fiecare seară, fetița se ridica, se înfășura într-o pătură și-i povestea în șoaptă broaștei, care stătea nemișcată sub ierburi, ce făcuse în ziua respectivă. Sophia își dorea ca Betty să fie în siguranță, și fericită, dar mai presus de toate în siguranță,

la adăpost de prădători, acesta e un cuvânt pe care l-a învățat și care-i place mult, poate pentru că sonoritatea lui este puțin neliniștitoare, și pe drept cuvânt. Cu toate astea, broasca a evadat. Trebuie să fi țopăit un pic peste tot în căutare de căldură și umiditate înainte de a eșua acolo, un etaj mai jos, lipită de metalul dezmorțit al convectorului. Îi era foame și sete, pielea-i crăpase ca pământul grădinii când nu plouase de zile întregi și, înțepenită de moarte, Betty a devenit o ectoplasmă de broască.

Sophiei îi e frică să o atingă, la fel și lui Liam, deși face pe grozavul și se plimbă în jurul micului cadavru țipând. Mama le spune Dar tăceți odată, calmați-vă puțin, o să-l treziți pe tati, dar tatăl coboară deja, în tricou, și țipă Ce-i cu balamucul ăsta, Avril, nu poți să-ți faci copiii să stea liniștiți, măcar când sunt și eu în permisie, și apoi nu trebuia să mergi la cumpărături? Locotenentul Clark Kleffman o vede pe Betty moartă de-a binelea, pe fiica lui încă plângând și glumește, Ia te uită, Sophia, broasca ta, știi ceva? Zici că e un ravioli chinezesc stricat!

Clark o ridică între două degete de o labă și o așază indiferent într-o farfurie adâncă.

Împreună, cei din familia Kleffman hotărăsc să o îngroape pe Betty și, deși nu știu nimic despre religia ei, Avril decide că este baptistă, la fel ca ei; la urma urmei, nu a primit ea adevăratul botez al credinciosului, dar petrece cea mai mare parte a timpului în apă. E foarte simplu. *Born again frog* va merge în paradisul broaștelor. Și, în cele din urmă, Clark o va arunca la toaletă, e și mai simplu așa.

Betty a fost cadoul luat pentru Sophia când fetița a împlinit șase ani. De când cu ea, Sophia a învățat multe despre broaște. De exemplu, că există de trei sute de milioane de ani,

că au cunoscut dinozaurii, că s-au descoperit mii și mii de specii și că, atrazina, un compus al insecticidelor, le pune viața în pericol, pentru că pielea lor este permeabilă, a broaștelor, care, totuși, „sunt utile pentru că mănâncă insecte". Că sunt amfibieni, precum salamandrele și broaștele-râioase. De altfel, pentru că Betty este o broască *anaxyrus debilis*, Sophia i-a recopiat cu atenție numele pe o carte de vizită, pe care a lipit-o pe vivariu, și chiar dacă poate că e de fapt o broască mascul, vânzătorul nu știa prea bine — Domnișoară, a oftat Andy, Sophia citise Andy pe ecusonul lui, îmi pare rău, broasca asta este cât un deget, nu pot distinge organele de reproducere, să-i dai un nume potrivit pentru ambele sexe, cum ar fi Morgan sau Madison —, Sophia îi spune orice ar fi Betty. Betty se ascunde în vizuină sau sub pietre când Sophia se apropie de vivariu. Zgomotul aspiratorului o îngrozește și el. Și cel al avioanelor care decolează de pe LaGuardia și zboară peste Howard Beach. Nu o poți vedea niciodată, atât îi este de frică de orice. Ce căcăcioasă, a rânjit Clark. Nu vorbi așa în fața copiilor, a suspinat Avril.

Așadar, Clark Kleffman o ia pe Betty din farfuria de supă, iar Sophia țipă:

— Betty s-a mișcat, mami. Betty s-a mișcat!

— Ce? Nu, Sophia, doar a înclinat taică-tău farfuria.

— Ba da, s-a mișcat. Uite, e din cauza apei care a rămas pe fundul farfuriei! Asta a trezit-o. Mami, mami, pune mai multă apă, te rog!

Avril ridică din umeri, dar ia un pahar, pune apă de la robinet și o toarnă pe Betty. Batracianul mișcă o labă, cealaltă, în cele din urmă se reanimează, absoarbe toată apa ca un burete și iată că se agită pe fundul farfuriei și chiar și pielea își recapătă puțin câte puțin culoarea verzuie.

— Ce nebunie, spune uluit Clark Kleffman.

— A făcut ca axoloții în timpul secetei, mami, îți amintești, nu-i așa, axoloții, i-am văzut, au făcut la fel, au intrat în letargie și au așteptat sezonul ploios.

— Ce nebunie, repetă Clark. N-am văzut niciodată așa ceva, broasca asta idioată a fost 100 % moartă, mortăciune, și uite-o acum, țopăie ca o curvă în călduri. Ce nebunie.

— Clark, te rog nu folosi cuvinte de genul ăsta în fața copiilor, spune Avril.

— Sunt acasă la mine, futu-i, vorbesc cum vreau! Ce-s eu pentru voi, doar o mașină de plătit facturile și carne de tun într-o țară de imbecili, nu-i așa? M-am săturat, Avril, m-am săturat, auzi?

Avril coboară ochii în pământ, Sophia și Liam încremenesc. Aerul se coagulează în jurul furiei lui Clark.

Clark strânge pumnii, se calmează, pentru că altfel ar sparge totul. La dracu', în Afganistan era să moară de zece ori și așa îi mulțumesc ei. De zece ori, cel puțin, da. Toată lumea-și bate joc de ei, numai buni să dea ortu' popii, ei nu-s fii de politicieni, ca idioții ăia care deja în timpul Vietnamului se ascundeau în Garda Națională. Anul trecut, bine, pentru a înlocui mașinile Humvee, care-s niște sicrie pe roți, regimentul a pus mâna pe niște Oshkosh, vehicule masive, *bad boys*, care fac impresie și al căror blindaj se presupune că oprește și un proiectil de 13 mm. Dar nu, nici pomeneală, în fața perforantelor, nu-s altceva decât carton revopsit în culoarea nisipului.

Cu două săptămâni înainte de învierea lui Betty broasca, pe drumul dintre baza aeriană Bagram și Kabul, Oshkosh-ul a încasat o rafală de Zastava, sigur, după

zgomot, de la o semiautomată cu baza în Siria. Un glonț a trecut prin geamul de la portiera din spate stânga, sticlă indestructibilă, ziceau ei, și a aterizat în pieptul lui Thompson, care și-a dat brusc seama cât de repede transformă gloanțele oamenii în cadavre și a început să zbiere ca din străfundurile iadului. Thompson era un mercenar de la firma paramilitară Academi, un amărât mai degrabă prost decât excentric, care-și pierduse slujba împuțită într-o filială a General Motors când fabrica și-a luat tălpășița în altă țară, în care un alt amărât făcea aceleași bujii pentru treizeci de cenți pe oră. Tot ce-și dorea Thompson era cabana lui în Montana, iar pentru asta le asigura protecție apropiată inginerilor de la Albemarle Corp.: patru luni în care aceștia au prospectat litiul fără să îndrăznească să se îndepărteze de Kabul Serena Hotel, patru luni în care au încercat să semneze contracte de exploatare mai repede decât chinezii de la Ganfeng Lithium. Dar, din nefericire pentru Thompson, vehiculul de sprijin al celor de la Academi plecase fără el la Kabul. A fost nevoit să se scuture de două sute de dolari ca să fie primit în Oshkosh, doar pentru două ore de gropi în șosea, de moloz și tablă ondulată într-o suburbie mizerabilă, devastată de zece ani de război.

În timp ce sergentul Jack avea grijă de Thompson, care-și dădea la iveală albul ochilor și-și scuipa sângele horcăind, Clark s-a strecurat în turela rotativă și a început să mitralieze în direcția de unde credea că au venit împușcăturile, urlând toate înjurăturile pe care le știa. Proiectilele, cu sutele, s-au îndreptat spre două colibe de noroi uscat pe un deal sterp, două biete colibe care s-au transformat în praf la impact.

Oshkosh-ul s-a întors cu toată viteza către Bagram, unde îi aștepta sala de operație. Infirmeria era deja aglomerată: cu o zi înainte, unul dintre auxiliarii afgani, un tip de la curățenie, se aruncase în aer cu o centură lângă cantină, strigând *Allahu akbar*, doi morți, zece răniți, pentru că se spunea că niște soldați beți s-au ușurat de zecile de doze de Bud[1] consumate peste niște corane.

Putea fi adevărată povestea asta: în Guantanamo, aruncau felii de jambon în cuști. Gunoaiele își vor găsi întotdeauna refugiu în patriotism. În orice caz, nu a mai fost nevoie să se găsească un pat pentru Thompson, era mort la sosire, iar cabina se năclăise de sânge. Și acolo, era sigur Clark, oricâtă apă ar fi turnat peste Thompson, tot nu l-ar fi sculat din morți. Așa că îmi pare rău, lui i se fâlfâie, i se fâlfâie pe bune dacă pronunță cuvinte precum „căcăcioasă" sau „curvă în călduri" în fața copiilor, într-o zi va trebui să învețe și ei pe ce lume de rahat trăiesc.

— M-ați terminat cu tâmpeniile voastre, spune Clark, du-te să faci nenorocitele alea de cumpărături, Avril, și ia-l și pe ăla micu'. Liam, nu te mai juca cu căcatu' ăla de joc video, fugi s-o ajuți pe mă-ta să care pungile. Hai, Sophia, să punem broasca înapoi în vivariu.

Sophia o privește pe mama, care ia în tăcere cheile mașinii, apoi îl apucă de mână pe Liam, care protestează, iar ea îl urmează pe tatăl ei, care urcă la etaj cu o Betty total revigorată în farfurie.

În vivariu se află și un mic Turn Eiffel, lipit pe o pietricică, deoarece, în urmă cu patru luni, la aniversarea nunții lor, Kleffmanii au plecat în Franța, la Paris. Au rezervat

1 Prescurtare încetățenită a denumirii berii americane Budweiser.

un apartament cu două camere în Belleville, iar copiii au dormit pe canapeaua extensibilă din sufragerie. Au vizitat Notre-Dame, Arcul de Triumf, au mers prin Montmartre și pe Champs-Élysées. Și, în ciuda tuturor acestor lucruri, Sophia a insistat să meargă la „batracieni". Avril a cedat, a dus-o la Jardin des Plantes și acolo fiica ei a văzut pentru prima dată un axolot, acest animal extraordinar, capabil să-și refacă un ochi sau chiar o parte din creier.

Apoi Sophia, Liam și mama lor au plecat direct spre New York cu un zbor regulat, atât de agitat, că în ultima jumătate de oră copiii nu s-au oprit din urlat. Clark nu s-a întors acasă cu ei; a primit o nouă misiune, care l-a trimis de la Paris la Varșovia, apoi imediat de la Varșovia la Bagdad, de această dată pentru a însoți, într-un C-17, două tancuri Abrams și o bombă cu suflu masiv de explozie, „mama tuturor bombelor", zece tone, zece metri, un monstru. Clark a rămas acolo timp de nouă săptămâni și, în cele din urmă, s-a întors la Howard Beach, purtând în continuare cu el mirosul cald și metalic al sângelui lui Thompson.

April este mândră de inteligența Sophiei, însă se învinovățește fiindcă e invidioasă pe propria fiică, pe vioiciunea ei, pe curiozitatea ei. La vârsta Sophiei, Avril stătea lipită de mama sa, colorând animale, în special mânji. Când ea și surorile ei au fost nevoite să-și mute mama, care își pierduse mințile, a găsit desene cu sutele. A fost o nebunie: mânji mov și mânji indigo, mânji verzi și portocalii, toate culorile curcubeului treceau prin ei, dar erau doar mânji după mânji. Nu-și mai amintea. De altfel, nu-și mai amintea nimic din acea perioadă. Plecase din casa părintească de foarte tânără, ca să se căsătorească cu băiatul ăsta fragil, atât de delicat, atât de amabil, care

îi scrisese o poezie minunată, pe o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, pe care i-o întinsese în tăcere, jenat de propria-i îndrăzneală:

Swing the bells	Bateți clopotele
Play hide and seek	Să ne jucăm de-a v-ați ascunselea
I kissed April on her cheek	Am sărutat-o pe Avril pe obraz

Da, Clark era delicat pe atunci. Întrucât nu avea studii, încercase să se facă agent imobiliar, apoi instructor la școala de șoferi, dar l-au lăsat rapid nervii, cu o clientă ezitantă sau cu un șofer începător, și nu a putut să se țină de niciun loc de muncă. Armata îi oferise un nou cadru de viață, îi redase mândria. La douăzeci și doi de ani, acestui puști care arăta de optsprezece i s-a ras capul, i s-a dat o beretă neagră și, mai presus de toate, o primă de cincisprezece mii de dolari. Cu banii și garanția unei solde regulate, Avril a reușit să negocieze un împrumut și să cumpere, în plină criză imobiliară, o casă ieftină în Howard Beach, ai cărei proprietari ruinați tocmai fuseseră evacuați; aceștia, de furie, au spart absolut tot ce s-a putut, chiuvetele, vasul de toaletă, bucătăria și chiar și peretele despărțitor al dormitorului lor. În câțiva ani, când ghețarul Thwaites din Antarctica, cubul acela uriaș de gheață, de dimensiunea Floridei și gros de doi kilometri, s-ar fi desprins și s-ar fi topit, casa lor ar fi avut picioarele în apă. Dar ea și Clark nu aveau cum să bănuiască asta, așa că refăcuseră totul; în ciuda burții ei mari, Avril a refăcut singură zugrăveala.

April tender, April shady,	Avril cea tandră, Avril cea înnorată,
O my sweet and cruel lady	O, doamna mea dulce și crudă
April blooming with pastel colours	Avril înflorind în culori pastel

Pe măsură ce lunile au trecut, Clark devenise încrezător în sine, chiar autoritar. Avril nu-l mai recunoștea pe băiatul drăguț, care îi scrisese poeme. Antrenamentul îl transformase, îl umpluse de mușchi, îi împietrise inima. Și, când au făcut dragoste, și-a dat seama că acest tânăr atât de temător cu trupul ei tânăr de femeie, atât de timid, devenise brutal, egoist. Atunci a început să-i fie frică de el. Însă, când Clark și-a terminat pregătirea și a trecut examenul final, Liam era născut și Sophia era pe drum.

April caught in the icy storm,	Avril prinsă în furtuna înghețată,
April soft, so sleepy warm,	Avril dulce, atât de caldă în somn,

Și, câțiva ani mai târziu, Avril cea tandră, Avril cea înnorată a deschis din întâmplare o carte veche, aflată în casa surorii sale, și a rămas cu gura deschisă ca un crap eșuat pe mal. Poemul ei, frumoasa ei poezie, scrisă doar pentru ea, se numea *Fall for April* și aparținea unui poet englez uitat, iar acea bucată de hârtie pe care i-o dăduse Clark la prima lor întâlnire, pe care încă o păstra ca o idioată, împăturită în portmoneu, el o studiase la clasă și

o copiase laborios. S-a întors acasă cu copiii și și-a petrecut noaptea plângând de furie și durere în fața degradării supreme a acestei imagini din trecut, a acestei amintiri cu un Clark ținând în mână cu stângăcia unui adolescent o pagină ruptă dintr-un caiet, amintire călcată de-acum înainte în picioare.

April, I fall for you. Avril, sunt îndrăgostit de tine.

*

Clark înalță capacul vivariului, înclină farfuria, broscuța cade, sare de pe mușchi și plonjează imediat în coaja de nucă de cocos care servește drept iaz.

— Trebuie s-o hrănim pe Betty, tati. Probabil că-i e foame.

— Lasă-o să se odihnească, draga mea, hai să faci baie și să te joci în cadă ca Betty.

Sophia nu răspunde. Aude ușa de la parter închizându-se, apoi pașii mamei și pe ai lui Liam îndepărtându-se, portierele trântindu-se și mașina demarând. Clark deschide robinetele, verifică temperatura apei, toarnă câteva cristale de săruri parfumate, își scoate pantofii. Sophia întârzie. Se încruntă.

— Grăbește-te, Sofi, țup în apă, nu avem atâta timp ca la Paris...

Sună soneria și tatăl se oprește. Sună din nou, Sophia aude zgomotul unei uși încercate, Clark dă ochii peste cap.

O voce de femeie:

— Domnule Kleffman? Doamna Kleffman? Agent Chapman, FBI.

— Bine, Sofi, eu ies. Intri în cadă, stai în spumă și oprești apa când ajunge la jumătate, bine?

Clark părăsește camera, iar Sophia îi aude de la parter pe tatăl ei ridicând vocea, pe un bărbat care îi răspunde ferm, apoi pe un altul. Discuția continuă, aude bătăi în ușa băii.

— Pot să intru, Sophia? zice vocea de femeie.

— Da, doamnă, răspunde fetița.

O doamnă intră, zâmbește, este negresă, are părul îndreptat, tuns scurt, ca mama, își spune Sophia, dar arată mai puțin obosită decât ea. Ofițerul FBI îngenunchează, îi mângâie obrazul cu blândețe, profesionist: neuroștiința a demonstrat că atingerea este un vector esențial pentru a liniști copiii și a le înlătura teama.

Apoi ofițerul îi întinde un prosop:

— Bună, Sophia, mă numesc Heather. Ofițerul Heather Chapman. Șterge-te repede, îmbracă-te și te aștept afară, bine? Știi unde s-a dus mama ta?

— A plecat la cumpărături cu Liam.

Femeia iese din baie, deschide telefonul mobil:

— Sophia Kleffman este cu mine. Aflați unde se află Avril Kleffman chiar acum, probabil în cel mai apropiat Macy's, un Chevrolet Trax negru, aveți numărul de înmatriculare. E cu băiatul ei, Liam.

Fetița este îmbrăcată, femeia o așteaptă pe palier, îi întinde mâna. Jos, țipetele s-au oprit, tatăl ei nu se mai află acolo.

— Hai, vino, Sophia, o să-ți găsim mama, pe fratele tău, Liam, și o să mergem împreună cu mașina.

— Și venim acasă după? Pentru că trebuie să o hrănim pe Betty.

— Betty?

— Este broasca mea, doamnă. Credeam că a murit, dar era doar deshidratată. Ca axoloții.

Femeia și-a scos deja telefonul mobil, dar îl pune deoparte.

— Nu-ți face griji pentru broasca ta. Ne vom ocupa și de asta. Totul va fi bine. Spune-mi Heather. Vrei, Sophia?

— Da, doamnă.

JOANNA

Vineri, 25 iunie 2021,
Philadelphia

— Joanna, spune Sean Prior, creierul dumneavoastră este o catedrală gotică.

Joanna Wasserman îl privește în ochi pe Sean Prior și își ascunde consternarea. Chiar așa? Catedrală? Gotică? Gotic flamboaiant[1] măcar, gândește avocata. De ce nu Taj Mahal, piramidele sau Caesars Palace din Las Vegas? O clipă, deconcertată, caută în primul rând un răspuns.

— Mai bine decât un creier de bărbat.

— Poftim?

— Simone de Beauvoir. Tatăl ei îi tot spunea că are „un creier de bărbat".

Directorul general de la Valdeo chicotește cu aer superior, de parcă ar fi cel mai bun prieten al Simonei, al tatălui ei și al câinelui lor. Joanna râde în sinea sa. Prior are, în cel mai bun caz, o vagă idee despre cine e tipa asta, Simone, dar stăpânul unui gigant farmaceutic de treizeci de miliarde de dolari nu-și permite luxul să aibă nici cea mai mică lacună. O catedrală gotică... Ce mizerie!

1 Arhitectura în stil gotic flamboaiant (sec. al XV-lea) se caracterizează prin decorarea din abundență a fațadelor, cu sculpturi în relief (statui, gargui etc.), dantelării în piatră, vitralii etc. Catedralele din Amiens și Reims sunt reprezentative.

Joanna s-a deplasat la sediul central al firmei Valdeo, în Philadelphia, împreună cu un tânăr avocat asociat, care se ocupă de dosare și, de altfel, le și cară. Compania farmaceutică este de șapte ani clientul firmei Denton & Lovell, în mare parte pentru chestiuni fiscale și de preluare a altor firme, sunt trei luni de când ea lucrează cu ei și două luni de când Prior este interlocutorul ei direct. De la prima întâlnire, Prior a întrebat-o, cu acea frazare lentă de Texas, pe care o mai păstrează, și cu acel zâmbet de carnasier mare, căruia nu-i pasă de prădători:

— Spuneți-mi, maestre, știți de ce v-am ales dintre toți imbecilii ăia de la Denton & Lovell?

— Lăsați-mă să ghicesc, domnule Prior. Pentru că am terminat prima din promoție la Stanford, poate, pentru că sunt o femeie tânără, fără îndoială, pentru că sunt negresă, cu siguranță. Și, de asemenea, pentru că reușesc să câștig toate procesele împotriva albilor de modă veche, cu care ați fost la Harvard.

Prior a izbucnit în râs.

— Da, maestre, și pentru că sunteți singura care îndrăznește să-mi dea un astfel de răspuns.

— Eu, domnule Prior, v-am acceptat în calitate de client doar pentru că sunteți capabil să mă suportați.

Prior a adăugat, deoarece nu ar fi tolerat niciodată să nu aibă el ultimul cuvânt:

— Nu uitați totuși că am terminat la Carnegie Mellon University.

Meci nul. De la această confruntare, Joanna Wasserman și Sean Prior simulează că ar fi cei mai buni prieteni de pe planetă. Că își vorbesc de la egal la egal. Prior își face din asta un punct de onoare, este momentul *lui* de amestec

social și rasial relativ, de care moștenitorul multimilionar este mândru, chiar se bucură că este capabil să discute fără a arăta nici cea mai mică urmă dispreț cu o mică negresă supradotată din Houston, o bursieră merituoasă a *affirmative action*[1], fiica unui electrician și a unei croitorese — i se furnizaseră toate informațiile.

În discuțiile lor, în ciuda a ceea ce îi separă — treizeci și trei de ani, două miliarde de dolari în *stock-option* și o proteză dentară sclipitoare —, cei doi abuzează de prenume, iar acest lucru le colorează conversația cu o notă rafinată de ipocrizie veninoasă. Parcă ar fi latini, atât de familiar se poartă unul cu altul. Ca un burghez care se declară prietenul grădinarului său, Prior crede în această prietenie fictivă, dar Joanna nu cade ușor în capcană. Ea distinge în rânjetul lui Prior amprenta Sudului pe care îl poartă în el, acele semne și nuanțe simbolice care impregnează toate relațiile rasiale, recunoaște această postură spontană, care permite unei doamne albe bogate, coafată impecabil, să-i ofere șoferului ei negru cel mai radios zâmbet, un zâmbet de afecțiune zdrobitoare, în care poate fi descifrată certitudinea imperioasă a inferiorității naturale a acestui nepot de sclav, acel zâmbet otrăvit, care nu s-a mișcat niciun centimetru de la *Pe aripile vântului* până acum și pe care Joanna l-a văzut în toată copilăria ei desenându-se pe fețele pudrate ale clientelor albe ale mamei ei, croitoreasa.

---

1 Sintagma *Affirmative action* este folosită în Statele Unite odată cu emiterea Ordinului executiv nr. 10925, semnat de John F. Kennedy la 6 martie 1961, care stipulează obligația instituțiilor guvernamentale de a trata angajații corect, indiferent de rasă, religie, culoare sau origine națională. În timp, i s-au adus numeroase îmbunătățiri.

Într-o zi — se întâmpla la finalul secolului XX —, la ieșirea din liceu, în timp ce micuța Joanna aștepta autobuzul școlii, o limuzină neagră s-a oprit în fața ei, geamul colorat din spate s-a deschis și o colegă de clasă i-a propus să urce, cu un zâmbet care trăda pur și simplu bucuria de a mai sta câteva minute împreună cu ea.

— Absolut, Joanna, se fandosea mama ei, urcă, facem un mic ocol și te lăsăm acasă, nu-i nimic.

„Nu-i nimic." Joanna a înțeles: mama contrariată cedase insistențelor fiicei sale. Și copilul s-a urcat în spate în marea berlină germană, alături de prietena ei. Doamna de la volan a vrut să arate că e politicoasă, făcând conversație:

— Deci, Joanna, ce vrei să te faci când vei fi mare? Nu croitoreasă ca mama ta, nu-i așa?

Joanna nu a răspuns. Când a ajuns acasă, s-a aruncat în brațele mamei, cu ochii umezi, a strâns-o la piept, apoi și-a scos caietele. Aroganța unei propoziții tocmai crease cea mai recunoscătoare dintre fete și cea mai sârguincioasă elevă din școală.

Douăzeci de ani mai târziu, Joanna știe de unde vine și încotro se îndreaptă. Mai presus de toate, știe că în acest proces al heptaclorului, unde majoritatea manipulatorilor sunt femei, aproape toate de culoare, o avocată neagră, atât de combativă, își va depăși limitele și va împiedica agresivitatea adversarilor. Prior pe asta se bazează oricum. Joanna a ghicit chiar că el a vrut atât de mult să fie avocata lui, încât a reușit să facă să fie recrutată de D&L, în ciuda pretențiilor ei salariale, pe care aceasta le spera descurajante; i s-a repartizat imediat un client și unul singur: Valdeo. Ba mai mult, cabinetul de avocatură, fapt extrem de rar, a avansat-o direct la gradul de *partner*.

Ferestrele largi ale biroului lui Prior, situat la ultimul etaj al unei clădiri înalte din anii '30, au vedere la Delaware River. În prezența unui vizitator, Prior nu se poate abține să străbată camera în lung și-n lat, în postura satisfăcută de proprietar, pretinzând că este absorbit de priveliștea oferită de râu, cu brațele încrucișate și cu bărbia ridicată *à la* Mussolini. De fiecare dată, avocata îi oferă acele lungi secunde de poză în aparență meditativă, din moment ce sunt doi de la cabinetul de avocatură în birou, iar acest fapt ridică minutul la o sută de dolari. Odată, îi atrăsese atenția. Prior își smulse din memorie o frază foarte cinică: Dacă banii nu ar fi atât de supraestimați, le-am acorda mai puțină valoare... Formularea nu-i aparține, dar lui Prior îi place s-o citeze. Într-o lume de gestionari, în care toată cultura literară este incongruentă, el a făcut din ea un instrument puternic de dominație simbolică. Și, când a apărut amenințarea unui proces penal în legătură cu heptaclorul, acest insecticid lansat fără validarea tuturor testelor, când consiliul de administrație a dat semne de îngrijorare, Prior a pulverizat principiul de precauție cu abilitate: „Dragii mei colegi, mă gândesc întotdeauna la poemul atât de frumos al lui Ralph Waldo Emerson, care se termină astfel: «Nu mergeți într-acolo unde vă duce drumul. Mergeți într-acolo unde încă nu există drum și lăsați o urmă nouă». Deci da, vom lăsa o urmă în lupta fără sfârșit de a hrăni omenirea".

Heptaclorul... Motivul pentru care Joanna se află în biroul ăsta este această moleculă activă, care împiedică unele insecte să treacă dincolo de stadiul larvar. În anii 2000, Valdeo a sintetizat-o, de atunci brevetul a intrat în domeniul public, așa că îl produc și alte firme. Dar s-a

dovedit foarte clar că e un puternic cancerigen, chiar și în doze mici, și este, de asemenea, un perturbator endocrin. Acum, când Austin Baker a lansat o *class action*, Valdeo riscă să plătească sute de milioane.

— Să vorbim despre cazul nostru, dacă nu vă deranjează, Sean. Cu șaizeci și cinci de bolnavi care acuză până acum Valdeo de imprudență, acest proces ne poate costa scump.

Joannei îi place mult cuvântul *imprudență*, acest neologism care presupune absența intenționalității. Nu detestă deloc pronumele „noi", care semnifică în ce măsură firma ei este solidară cu interesele clientului. Continuă:

— Spuneți-mi, Sean: există riscul ca Austin Baker să prezinte dovezi că Valdeo cunoștea pericolul acestei molecule și l-a ascuns celor care au manipulat-o?

— Nu văd cum.

— Dacă vi se pune o întrebare similară la proces, răspundeți orice în afară de: „Nu văd cum". După cum am spus, formularea este perversă și aș obiecta la ea. Începeți prin a repeta că această moleculă este inofensivă.

— Bineînțeles că este. Testele noastre terapeutice actuale contrazic studiile independente prezentate de Austin Baker.

— Perfect. Spuneți-o din nou oricum. Va fi expert contra expert, Sean. Problema noastră este fostul vostru inginer, Francis Goldhagen. Potrivit acestuia, Valdeo ar fi hotărât să nu păstreze testele care dovedeau nocivitatea heptaclorului.

— Am avut rezerve față de documentele lui și i-am respins concluziile. De altfel, am cercetat, iar viața privată dovedește că poate minți, cel puțin pe soția sa.

Avocata oftează. Câștigarea acestui proces cu astfel de proceduri ar putea afecta imaginea cabinetului pe termen mediu. Dar nici pierderea sa pe termen scurt nu este o opțiune.

— Nu vreau să-l discreditez astfel. Valdeo nu ar ieși cu obrazul curat din procesul ăsta, și nici justiția.

— Știți, Joanna, justiția este ca dragostea maternă, toată lumea ar fi mai degrabă pentru... Dacă tot vorbim despre familie, Joanna, ce mai face sora dumneavoastră?

Știe, își dă seama imediat avocata. Evident. Prior, care i-a cercetat punctele slabe, Prior știe că, în februarie trecut, sora ei mai mică a fost diagnosticată cu colangită sclerozantă primară. Știe, de asemenea, că o tânără studentă ca Ellen a încheiat evident o asigurare de sănătate clasică înainte de a constata, nedumerită, că nu acoperă această boală rară care este CSP. Prior crede că doar pentru Ellen a acceptat Joanna postul bine plătit la Denton & Lovell. Fără acel transplant de ficat, facturat la două sute de mii de dolari, Ellen ar fi fost deja moartă, iar acum va trebui să verse cel puțin o sută de mii în fiecare an, o sută de mii de dolari doar ca să supraviețuiască, nu-i așa, zece ani, poate cincisprezece, cu speranța că trupul ei fragil rezistă la colangită, că va rezista până vom găsi poate un remediu. Prior se înșală. Salariul a contat, desigur, dar Joanna dorise acea poziție înaltă, acea movilă de bani din vârful căreia putea contempla amploarea revanșei sale.

Directorul continuă, cu o voce profundă, în care strecoară toate regretele de care este capabil:

— Este groaznic prin ce trece ea. Credeți-mă, vă sunt alături din toată inima.

— Sunt... foarte impresionată.

— Dacă sora dumneavoastră are nevoie de ceva, Joanna, suntem cei mai în măsură să ajutăm. Clinică, medicamente, noi proceduri.

— Mulțumesc, Sean. Deocamdată trebuie să fim siguri că transplantul de ficat a reușit. Dar reține propunerea făcută. Vă rog, să revenim la acțiunea colectivă împotriva heptaclorului. O să-l rog pe colegul meu, maestrul Spencer, să vă prezinte un rezumat al planului nostru de apărare.

De îndată ce tânărul avocat și-a terminat prezentarea, Sean a semnalat, cu o mișcare a bărbiei, că acceptă strategia de apărare a casei de avocatură Denton & Lovell. Le strânge mâinile, ceea ce înseamnă că, din partea lui, întâlnirea s-a încheiat. Când Joanna urmează să părăsească și ea biroul, o reține.

— Joanna, aș dori să vă propun o oportunitate. Anume, să vă alăturați nouă la reuniunea de la Dolder Club de mâine-seară, sâmbătă. Ați auzit de Dolder, nu-i așa?

Joanna dă din cap. Auzise. Un club foarte privat, chiar mai confidențial decât modelul său, Bilderberg. Fiindcă, în timp ce Bilderberg adună în fiecare an, în spatele ușilor închise, o sută de personalități din lumea afacerilor și politică, la Dolder au acces doar douăzeci de patroni, elita „*big pharma*": de cincizeci de ani, nimeni nu știe când se țin aceste întâlniri, nici ce se discută acolo. Este posibil să fie negociat prețul medicamentelor, să se facă mici aranjamente între prieteni, să se decidă direcțiile pe termen lung. Conspiratorii își îndeplinesc misiunea din tot sufletul. Prior surâde.

— Vă voi prezenta în calitate de consilieră personală, ceea ce după mine chiar sunteți. Reuniunea anuală se ține de această dată în Statele Unite, așa că îmi revine mie, un

american, onoarea să rostesc discursul principal. Tema vă va interesa, este „Sfârșitul morții". Un viitor laureat al Nobelului, vorbesc serios, își va prezenta cercetările despre filogenetica embrionului, iar apoi vor mai fi două intervenții, ceea ce veți auzi vă va ului. Iertați-mă că v-am anunțat atât de târziu, știți bine paranoia de la noi. Va fi în Manhattan, în salonul Van Gogh, în Surrey, Upper East Side. Puteți să ajungeți în jurul orei opt?

Joanna încearcă să-și dea seama cum să-i răspundă că Da, este o onoare, Sean, dar, din păcate, îmi spuneți puțin cam târziu și mă tem că nu voi... Dar, instinctiv, își pune mâna pe burtă într-un gest protector de când lumea. Pentru că e un lucru pe care Prior nu-l știe: Joanna este însărcinată.

A aflat fix acum șapte săptămâni: și-a făcut testul în toaleta de la Denton & Lovell, între sashimi-ul mâncat pe fugă și întâlnirea dintre *parteners*. Și, când cele două dungulițe grena au apărut afișate pe bandă, Joanna a simțit că-i tresaltă inima de bucurie.

Bărbatul pe care îl iubește Joanna este ilustrator și lucrează în presă. La sfârșitul lunii octombrie a anului trecut, un lider neo-nazist a depus o plângere pentru unul dintre desenele sale pe care l-a considerat jignitor, ea a reprezentat ziarul în instanță și a câștigat prin K.O. „Keller *vs.* Wasserman" servește acum drept referință pentru cazurile asemănătoare: a scrie, într-un desen sau în altă parte, că unui susținător al supremației albe îi lipsește materia cenușie nu este o insultă, ci o opinie, chiar un diagnostic. A fost ușor. În aceeași seară, Aby Wasserman a invitat-o la cină la Tomba's, un restaurant prea scump pentru el și, la sfârșitul mesei, la îndemnul inimii, a întrebat-o,

bâlbâindu-se încontinuu, ce planuri de viitor are. Se abținuse să-i spună că s-a născut pentru a o iubi și a i se supune, deși chiar așa gândea. Nici Joanna nu se îndoia de asta. El i-a oferit un stilou, Poftim, Joanna, este de la Waterman, nu e prea departe de numele meu nemțesc, ah... numele meu pe care aș vrea să-l porți, dar știi, vreau și eu să-l port pe al tău. Joanna luase stiloul, îl deschisese și, pe fața de masă albă din bumbac, scrisese pur și simplu Joanna Woods-Wasserman, evitând să fie prea lacrimogenă. Patronul le-a permis să plece cu fața de masă.

Au vrut un copil imediat și au făcut ceea ce este necesar pentru a-l avea — foarte des, îndelung și în numeroase locuri. Doctorul a fost categoric: s-a întâmplat după întoarcerea Joannei din Europa, la începutul lunii martie, cu zborul acela abominabil, în care se hotărâse că, dacă va supraviețui, se va căsători cu el, iar înainte de nuntă, la începutul lunii aprilie, gameții lor s-au întâlnit și au decis pe loc să fuzioneze. Nu putem mulțumi suficient susținătorului supremației albe. Și, în plus, evreul Aby, diminutivul pentru Abraham, a propus să îl numească Adolf dacă e băiat. Ca a al doilea prenume, l-a temperat Joanna râzând. Și imediat s-a învinovățit pentru că era atât de veselă, când sora ei se pregătea să aibă parte de o agonie lentă. Dar o fericire de câteva grame a crescut în ea și a invadat totul.

Prior insistă.

— Joanna? La Dolder?

Mâine-seară? Complicat: plănuia să-și sărbătorească a treia lună de sarcină împreună cu părinții... Pe de altă parte, să te întâlnești cu diavolul, ca să dansezi cu el, nu este lipsit de interes.

Avocata nu apucă să ia o decizie, fiindcă un telefon negru, grosolan, o vechitură din bachelită, sună pe biroul lui Prior. El ridică imediat și răspunde, iritat:

— Am cerut să nu fiu deranjat... OK... Îi comunic.

Prior se întoarce spre Joanna, cu un zâmbet mirat.

— Probabil că vă va surprinde, Joanna, dar sunteți așteptată în spatele acestei uși de doi ofițeri FBI. Încă mă bazez pe dumneavoastră pentru mâine, dacă vor hotărî să vă elibereze, desigur.

AFACEREA MIESEL

22 aprilie, ziua în care Victor Miesel cade de pe balcon, pică într-o joi.

Prânzul lui Clémence Balmer la Rostand a fost amânat, și aceasta se pregătește să iasă la plimbare prin apropiere, în Jardin de Luxembourg, tocmai când e-mailul lui Miesel declanșează un sunet de notificare în calculatorul ei. Clémence ține mult la Victor: este un autor talentat, care poate da impresia că improvizează, însă are o gândire justă. Cărțile sale sunt întotdeauna atent construite, au un stil fluid și sunt foarte bine scrise, niciodată la fel, Miesel îi oferă lui Balmer un motiv de bucurie să-și facă meseria. Celebritatea lui întârzie, de acord, dar poate într-o zi cititorii... Nimeni nu este ocolit de succes. În orice caz, lui Miesel nu-i pasă. *Eșecurile care au dat greș*, ultimul lui roman, s-a aflat pe lista lungă a Premiilor Médicis, Goncourt și Renaudot, ca apoi să dispară cincisprezece zile mai târziu din a doua selecție: îl sunase, pe cât de enervată, pe atât de dezamăgită, pentru a-l consola, dar, după câteva secunde, el era cel care o îmbărbăta și o întreba dacă e liberă a doua zi, fiindcă are două invitații la Teatrul Odéon. Nu, pe el nimic nu-l atinge, trece ca gâsca prin apă.

Clémence transferă pe tabletă documentul atașat, din reflexul editorului. Și, destul de curioasă datorită titlului, *Anomalia*, mai dur, mai tăios decât oricare dintre titlurile

lui anterioare, neavând niciun mesaj care să prezinte cartea, îl deschide imediat: este uluită.

Clémence Balmer citește repede, e meseria ei doar, și într-o oră a terminat. *Anomalia* nu seamănă cu nimic din ceea ce a scris Victor până acum. Nu este un roman, nici o mărturisire și nici o succesiune de propoziții luminoase sau formule sclipitoare, lipsite de legătură. Este o carte stranie, cu ritm torturant, pe care nu o poți lăsa din mână, și recunoaște în ea, în filigran, tot ceea ce l-a influențat pe Miesel, de la Jankélévitch la Camus, Goncearov și atât de mulți alții. Un text negru, fără distanță, în care chiar și persiflarea este dureroasă: „Doamne, câtă prostie exală spiritul religios. Fiecare certitudine înjunghie inteligența. Pentru a face din moarte o nenorocire oarecare, fără caracter definitiv, credinciosul și-a pierdut rațiunea. Dacă îndoiala a făcut din mine un autodidact în materie de viață, mă voi bucura cu atât mai mult de fiecare moment. Nu sunt niciodată copleșit de emoție mistică, nici chiar în fața sclipirilor glorioase ale unui nor. În pragul înecului, încerc să înot, dar nu mă voi ruga lui Arhimede. Și, în această zi, când alunec, ochii mei se deschid spre abisuri unde nu există nicio teoremă".

Brusc îngrijorată, Clémence Balmer decide să-l sune urgent pe Miesel. Pe telefonul mobil, apoi pe cel fix. Îi răspunde poliția. Aflând despre gestul lui Miesel, Balmer este distrusă, zdruncinată de durere. Răspunde la întrebările ofițerului și o copleșește o tristețe imensă, o furie sumbră. Când l-a văzut oare ultima dată pe Victor? La începutul lunii martie, au sărbătorit premiul de traducere luând masa la Lipp, el, ca de obicei, caltaboș franțuzesc tradițional, ea, salata ei pariziană, au băut un vin Pic-Saint-Loup, dar nu a remarcat nimic, nimic, nu a descifrat în vreo propoziție a

prietenului ei nici cel mai mic indiciu. Recitește *Anomalia*, prin prisma dezastrului pe care îl anunța. Observă că este semnată de Victør Miesel, cu un ø care este doar simbolul mulțimii vide. O tragică originalitate.

Balmer contactează pe cine poate. Părinții lui Miesel nu mai sunt în viață, nu are nici frate, nici soră. E într-adevăr Ilena Leskov, o tânără profesoară de limba rusă la Langue O'[1], care l-a părăsit după un an de relații furtunoase, și, de asemenea, strănepoata lui Nikolai Leskov, pe care îl tradusese Victor. Aceasta repetă „*Boje Moi!*", „E îngrozitor!", „Cum este posibil așa ceva?", cu o convingere remarcabilă și se grăbește să-și ia la revedere. Clémence se gândește la această frază, ieșită de sub pana lui Meisel, pe care tocmai a citit-o: „Nimeni nu trăiește suficient de mult pentru a ști în ce măsură nimănui nu-i pasă de nimeni".

Editoarea ia frâiele în mână, apelurile către prieteni, înmormântarea, laică, desigur, și comandă ferparul în secțiunea de anunțuri din *Le Monde*.

Éditions de l'Oranger,
prin Clémence Balmer și întreaga echipă,
anunță cu tristețe dispariția dintre noi
a lui Victor Miesel, scriitor, poet,
traducător și prietenul lor.

A scris un lung comunicat de presă pentru agenția France-Presse, care amintește cele mai prestigioase traduceri și cărțile care au avut parte de recenzii critice favorabile. Și adaugă că în scurt timp va apărea un manuscris excepțional,

1 L'Institut national des langues et civilisations orientales (INALCO), cunoscut și drept Langue O' (Institutul Național de limbi și civilizații orientale).

că Miesel l-a revăzut pentru ultima oară înainte de a comite gestul. Strecoară trei fragmente din *Anomalia* și apoi, ea, care nu bea, își toarnă un pahar de whisky pe care îl soarbe încet, un single malt scoțian, preferatul lui Victor.

A doua zi dimineață, la „comitetul restrâns", o formulă zeflemitoare pentru că de fapt tot personalul editurii este acolo, chiar și cei doi stagiari, ea citește cu convingere începutul textului. Cei doi directori editoriali aprobă, directorul de vânzări insistă să scoată cartea foarte repede, fără a îndrăzni să formuleze dovezi necrofile: criticii și publicul vor fi înnebuniți de povestea acestei cărți, care a fost predată chiar înainte de marele salt. Are și un exemplu în minte, în urmă cu treisprezece ani, cum îl chema oare pe acel autor? Am putea modifica cel puțin titlul pentru a reflecta acest sfârșit tragic? sugerează responsabilul cu difuzarea. Nu, nu putem, răspunde sec Clémence Balmer. O banderolă, atunci, sau o supracopertă? Nici asta. Și măcar să scriem Victor în loc de Victør; pentru referenții de la Électre[1], ar fi mult mai practic ca ortografie, nu? Nu.

Cartea este corectată în weekend, paginată luni, fotocopiile primelor probe merg imediat la presă, la sfârșitul săptămânii se dă bunul de tipar, iar tipografia începe tipărirea în aceeași zi în care Miesel este incinerat la crematoriul Père-Lachaise. Nici nu i s-a risipit bine cenușa când cartea pleacă la distribuitor. Este un record, de la biografia lui Lady Di, rareori s-a mai întâlnit o asemenea reacție. În prima

---

1 Électre — Éditions du Cercle de la Librairie editează săptămânal revista *Livres-Hebdo*, care anunță ultimele apariții de carte și urmărește activitatea sectorului editorial. Hebdomadarul a apărut în 1979, prin fuziunea publicațiilor *Bibliographie de la France*, *Biblio* și *Bulletin du livre*, și este destinată editorilor, librarilor și bibliotecarilor.

miercuri din mai, *Anomalia* stă așezată în teancuri în toate librăriile. Balmer a decis un tiraj de zece mii de exemplare, pentru a-i oferi toate șansele, cu o banderolă albastră simplă: MIESEL.

Devine imediat un succes. Departamentul de cultură de la *Libération* îi oferă pagina dublă pe care i-o promisese, *Le Monde des livres*, care i-a trecut toate cărțile sub tăcere, se răscumpără cu un lung necrolog laudatoriu, în care se poate citi că „trebuie să felicităm Éditions de l'Oranger pentru că a avut grijă să-l publice pe Miesel", *La Grande Librairie* dezgropă toate înregistrările video cu Victor, pentru a-i face un portret, France Culture îi dedică trei emisiuni: afacerea Miesel demarează. Clémence reeditează de urgență *Eșecurile care au dat greș* și chiar romanul de acum cinci ani, *Munții vor veni după noi*, ale cărui ultime exemplare din stoc riscau să fie date la topit.

Se organizează întâlniri, Balmer este de acord să susțină câteva. Actori citesc pasaje în librării, are loc o „Noapte Miesel" la Maison de la Poésie din Paris, unde, în fața unei săli pline, un actor celebru, cu timbrul vocii plăcut și grav, pe care *Anomalia* l-a „bulversat", citește cartea integral preț de patru ore. Ilena se află în public, scăldată în lacrimi. Să publici un volum în luna mai nu este cea mai bună strategie pentru participarea la cursa de premii literare din toamnă, dar Miesel a devenit — se murmură deja printre membrii juriilor — „de neocolit". Cuvântul Médicis circulă deja.

Tot în luna mai, se înființează Societatea Prietenilor lui Victor Miesel, un grup pestriț de tovarăși și admiratori care, evident, nu toți îl cunoscuseră și nici nu-l citiseră. Victor Miesel are acum o mulțime de „cei mai buni prieteni", de la un domn T., un dandy cu o voce ascuțită, îmbrăcat

tot timpul cu o haină neagră, strâmtă, până la un anume Salerno — Silvio, Livio? —, „vechiul lui prieten", de care Clémence Balmer nu a auzit niciodată. În curând, această societate s-a rebotezat Avimi, apoi „Anomaliștii". Ilena este membră și, printr-o rescriere rafinată a poveștii lor de dragoste prea puțin glorioase, domnișoara Leskov se ridică treptat la statutul tragic și demn de văduvă oficială.

Clémence Balmer privește toate acestea de la distanță și cu o vagă senzație de greață. Succesul la cincizeci de ani este deja mustarul care sosește la desert. Această faimă postumă a lui Miesel o copleșește pe prietenă chiar mai mult decât a mâhnit-o înainte, ca editoare, invizibilitatea lui nedreaptă. Cum scria Victor? „Orice glorie nu poate fi decât impostură, cu excepția, poate, a curselor de alergare. Dar pe cel care pretinde că o disprețuiește îl bănuiesc că turbează de furie numai pentru că a fost nevoit să renunțe la ea."

SLIMBOY

Vineri, 25 iunie 2021,
Eko Atlantic, Lagos, Nigeria

Consulul Italiei la Lagos se poticnește la fiecare pas care îl aduce mai aproape de aperitive. Nici Nigeria, nici alcoolul nu i se potrivesc. Ugo Darchini se clatină și se împleticește pe picioare, iar atunci când un strop de șampanie îi scapă din pahar și pătează parchetul exotic al acestei săli de recepție disproporționate de la hotelul Eko Atlantic, își cere scuze cu o voce răgușită de bețiv.

Darchini se apropie de doamna consul al Franței lângă bufet, ca un naufragiat de o geamandură. Descoperă rochia ei hipnotică, galbenă ca lămâia, cu spirale aurii, care amintesc de burdihanul lui taica Ubu[1]. De când costumele Versace și smochingurile Armani au fost înlocuite la seratele nigeriene cu hainele tradiționale, *dashiki* multicolore și *agbada yoruba*, trebuie să te străduiești dacă nu vrei să fii invizibil. Cei trei nigerieni care discută cu doamna consul o abandonează pe aceasta imediat ce îl observă pe italian, de parcă ar fi ciumat. Privirea consulului este absorbită în turbioanele rochiei, care-i provoacă o vagă greață.

---

1 Dom' Ubu, în traducerea lui Romulus Vulpescu a piesei *Ubu rege* de Alfred Jarry, părintele patafizicii. Burdihanul — *La Gidouille* — este în formă de spirală și aduce cu o pară. Este emblema oficială a Colegiului de Patafizică.

— *Buona sera*, Hélène. Aveți o magnifică ținută tapafizică... patafizică. Scuzați-mă, nu am băut decât două pahare totuși.

— Bună seara, Ugo, voiam să aflu noutățile. Am crezut că v-ați întors în Italia după cele întâmplate. Știu că fiica dumneavoastră s-a întors la Siena cu mama ei.

Ugo Darchini schițează un zâmbet, dar nu, Hélène Charrier nu poate să înțeleagă, nu-și poate imagina zilele în care a negociat cu răpitori drogați cu metamfetamină eliberarea fiicei sale de paisprezece ani, nici să îndrăznească să-și imagineze prin ce a trecut Renata, de teamă că unul dintre acești nebuni i-ar tăia un deget, i-ar tăia o ureche, ca să primească mai repede cele șaptezeci de mii de dolari. I-a încredințat banii unui „consultant de securitate", Taiwo, un tip absolut dubios, dar recomandat de un director adjunct, care se ocupă de prospectarea petrolului la ENI. Îi servise și lui drept intermediar cu doi ani în urmă, când îi fusese răpit fiul. Schimbul cu *area boys* s-a făcut cu kalașnikovurile în bandulieră de ambele părți, pe o alee din Apapa, lângă docuri, în fața unei biserici evanghelice pe care pâlpâia intermitent îndemnul „*Pray as you go*". Pe atunci erau doar cincizeci de mii de dolari. Totul s-a scumpit.

Cu toate acestea, de la ambasadorul din Abuja până la telefonista de la consulat, toată lumea i-a zis, Domnule consul, fiți foarte atent cu fiica dumneavoastră când merge la liceul internațional, aici oamenii supraviețuiesc cu un dolar pe zi, deci *kidnapping*-ul este o afacere ca oricare alta, chiar mai bună decât celelalte. Dar postul în Lagos era o etapă obligatorie dacă voia să aterizeze în Atena peste un an sau doi. Maria insistase să meargă cu el, astfel încât Renata să poată descoperi Africa. Într-o zi, doar într-o zi, el nu a avut

curajul să-i interzică fiicei sale să se aventureze dincolo de terenul păzit al casei fără o escortă înarmată. O singură zi.

— Au făcut bine să se întoarcă în Italia, oftează doamna consul a Franței, pentru că la Lagos vă pot garanta că este din ce în ce mai rău. Electricitatea funcționează treizeci de minute și se oprește brusc, ore întregi. Nu știu cum păstrează oamenii mâncarea fără frigider. La consulat, fără generator, nu s-ar putea lucra, iar fără cisternă, nu ar fi apă. Și totul este așa, Ugo. *Tutto.*

Da, totul este așa. Ugo știe asta. A văzut pentru prima oară Lagosul de deasupra, prin hublou, prin norul întunecat al poluării, i-a văzut kilometrii pătrați de mahalale lipite unele de altele, cu milioanele de acoperișuri de tablă ruginită, o rețea anarhică și, de asemenea, imensul ambuteiaj, colorat în galbenul și negrul gândacului de Colorado, provocat de miile de microbuze atât de periculoase, pe care municipalitatea încearcă în zadar să le interzică. Și în fiecare vară, când vin ploile torențiale, străzile se transformă în mlaștini pestilențiale, iar Lagos le amintește tuturor că înseamnă „lacuri" în portugheză. Decenii în care orașul a fost abandonat lui însuși, corupt până într-atât încât companiile străine de lucrări publice refuză orice contract cu primăriile. Chiar și statul a dezertat și în cinci ani niciun președinte nigerian nu a vizitat Lagosul.

Povești tragice, Ugo învață una pe zi. Povestea unei adolescente care, pentru a ajunge la singurul robinet de apă potabilă, traversează autostrada, este călcată de o mașină și peste ea trec zeci de vehicule fără ca măcar unul să oprească. Povestea bărbatului lovit de o criză epileptică, care se prăbușește — s-a întâmplat ieri, Naruma, bucătăreasa, l-a văzut cu ochii ei —, iar trecătorii îl lasă pe jos, scuturat de

spasme, cu spume la gură, poate chiar mort. Povestea bătrânului din mahalaua Oshodi, care se aruncă sub șenilele unui buldozer ca să salveze trei haine, fără ca monstrul să schițeze vreo intenție de a opri.

Dacă te crezi tare, vino în Lagos și vei vedea.

Doamna consul pune jos paharul și salută o tânără negresă înaltă, cu forme generoase, într-o rochie dashiki purpurie, care se apropie și o sărută cu entuziasm.

— Ah, Hélène! Îl caut pe directorul Fashion Week Lagos, dar nu știu unde poate...

— Swahila, permiteți-mi să vi-l prezint pe Ugo Darchini, omologul meu italian. Swahila Odiaka este atașata noastră culturală în Lagos de un an.

Femeia zâmbește și strânge mâna moale, întinsă de consul. La intrarea în încăpere se declanșează blitzurile, răsună strigăte.

— Vai, este Slimboy! exclamă atașata culturală, are un concert peste două ore pe Insula Victoria. Îl știți, desigur, pe Slimboy, Hélène.

Nu, Hélène nu-l știe. Atașata culturală fredonează râzând:

— „*Money not worth it worth it worth it...*" Dar, Hélène, nu vă uitați niciodată pe YouTube? A avut notorietate locală acum trei sau patru luni, dar acum e o nebunie, cu piesa *Yaba Girls* a depășit un miliard de vizionări în câteva săptămâni. O explozie mediatică, precum cea a coreeanului de acum zece ani, ce ziceți? Ce ziceți... Slimboy? Îl știți, domnule consul al Italiei?

Ugo neagă politicos:

— Îmi pare rău, doamnă, nici n-am auzit vreodată vorbindu-se despre asta. Eu sunt mai degrabă cu Verdi, Puccini și cel mult Paolo Conte.

De data aceasta, Swahila este cea care — o mică răzbunare — mimează ignoranța.

— *Yaba Girls* e pe un ritm foarte hip-hop R&B, de fapt mai degrabă afro-pop. Este un omagiu adus mamei sale, care conducea un butic în Yaba, în *fashion district*.

Îi pune în mișcare cu un gest.

— Deci, urmați-mă. Să mergem și noi, susține o conferință de presă. Ministerul a contribuit la producția unuia dintre concertele sale la Paris, în martie anul trecut.

Cei doi consuli o urmăresc: ea își face drum emoționată prin mulțimea din ce în ce mai compactă, până la cântăreț și însoțitoarea lui, până la țipetele stridente ale fanilor și ale paparazzilor.

— Slimboy! Slimboy! Pentru poză! Sărut-o pe Suomi!

Regele pop-ului african se supune fotografilor, o sărută pe tânăra actriță sub sclipirile blitzurilor, îngenunchind, părând cu atât mai înalt cu cât noua lui logodnică este mică de statură. Pozează pentru o lungă perioadă de timp, cu docilitate și amabilitate. Poate asta este fericirea.

Lui Femi Ahmed Kaduna, alias Slimboy, încă nu-i vine să creadă. Cu trei luni în urmă, notorietatea sa se limita la Little Lagos, adică Peckham, în sudul Londrei, în cel mai bun caz la Westchase, în suburbiile Houstonului, și, în ciuda faptului că a preluat titluri consacrate de la Fela Kuti, nici concertul de la Paris, nici cel de la New York, de după aceea, nu s-au bucurat de un mare succes.

În ultima oră a zborului Paris-New York, după ce a crezut că acolo o să-i rămână oasele și a folosit din belșug pungi pentru vomitat, lui Slimboy i-a venit ideea pentru *Yaba Girls*. Un cântec care ar vorbi în cuvinte simple despre atașamentul față de cartierul copilăriei sale, față de fetele

cu „ace și foarfece", un cântec care ar cânta recunoștința micului Femi față de mama lui, care vindea coliere în piață, care se ruga pentru el în fiecare zi și care tocmai murise, ar fi un cântec dulce, uimitor și melodios.

Și, în zborul de întoarcere la Lagos, a decis că de data asta videoclipul nu va mai arăta mașini puternice, bărci cu motor, nici fete superbe, pe jumătate goale, dansând pe o plajă, fâțâindu-se cu el pe un pat dintr-o vilă somptuoasă, iar el nu va mai arbora lanțuri de aur și nu-și va mai număra dolarii zâmbind. Nu, toată lumea făcea asta, el își dorea altceva, așa că va arăta demnitatea oamenilor obișnuiți, a muncitorilor obosiți, a buticarilor, a croitorilor, a călcătoreselor la muncă, care râd cu toții și dansează la patruzeci și cinci de grade la umbră, încinși, ca niște pete de culoare, ca niște fâșii din olandă. Și el, Slimboy, îmbrăcat în alb pe străzile murdare, ar cânta în engleză și în yoruba, i-ar saluta pe unul și pe altul, respectuos, umil chiar, în semn de recunoștință a ștrengarului care a fost fericit în copilărie. El, Slimboy, ar sparge codurile *vibe*-ului afro-rap, ar evita procesoarele audio de modificare a tonului, reverberația, *delay*-ul și alte efecte tocite de la atâta folosire, iar peste melodie ar veni un saxofonist, ar susține contrapunctul și s-ar legăna ușor. Slimboy l-a și găsit pe muzician, era un bărbat alb, scheletic, cu plete rare, un virtuoz din Quebec, care uneori cânta cu rapperul canadian Drake, el ar simboliza lumea veche ce dă mai departe ștafeta.

Au filmat clipul în două zile pe străzile din Yaba, l-au încărcat instantaneu și piesa a făcut înconjurul lumii. Există deja patru remixuri ale *Yaba Girls*, inclusiv unul de Franks, Slimboy a fost surpriza de la Coachella, a cântat alături

de Beyoncé, a făcut un duet cu Eminem, a fost invitat la Oprah. Da, poate că asta este fericirea.

După ce s-a întors dintr-un turneu în Marea Britanie, în mai, a cumpărat cu orice preț un Lamborghini galben și un apartament uriaș la ultimul etaj al unui bloc turn din Eko Atlantic, a cărui piatră de temelie nici măcar nu a fost pusă; năravul din fire n-are lecuire. Oricum, asta vor tinerii nigerieni, să li se vândă vise, vor să bea șampanie în mașina de curse, vor să viziteze penthouse-uri cu vedere la mare, iar, când se trezesc în fiecare dimineață în cocioaba lor din tablă ruginită, în mijlocul anvelopelor abandonate și al șobolanilor morți, vor să li se spună că bogăția și faima se găsesc la colțul străzii, da, așa e, pentru unul dintr-un milion, dar ce le pasă, fiindcă ei vor fi acela, bineînțeles.

Cei doi consuli și atașata culturală au reușit să se apropie de platforma pe care se află Slimboy. Nu pot auzi bine întrebările, dar cântărețul din spatele microfonului pare să se gândească și răspunde:

— Am speranța că Eko Atlantic va fi o oportunitate extraordinară pentru Lagos și Nigeria și că toți cei care trăiesc în jur vor beneficia de construcția celui mai ambițios oraș din Africa.

Doamna consul dă din cap, oftează: absurda teorie *trickle down*[1] are încă un viitor luminos în față. Se întoarce spre Darchini.

— Chiar așa, Ugo, ce părere aveți despre situația asta oribilă, în care inaugurăm *building* după *building*, îndopându-ne cu aperitive?

1 Teoria de scurgere (*théorie du ruissellement, trickle down theory*) susține printre altele că reducerea impozitelor celor bogați va aduce beneficii tuturor straturilor societății, prin stimularea economiei.

Consulul italian a strâmbat din nas. Da, Eko Atlantic, această insulă artificială în apele oceanului, este o oroare. E încă un pustiu uriaș, dar două sute de mii de hiperbogați din Lagos se vor refugia în zgârie-nori strălucitori, protejați de violența din megalopolis cu ajutorul podurilor păzite de gărzi înarmate. În acest castel fortificat, vor avea centrala lor electrică, stația lor de epurare, restaurantele lor, palatele lor, piscinele lor, portul lor de agrement pentru a-și acosta iahturile...

— Dubaiul african, după cum se spune, continuă Hélène Charrier. Au ridicat-o chiar cu niște metri în plus, în eventualitatea creșterii apelor. Și, de la înălțimea acestor clădiri de lux, vom vedea Lagosul și cele patruzeci de milioane de locuitori înecându-se, de la Kuramo Beach până la mahalalele din Makoko, cloaca aia sub cerul liber... Îmi pare rău, Ugo, mi se pare monstruos. Și știți ce e cel mai rău? Că asta este lumea de mâine. Am aruncat prosopul, am abandonat lupta, încercăm să stăm fiecare la locul lui și totuși nimeni nu va fi salvat. Nu Lagos se îndepărtează de civilizație, ci noi toți, peste tot, ne apropiem de Lagos.

— Exagerați, Hélène.

— Ce bine ar fi, Ugo.

Deodată, în sala unde se ține conferința de presă, zgomotul scade în intensitate. Un reporter i-a pus lui Slimboy o întrebare.

— Eze Onyedika, de la *Punch*. Slimboy, se spune că vei cânta o piesă nouă, cu Doctor Fake? Este un cântec pro homosexualitate? Ești homosexual?

Se lasă tăcerea, grea ca o cărămidă. Dacă întreaga Africă este un infern pentru homosexuali, Nigeria poate fi considerată al nouălea lui cerc. Este legea, care îi amenință cu

paisprezece ani de închisoare, este poliția, care îi urmărește și îi stoarce bani, este o întreagă populație care îi respinge cu repulsie și oroare, alimentate de ură și zvonuri de către episcopii și preoții evanghelici în sud și în nord de musulmanii care aplică legea islamică, șaria. Nu trece zi fără ca un tânăr să nu fie ucis, linșat, nicio zi fără ca un cântăreț, un actor, un sportiv cu teroare în glas să nu fie nevoit să nege că e gay. Așa că, da, acum trei luni, foarte rafinatul Doctor Fake, fără a merge atât de departe încât să îndrăznească să-și arate gustul pentru bărbați, a încălcat tabuul cu hitul său cu versuri destul de anodine și totuși ambigue, *Be Yourself*.

— Mi-ai pus o grămadă de întrebări, răspunde Slimboy. Da, voi cânta o melodie cu Doctor Fake, se numește *True Men Tell the Truth*. Dar asta nu înseamnă deloc că e un cântec „pro homosexualitate". Când cânt *My Nollywood Girl*, cânt o piesă despre dragoste, nu o piesă „pro heterosexualitate". Înțelegi nuanța? Și, în plus, am o știre în exclusivitate: chiar acum câteva minute am aflat că înregistrez foarte curând la Londra cu Elton John. Avionul lui vine să mă ia poimâine.

Jurnalistul insistă:

— Totuși, ești gay, Slimboy?

— Vrei o întâlnire?

Jurnaliștii râd, Slimboy revine:

— De ce nu-i adresezi lui Suomi întrebarea asta?

Tânăra zâmbește amabil și îl sărută imediat pe Slimboy pe gură cu o voracitate pe cât de jucată, pe atât de jucăușă. În aplauzele jurnaliștilor, sărutul nu durează la nesfârșit. Slimboy îi pune capăt cu galanterie și adaugă:

— Dar când citești că oamenii dintr-un sat au ucis cu pietre doi copii de șaisprezece ani după ce un predicator i-a denunțat într-o predică, pur și simplu pentru că s-au

sărutat, eu zic că avem ceva de schimbat în țara noastră. Eu și Suomi suntem total de acord în această privință. Nu poți obliga pe nimeni să fie ceea ce nu este. Avem nevoie de toleranță, avem nevoie de dragoste. Cum putem crede că vom fi mai fericiți rănindu-i pe alții?

E o hărmălaie generală, alte întrebări. Slimboy se întoarce către managerul său îngrijorat, care scurtează conferința de presă. Cu toate acestea, dacă ar fi după cântăreț, ar vorbi despre soarta lui Tom, primul său iubit, de la cincisprezece ani, Tom, care a fost ars de viu sub ochii lui de către mulțimea dezlănțuită, despre propria lui fugă desculț în noapte, înnebunit, terorizat, cu fața plină de sânge, goana lui în Ibadan, urmărit de mulțimea ostilă, despre întâlnirile sale, de acum atât de periculoase și de scurte, și despre suferința homosexualilor din Nigeria și din alte părți din Africa, care au ajuns să fugă, să plece în exil pentru totdeauna în țările reci ale albilor, unde, de bine, de rău, au dreptul să respire. Cu Doctor Fake va cânta *True Men Tell the Truth*, dar ce ironie, ce minciună, ce trădare chiar! Slimboy știe foarte bine că, pentru a continua să locuiască în Lagos, a trebuit să inventeze o altă existență pentru el însuși, făcând acest pact de conivență cu Suomi, steaua în devenire a Nollywoodului, delicioasa Suomi, care, desigur, iubește la fel de mult femeile ca el, bărbații.

Deodată, Hélène Charrier observă un bărbat negru, înalt, în costum întunecat. Rămâne discret în lateral, observându-l pe tânărul cântăreț. Se întoarce spre consulul italian și i-l arată cu bărbia:

— Ugo? Tipul care tastează pe telefonul mobil și face fotografii, îl vedeți? Vi-l prezint pe atașatul comercial britanic. John Gray. Nu aș paria că acesta este numele său real, dar sunt sigură că lucrează pentru serviciile britanice. Și nu

e singur. Mai sunt încă doi de la personalul de securitate al consulatului. Și, cel mai important, încă o jumătate de duzină de băieți ciudați, pe care nu i-am văzut niciodată. MI6, v-o spun eu.

— Aveți un ochi... Spuneți-mi, Hélène, nu sunteți și dumneavoastră din serviciile franceze?

— Nu, Ugo, bineînțeles că nu. Dovada: dacă eram, vă dați seama că v-aș fi spus că nu.

— Cu siguranță. Hélène, știți povestea spionului american într-o misiune în URSS — ce vremuri —, care vrea să se denunțe? Se duce la Lubianka.

— La ce?

— La Lubianka... sediul KGB din Moscova... Pe scurt, spune: „Sunt spion și vreau să mă predau. — Pentru cine lucrați? întreabă tipul de la recepție. — Statele Unite ale Americii. — Bine, mergeți la biroul doi." Spionul american merge în biroul doi și spune: „Sunt spion american și vreau să mă predau. — Sunteți înarmat? — Da, sunt înarmat. — Mergeți la biroul trei, vă rog". Se duce la biroul trei și spune: „Sunt spion american, sunt înarmat și vreau să mă predau. — Sunteți într-o misiune? — Da, sunt în misiune", agentul american începe să enerveze. „— Atunci, la biroul patru." Se duce la biroul patru și spune: „Sunt spion american, sunt înarmat, sunt în misiune și vreau să mă predau! — Sunteți într-adevăr într-o misiune? — Da. — Atunci, mergeți să vă îndepliniți nenorocita de misiune! Și lăsați oamenii să lucreze!".

Ugo zâmbește la propria glumă.

— E foarte bună, recunoaște Hélène, care o știa, fiindcă se povestea și la „piscină", sediul contraspionajului francez. Înainte de numirea sa în funcția de consul la Lagos,

ea a fost ochii Direcției Generale de Securitate Internă din Kenya și Africa de Sud.

Agenții nu s-au mișcat din loc, sunt cu ochii pe Slimboy.

— Asta nu înseamnă că ne dăm seama ce fac acolo, apoi, de când se interesează Intelligence Service de afro-rap și R&B?

ADRIAN ȘI MEREDITH

Joi, 24 iunie 2021,
Fine Hall, Princeton University, New Jersey

În fața Departamentului de Matematică de la Princeton, o clădire elegantă din sticlă și cărămidă roșiatică, de un modernism deja de modă veche, studenții au așezat mese puse pe capre, au instalat un cort alb, cu acoperișul ascuțit, și au aprins grătarul. Se sărbătorește cu cârnați obținerea Medaliei Fields[1] de către Tanizaki, iar Adrian Miller, specialist în calculul probabilităților, își dă seama că o privește pe colega lui, Meredith Harper, cu un zâmbet crispat, care alternează cu un aer de sentimentalism prostesc. La prima întâlnire, Adrian a găsit-o de-a dreptul urâtă pe Meredith. O astfel de impresie este trecătoare, cei mai buni autori i-ar putea-o confirma. Au trecut două luni de la sosirea lui Meredith, matematiciană britanică, specialistă în topologie, iar acum, mereu distanta Meredith, cu picioarele ei prea subțiri și părul castaniu prea lins, cu nasul prea lung și cu ochii prea posomorâți, îl atrage într-un mod irațional.

Pentru a-și da curaj să o abordeze, Adrian a băut o bere, apoi alta. Pe stomacul gol, poate să-și facă vag

1 Medalia Fields este, alături de Premiul Abel, cel mai prestigios premiu pentru matematică, echivalând cu Premiul Nobel.

iluzii — Meredith i-a spus odată, fără răutate, că are „un fizic *à la* Ryan Gosling, într-o versiune degradată și puțin cheală" —, dar acum nu pare decât un tip beat. El își estimează șansele de succes la 27%. Ar fi putut atinge și 40% dacă nu ar puți atât a alcool, dar, pe de altă parte, beția va reduce suferința provocată de refuz cu aproximativ 60%. Probabilistul a conchis că, având atâtea șanse de a suferi un eșec, mai bine să fie beat.

Adrian și-a petrecut cea mai mare parte a vieții elaborând probabilități și, din când în când, ascultând Bach și Beach Boys. Nu și-a întemeiat o familie, niciun copil nu îi poartă numele, decât dacă ridică la rang de progenitură vreo teoremă obscură. Meredith este prima sa emoție amoroasă de foarte mult timp, și în clipa asta își spune chiar, cu o anumită emfază: dintotdeauna. Este singură sub salcâmul înalt, grațioasă într-o rochie lungă, de bumbac negru. El se chinuie să meargă cât de cât drept spre ea.

— Am băut, spune el imediat.

— Confirm, răspunde Meredith, care într-adevăr a considerat mersul lui foarte nesigur.

— Și miros a bere, îmi pare rău.

— Nu-mi dau seama, Adrian, pentru că și eu miros.

Îi arată sticla goală din mână, se apleacă cu un gest delicios și imprecis și îi suflă în nas o răsuflare caldă, cu parfum de hamei.

— Inspiră, Adrian, e parfumul supărării și al plictiselii.

Pentru că Meredith se plictisește la Princeton. Londonezei nu-i place acest oraș de provincie, unde restaurantul japonez — cel care rămâne deschis „târziu" — stinge și aprinde lămpile la nouă și jumătate, pentru a semnala că urmează să închidă, nici acest campus care încearcă să semene

cu Hogwarts[1], cu donjoanele și clopotele ei medievale de secol al XIX-lea, nu se obișnuiește cu acești studenți care se cred născuți direct din coapsa lui Jupiter și care, pe motiv că părinții lor au cheltuit șaizeci de mii de dolari pe taxele de școlarizare, îi trimit pe mail tot timpul întrebări triviale despre teorema de necompactare a lui Gromov, întrebări la care cer un răspuns imediat, dacă nu, să-i ia naiba, ce, nu trebuie decât să consulte intrarea respectivă de pe Wikipedia, foarte bine scrisă de altfel, îi detestă pe profesorii care o privesc de sus, St. Andrews — universitatea de la care a venit — evident că nu poate egala Princetonul, iar ei sunt de acolo, de la Princeton, Q.E.D. Adrian nu este așa, iar, dacă ar fi fost mai puțin mototol, ar fi înțeles că Meredith îl plăcea de multă vreme. Pentru un specialist în teoria probabilităților, este cam visător, are ochii verzi, ceea ce te-ar putea face să-l iei drept un teoretician al numerelor, chiar dacă poartă părul la fel de lung ca un teoretician al jocurilor, ochelarii troțkiști, cu rame de oțel, ai unui logician și tricouri vechi, cu găuri, ca un algebrist — cel pe care îl poartă acum este neobișnuit de lăbărțat și ridicol. Ea bănuiește că are o minte sclipitoare. Dacă ar fi fost un ticălos, ar fi lucrat de mult timp în domeniul financiar. Este sclipitor, dar timid și, atunci când se bâlbâie, „Meredith, am vrut să te întreb... ăăă... lucrezi acum la... spațiile local simetrice riemanniene și la...", ea îl întrerupe:

— Nu, Adrian, nici pomeneală. Acum trag tare ca să mă îmbăt conștiincios. Nu mai pot de bucurie să văd că Tanizaki și machoul ăsta de Brenner de la Stanford și-au primit Fields-ul pe probleme de interfață topologie-geometrie

1 Poudlard, în versiunea franceză, școala fictivă pentru vrăjitori, creată de J. K. Rowling pentru seria de romane *Harry Potter*.

algebrică, domeniu în care am fost coautoare la aproape toate lucrările lor, asta când nu le-am scris chiar eu. În plus, locuiesc la Trenton într-un bungalou putred, unde apa este rece într-o zi și călâie în următoarea, Toyota mea hibrid este în pană de șase zile, se pare că are o problemă cu bateria, am rupt-o cu bărbatul vieții mele — în orice caz, așa credeam eu — deja de un an și asta înseamnă, stai un pic să calculez, patru luni de când nu am mai făcut dragoste. Suntem la sfârșitul lunii iunie, nu? Atunci, nu, șase. Șase luni... Și nici n-a fost chiar atât de rău. Și, tu, Adrian, te simți bine? Casa, mașina, sexul?

Conversația abia a început, că a și luat o întorsătură destabilizatoare pentru Adrian. El articulează cât poate de bine:

— Ăăă... Mașina mea nu e în pană. Am apă caldă. Eu...

— Atunci, de ce ai tot timpul mecla asta tristă de cocker care se înecă în blid? Cred că termin berea și mai beau încă una.

— Dacă vrei să intri mai repede în comă, Meredith, găsești tequila în sala Turing, în dulap, în spatele rechizitelor.

— Excelentă idee!

Meredith pune sticla jos, face zigzaguri de-a lungul peluzei până la ușa din hol, pe care o împinge stângaci. Adrian o urmărește puțin îngrijorat, încercând să nu se uite — nu prea mult — la fundul ei în timp ce se grăbește pe scări. Se oprește în fața ușii sălii, se sprijină de perete.

— Sunt englezoaică, Adrian, te avertizez că, dacă încerci să mă violezi, nu voi spune nu și mă voi gândi la regină.

— Ai băut prea mult, Meredith.

— Iar tu n-ai băut suficient.

Meredith întoarce mânerul ușii și intră învârtindu-se, gata să se prăbușească cât e de lungă, și se așază pe un scaun, cuprinsă de amețeală. Se uită în jur.

— Unde-i tequila aia?

— Nu știu dacă este potrivit...

— Așază-te lângă mine. Și nu-mi mai vorbi despre procesele stohastice, dacă ai ști cât de puțin îmi pasă de ele.

Adrian se supune, se uită la ea, descumpănit.

— Of, la dracu', sărută-mă odată, Adrian. Arzi de dorință să faci asta și chiar acum nu-mi pasă dacă săruți ca o coadă de mătură.

— Eu... Meredith, te asigur... Bineînțeles, te plac, dar eu...

— Bun, înțeleg că nu e foarte romantic, și ce dacă? Vom râde de asta mai târziu, împreună cu copiii noștri. Sărută-mă sau încep să plâng. Sau să strig. Ha! Ajutor!

— Meredith, te rog, spune Adrian, brusc foarte îngrijorat. Nu glumi cu asta.

— Ah! Te-am păcălit. Glumeam numai. De ce voi, bărbații, vă pierdeți imediat când o femeie ia inițiativa?

Meredith îl trage brusc spre ea și își lipește buzele de ale lui. Au gust de căpșune, ea închide ochii și rămân lipiți unul de celălalt câteva clipe lungi, neîndrăznind nici măcar să se sărute, când buzunarul interior al jachetei lui Adrian vibrează și sună tare. Deodată, se îndepărtează de o Meredith la fel de zăpăcită ca el, apoi scoate un smartphone gri metalic, pe care îl privește uimit.

— E soția ta? întreabă Meredith imediat — nu se sinchisește deloc în cazul de față.

— Nu sunt căsătorit.

După trei apeluri, smartphone-ul tace brusc, rămâne timp de cinci secunde mut, înainte să sune și să vibreze din nou. De data aceasta, apelantul îl lasă să sune o dată și închide. Adrian nu-și poate lua ochii de pe telefon. Serios, tocmai acum?

— Dacă nu este soția, sigur e cineva foarte, foarte insistent.

— Rahat, rahat. Îmi pare rău, trebuie cu orice preț... Meredith, trebuie...

Se repede afară, aleargă pe coridorul departamentului, au trecut zece secunde și telefonul sună din nou. Trei apeluri, un apel, trei apeluri. Acesta este codul convenit: răspunde. O voce de bărbat, în același timp sigură pe sine și fără expresie, cazonă.

— Profesorul Adrian Miller?

— Ăăă... Da, răspunde el ezitant.

— Toto, mi se pare...

Vocea așteaptă, mai așteaptă puțin, iar Miller răspunde, pe un ton absent:

— ...că nu mai suntem în Kansas.

„Toto, mi se pare... că nu mai suntem în Kansas..." Nu contează. Adrian nu-și poate reproșa decât sieși, pușțiul cu umorul elevului de liceu care era acum douăzeci de ani și care a ales această replică trunchiată din *Vrăjitorul din Oz*, fără să-și imagineze că într-o zi va trebui s-o completeze pentru a-și confirma identitatea. Tot de douăzeci de ani are și acest smartphone care îi este schimbat în mod regulat, acest smartphone care trebuie, în schimbul a o mie de dolari pe lună, să fie permanent deschis, pe care nu are voie să-l părăsească niciodată, astfel încât Adrian să poată în orice circumstanță — absolut, iată dovada — să răspundă și să fie disponibil pe loc. Nu a mai sunat niciodată până acum.

— Adrian, strigă Meredith, întoarce-te și sărută-mă chiar dacă e soția ta!

— Vă rog să fiți gata, domnule profesor Miller, continuă vocea. O mașină de poliție ajunge în față la Fine Hall în minutul următor și vă va duce la punctul de contact.

— În față la Fine Hall? Știți unde sunt?

— Desigur, domnule profesor Miller. Sunteți geolocalizat la mai puțin de trei metri. Când veți fi pe drum, vă vom suna înapoi pentru a vă pune în legătură cu centrul operațional.

— Adrian? țipă Meredith din Sala Turing. Mă scoți din sărite, Adrian, chiar că mă scoți din sărite.

Adrian iese în fugă pe ușă, Meredith nu s-a mișcat, stă înfiptă în scaun, cu părul ciufulit, cu un aer furios.

— Îmi pare rău, Meredith. Este ceva foarte important, eu... o să-ți explic.

Adrian coboară scările din patru în patru, Meredith urlă o propoziție despre probabiliști însângerați și despre o călătorie în iad pe care îl roagă să o facă, dar el este deja în hol.

Pentru a înțelege de ce Adrian Miller trebuie să răspundă la un smartphone blindat antracit în această zi de 24 iunie 2021, trebuie să ne întoarcem în 10 septembrie 2001, în ziua în care Adrian, cel mai tânăr postdoctorand din echipa de probabiliști a profesorului Robert Pozzi, își sărbătorește a douăzecea aniversare la Massachusetts Institute of Technology. A doua zi va fi identificat un caz de vacă nebună în Japonia, se vor da declarații politice după atentatul sinucigaș împotriva comandantului Massoud, comis de doi susținători tunisieni ai al-Qaida și anunțul revenirii lui Michael Jordan la Washington Wizards. Dar, mai presus de toate, va fi prima zi de serviciu a lui Ben Sliney. El tocmai a preluat postul de director de operațiuni pentru FAA, Federal Aviation Administration. La două ore

după cafeaua și gogoșile din bolul de bun venit, va bloca la sol patru mii două sute de avioane, o decizie unică, fără precedent. Mai sunt și zile de genul ăsta.

Pe data de 11 septembrie, la ora 8:14, unul dintre controlorii din Boston se îngrijorează constatând că transponderul aeronavei American Airlines 11 este decuplat. Șase minute mai târziu, o însoțitoare de bord din avion sună la numărul la care are acces — numărul biroului de rezervări American Airlines. Ea avertizează cu privire la o deturnare, mai multe crime în cabină. Până când i se verifică identitatea, se face ora 8:25, iar un supraveghetor îi înștiințează pe cei de la Air Traffic Control. Ben Sliney și controlorii de trafic aerian descoperă apoi, prin radar, că AA11 se îndreaptă țintă către sud, spre New York. Protocolul în cazul unei deturnări impune — a se ignora manualul care spune că pilotul, înjunghiat în cazul de față, introduce codul 7 500 pe transponder — să fie avertizat comandamentul aviației civile. La sediul central, un coordonator „specialist în deturnări" trebuie să contacteze apoi un serviciu al Pentagonului, care trebuie să dea raportul la biroul secretarului Apărării, care îl înștiințează pe ministru, a cărui decizie trebuie să se întoarcă de-a lungul aceluiași traseu. Astfel că, în cele din urmă, responsabilii Centrului Național al Comandamentului Militar pot lansa luptători pentru a intercepta avionul. Și, din moment ce, după Războiul Rece, numărul bazelor aeriene gata de intervenție a scăzut de la douăzeci și șase la șapte, singurele două baze rămase pe Coasta de Est sunt cea din Otis, lângă Boston, și cea din Langley, sediul central al CIA-ului, lângă Washington.

Totul durează atât de mult, încât, în 11 septembrie 2001, însuși supraveghetorul din Boston sună de urgență

la baza militară Otis. Întrucât nu lui îi revenea această îndatorire, Otis îi pretinde să se adreseze Comandamentului Militar Regional de Nord-Est din Roma, statul New York. El sună și i se atrage încă o dată atenția că nu urmează procedura. Cu toate acestea, convins și acționând fără autorizația Apărării, colonelul Robert Marr cere bazei din Otis să se pregătească pentru lansarea avioanelor de vânătoare.

Cu mult înainte de concluzia oficială a *9/11 Commission*, Pentagonul știe că în acea zi întregul lanț decizional a funcționat greșit. Se creează un grup de lucru intern, a cărui sarcină va fi să propună un alt mod de acțiune în situație de criză. Și acest grup subcontractează tot ceea ce ține de formalizare în Departamentul de Matematici Aplicate de la Massachusetts Institute of Technology. Aici apare numele lui Adrian Miller.

În 2001, Adrian este un probabilist foarte tânăr din echipa lui Pozzi, șeful „matematicilor aplicate" de la MIT. Adrian tocmai și-a susținut teza, la vârsta de douăzeci de ani, despre lanțurile Markov, notația lui Kendall... Ca să se miște mai rapid, se interesează de teoria statului la coadă. Îi place în mod deosebit Legea lui Little, care spune că numărul mediu de unități dintr-un sistem stabil este egal cu frecvența lor medie de sosire, multiplicată de timpul petrecut în sistem. Dar să trecem mai departe.

Pentru că toată lumea din laborator este foarte ocupată, iar contractele cu Departamentul Apărării îl enervează profund pe Pozzi, i se încredințează lui Adrian, ca ritual de inițiere, sarcina de a modela blocajele și de a găsi soluții ca să reducă numărul de etape și timpii de intervenție. Adrian solicită ajutorul Tinei Wang, doctoranda foarte inteligentă a lui Pozzi, pentru a-l ajuta la partea teoriei graficelor, pe

care nu o prea stăpânește. Lucrează până târziu, mănâncă repede și prost, dorm puțin, se plâng de toate lucrurile rele pe care le cred despre Departamentul Apărării și, când nu se mai simt capabili de nimic, iau vechea Honda a lui Adrian și se duc la bowling în plină noapte, la Lucky Strike Social Boston, care nu se închide niciodată. Într-o noapte, după o ceartă asupra ipotezei ergodice și a distribuției staționare, trec printr-o pățanie mai mult sexuală decât erotică. Una peste alta, o amintire frumoasă.

În primul rând, Adrian și Tina identifică toate variabilele care pot afecta traficul aerian, le atribuie valori statistice, specifică tot ce poate constitui cauza unei catastrofe — sau pur și simplu să perturbe fluxul — și depășesc așteptările Pentagonului. Modelul lor ia în considerare absolut *totul*: înlănțuirea evenimentelor, modul de comunicare, neînțelegerea lingvistică, diferența unităților de măsură — picioare, metri? —, eroarea de pilotaj, pana mecanică, problema tehnică, prognoza meteo, sabotajul, deturnarea, piratarea informatică, orientarea greșită, lipsă de întreținere și multe alte lucruri... Cei doi cercetători identifică treizeci și șapte de protocoale de bază cu, de fiecare dată, între șapte și douăzeci de căi contingente, sau aproape cinci sute de situații de bază și tot atâtea răspunsuri. Când, în decembrie 2001, Richard Reid reușește să treacă de controlul de securitate cu explozivi ascunși în tălpile pantofilor, avem de-a face cu o variantă a protocolului 12A; accidentul Birmingham-Malaga, unde parbrizul cabinei de pilotaj explodează, este un exemplu al protocolului 7K; Airbusul care iese de pe pistă la aterizarea în Halifax, din cauza zăpezii, 4F; vulcanul islandez care își scuipă cenușa și interzice orice decolare, 13E; pilotul deprimat de la Germanwings, care se izbește cu avionul de munte, 25D.

După cinci luni de muncă, își înregistrează recomandările într-un memorandum de apărare secretă de aproximativ 1 500 de pagini, intitulat în mod sobru *Trafic aerian civil: diagnostice de criză, optimizarea lanțului decizional și protocoale de răspuns/securitate*. Și, deși au împreună patruzeci și unu de ani (sau poate de aceea), ei se semnează „Pr T. Wang & Dr. A. Miller & *alii*, Departamentul de matematici aplicate, Departamentul de teorie a graficelor, Departamentul de probabilități, Massachusetts Institute of Technology". În Wang & Miller & *alii*, Alii este numele hamsterului din laborator. O copilăreală.

Nimic nu le scapă; când Pentagonul le-ar fi cerut să prezinte toate răspunsurile posibile la datul cu banul, ei ar fi luat în considerare trei: capul, pajura și rarul caz în care moneda ar hotărî să se oprească pe muchie, la verticală. Însă la zece zile de la predarea raportului, în aprilie 2002, Departamentul Apărării li l-a trimis înapoi, cu o întrebare marcată cu roșu: „Dar dacă ne confruntăm cu un caz care nu se supune niciuneia dintre situațiile studiate?".

Tina ridică ochii spre cer: ar merge ipoteza că moneda aruncată rămâne suspendată în aer.

Ei adaugă peste cinci zile un protocol final pentru acest din urmă „caz care nu se supune niciuneia dintre situațiile studiate". Dacă până atunci Tina și Adrian au indicat peste tot ca un responsabil unic, civil sau militar, să supervizeze protocolul, acum matematiciana decide că „dată fiind natura irațională a evenimentelor care justifică un astfel de protocol", acesta va fi încredințat unui tandem de oameni de știință. Și propune numele ei și pe cel al lui Adrian Miller. Ea recomandă echiparea lor cu telefoane mobile blindate dedicate acestui protocol, pe

care trebuie să le poarte în permanență, fără a le putea opri. Și, cum Adrian Miller se consacră cultului cărții lui Douglas Adams, *Ghidul autostopistului galactic*, și „marii sale întrebări despre viață, univers și restul", o întrebare la care „Gândire Profundă[1], cel de-al doilea computer ca mărime din Universul Timpului și Spațiului", răspunde, după șapte milioane și jumătate de ani de calcul: „42", va fi protocolul 42.

Pentru a fi serios sau pentru distracție sau pentru a fi serios pentru distracție, Adrian a adăugat o propoziție-secvență de cod de inițializare:

1. Operator: Toto, mi se pare...
2. Responsabil: ...că nu mai suntem în Kansas.

Când iese din laborator, pe Adrian îl așteaptă deja o mașină de poliție, chiar în fața grătarului unde se prăjesc vioi cârnații. Ofițerul îl salută de parcă ar fi un general de patru stele, iar ochii colegilor se îndreaptă către el. Îi întoarce ofițerului un salut stângaci și aproximativ și urcă în spate, dând cu capul de cadrul portierei. Mașina pornește cu sirena urlând și girofarele aprinse. Adrian se îndepărtează de sexul cu Meredith și intră în necunoscut.

Cineva, undeva în galaxie, a aruncat așadar o monedă, iar aceasta chiar a rămas suspendată în aer.

---

1 *Deep Thought*, computerul imaginat de autorul romanului *Ghidul autostopistului galactic* (traducere de Eugen Dumitrescu, Editura Nemira, 2014), însărcinat să răspundă la „marea întrebare".

GLUMA

Coasta de Est a Statelor Unite,
apele internaționale,
41° 25' 27" N 65° 49' 23" V

Markle își verifică microfonul, dar nimic. Kennedy a întrerupt comunicarea. Se aude un pârâit în conexiune, din nou o tăcere foarte lungă, apoi o voce diferită, mai profundă.

— Air France 006 *Mayday*, mă numesc Luther Davis, comandant al operațiunilor speciale al Federal Aviation Administration. Puteți să vă mai identificați o dată, vă rog? Introduceți codul transponderului 1 234.

Markle se strâmbă, Gid bate codul indicat. Nu în fiecare zi vorbești cu un comandant al operațiunilor speciale al FAA... O altă întrerupere. Apoi vocea revine.

— Mulțumesc, aici este Luther Davis, FAA. Îmi puteți spune data și locul nașterii, comandante Markle?

Markle oftează și se conformează:

— 12 ianuarie 1973, Peoria, Illinois.

— Puteți să-mi dați numele și prenumele tuturor membrilor echipajului acestui zbor?

— Kennedy, nu știu dacă vi s-a spus, încerc să aterizez cu un 787 deteriorat...

O altă tăcere lungă, o altă întrerupere de semnal și o altă voce de femeie.

— Air France 006? Kathryn Bloomfield, Norad. Mă auziți?

Norad, apărarea aeriană, pe bune? Markle se încruntă.

— Air France 006, ce pot face pentru voi, Norad?

— Din motive de securitate, trebuie să deconectați wi-fi-ul de la bordul aeronavei.

Markle nu obiectează și se supune. Vocea continuă:

— Mulțumesc. Acum, vă rugăm, cereți tuturor pasagerilor să oprească telefoanele mobile și orice dispozitiv electronic.

— S-a făcut de mult, Norad, am avut ceva turbulențe și noi...

— Perfect. Prim ofițer Favereaux, în următoarele câteva minute, dumneavoastră și personalul de la bord veți aduna totul, mă refer la *toate* dispozitivele care permit comunicarea cu exteriorul: tablete, telefoane, bipuri medicale, console de jocuri, computere etc. Nu uitați de ochelarii pentru realitate augmentată și de ceasurile conectate. Fără excepție. Comandante Markle, ne confruntăm cu un pericol foarte grav de piratare externă, care vizează sistemul de navigație, iar dispozitivele electronice pot servi drept releu... Puteți oferi de altfel toate aceste informații și pasagerilor dacă vi se pare că este nevoie, ca să coopereze.

— Dar asta îi va neliniști...

— Nu contează. Anunțați-i că toate aceste dispozitive vor fi returnate într-o oră, odată ce ați aterizat la New York. Ofițer Favereaux, dacă întâmpinați vreo rezistență, insistați asupra securității aeronavei, asupra pericolelor de interferență cu instrumentele. Aveți autoritatea deplină pentru

a intra în posesia tuturor dispozitivelor electronice. Urmăm un protocol foarte exact.

— Dar... dispozitivele... cum le vom stoca? Se îngrijorează brusc Favereaux. Toate telefoanele mobile arată la fel, cum le vom identifica?

— Folosiți pungile pentru vomitat, indicați numerele scaunelor cu un marker, descurcați-vă. Liniștiți pasagerii, aceștia le vor ridica după aterizare.

Copilotul mormăie un nou „da" vag. Se ridică, pleacă să dea instrucțiunile echipajului, în timp ce Markle le explică la microfon, fără a omite nimic. În cabină, copilotul se așteaptă la un val de proteste, dar frica retrospectivă de turbulențe, de amenințările de piratare electronică sau autoritatea incontestabilă a vocii căpitanului i-a făcut pe majoritatea covârșitoare a pasagerilor să respecte cererea sa. Cei câțiva recalcitranți sunt chiar forțați de vecini să se conformeze. Operația, care ar fi putut fi delicată, durează în mod surprinzător doar câteva minute. După primirea confirmării că dispozitivele de comunicații sunt stocate în carlingă, ofițerul de la Norad reia:

— Această măsură se referă în aceeași măsură și la personalul de la bord. Și la voi. Telefoanele mobile, computerele voastre. Comandante Markle, aveți deplină autoritate asupra acestui avion. Puteți comanda, delegat de către...

— Eu sunt căpitanul, doamnă de la Norad! Se enervează Markle. Este evident că am autoritate deplină asupra acestui avion, dar dumneavoastră sunteți cea care...

— Comandante Markle, este vorba despre o problemă care privește securitatea națională. Vom urma împreună protocolul 42.

Markle rămâne interzis. Nu a auzit niciodată de un protocol 42.

— Air France 006, noua voastră destinație este McGuire Air Force Base, New Jersey. Repet: McGuire Air Force Base, New Jersey.

Fort McGuire... Acolo unde, în 1937, dirijabilul german Hindenburg, agățat de turnul de staționare până să fie ancorat, a luat foc și a fost complet distrus. Markle face un viraj lent către sud-est și se resemnează să anunțe pasagerii că, *sorry, folks*, din cauza avariilor majore, zborul este redirecționat către New Jersey. De data aceasta, mulți protestează, unii huiduie, cu atât mai mult cu cât, la apusul soarelui, batjocură supremă, îi sfidează zgârie-norii sclipitori din Manhattan. Markle ar putea amuza pasagerii istorisindu-le povestea dezastrului de pe Hindenburg, dar își dă seama că nu e în niciun caz momentul potrivit.

New York-ul revine pe intercom:

— Kennedy Approach din nou. Comandante Markle, vă pun în legătură cu Centrul Național de Comandament Militar de la Pentagon.

Markle nu apucă să răspundă că aude deja o altă voce masculină. Accentul este nazal, trenant, tipic yankeu, tipic New Hampshire.

— Comandante Markle, sunt generalul Patrick Silveria, National Military Command Center. Vorbesc sub autoritatea secretarului Apărării. Vi se vor alătura în trei minute două avioane de vânătoare ale Marinei. Tocmai au decolat de pe USS Harry S. Truman și vă vor escorta până în apele naționale. În cazul unei încercări de evadare sau a nesupunerii la instrucțiunile lor, au ordin să doboare avionul.

De data asta e prea mult. Markle izbucnește în râs. A înțeles în cele din urmă.

— Comandante Markle? Aici generalul Silveria de la NMCC. Sunteți acolo?

Markle nu se poate opri din râs, i-au dat lacrimile. Ce glumă imensă. Mama mă-sii, ce șleahtă de controlori de rahat la JFK, ce adunătură de imbecili împingători de aluminiu, chiar că a înghițit tot, Norad-ul, protocolul 42, iar acum Pentagonul... Preia intercomul.

— Salut, generale Silveria, mânca-mi-ai ouăle[1]! De atât sunteți în stare? Sincer, am picat în plasă, dar amenințarea că veți doborî avionul e deja prea mult. Credeți că acum e momentul, cu furtuna pe care tocmai am îndurat-o? În plus, v-ați înșelat, ultimul meu zbor este poimâine, nu azi. Dar recunosc: e mai bine asta decât un *carrot cake* de rahat drept cadou de plecare.

— Air France 006? Aici generalul Silveria de la Pentagon. Vă fac legătura cu portavionul USS Harry S. Truman.

— Și eu sunt *captain* Speaking[2]! Frankie[3], tu ești? Dar ce accent futut de yankeu borât ți-ai tras... Sunteți de-a dreptul... cu căcaturile voastre, am strâns pe bune toate telefoanele mobile din cabină. Voiați să fim linșați de pasageri, asta era ideea?

O voce nouă pe intercom, mai puternică, iar accentul este texan de data aceasta.

— Air France 006? Sunt amiralul John Butler de la USS Harry S. Truman.

---

1 În original, „de mes deux" („de cele două ale mele"), expresie vulgară fără echivalent în limba română.

2 Aluzie la modul de adresare al comandanților de avion: „this is your captain speaking".

3 *Frankie* desemnează de obicei un bărbat foarte atrăgător sau chiar o femeie.

Zâmbetul ironic nu părăsește buzele lui Markle.

— Salut, John Butler, circar de doi bani. E de-ajuns, Frankie, poți să închei numărul de imitat accente acum. Nu mai e deloc amuzant.

— Comandant Markle? Amiralul Butler din nou. În prezent, vă aflați sub protecția a două dintre F/A-18, Hornet. Unul este chiar în spatele Boeingului dumneavoastră, în poziție de interceptare, iar celălalt... Uitați-vă la tribord, vă rog.

Markle ridică ochii spre tavan, dar întoarce capul. La câțiva metri de extremitatea aripii drepte zboară un Hornet, înarmat cu cele zece rachete aer-aer. Din cabină, pilotul îi face semn cu mâna.

— Acum vă rugăm să respectați toate instrucțiunile.

ANDRÉ

Duminică, 27 iunie 2021,
Mumbai, India

„*Fotografei você na minha Rolleiflex...*" În holul spațios al Grand Hyatt Mumbai se aude în surdină bossa-nova siropoasă a lui Stan Getz, Jobim și João Gilberto. Cântecul are vârsta bărbatului care iese din lift, cu umerii căzuți, cu respirația sacadată. Când, sub lumina crudă a neonului din cabină, oglinda i-a arătat cei șaizeci de ani, acesta și-a ferit privirea.

André Vannier nu a dormit. Diferența de fus orar cu care nu se mai obișnuiește odată, tristețea, gândurile negre. Înainte de a părăsi camera, i-a scris lui Lucie un e-mail foarte lung, pe care a reușit să se abțină să i-l trimită. Nu simboliza decât tot o sticlă ridicolă, aruncată în mare, după ce, dintr-un Paris în care era încă noapte, aceasta i-a dat o replică brutală la telefon, cu o voce slabă: „am trecut la altceva". El i-a scris, știind că este inutil și, mai ales, să spunem, neproductiv. Dar, când bateriile telecomenzii sunt descărcate, apăsăm întotdeauna mai tare. E omenesc.

Arhitectul iese din hotelul internațional — reprezintă tot ce detestă el: proporții lipsite de dinamism, materiale alese la întâmplare, fără gust, volume pompoase și apăsătoare —, părăsește suflul arctic al aerului condiționat, pentru a se încleia în dogoarea verii tropicale indiene.

Zgomotul devine brusc asurzitor, aerul sufocant nu merită numele de aer. Mumbai miroase a anvelope arse și a motoare la capătul puterilor. Pe aglomerata Pipeline Road oprește o ricșă de un verde murdar, vehiculul e chiar în fața lui, în urletul a zeci de claxoane. André dă adresa șantierului din cartierul Kamathipura, propune un tarif generos și se apleacă mult pentru a reuși să intre cu trupul lui înalt, încă subțire, în spațiul îngust de deasupra celor trei roți. Ricșa o ia din loc în grabă — claxoane din nou — și plonjează în traficul intens, urmând o cărare cunoscută doar de ea.

— De ce iei mereu ricșa? L-a întrebat Nielsen cu o zi înainte. Taxiurile sunt mult mai puțin stresante.

Da, dar Nielsen, cu părul său lung și blond, costumele impecabile Hugo Boss, croite pe silueta lui atletică, și cu cei doi ani scurți de birou, acest Nielsen proaspăt ieșit de pe băncile școlii — ah, cum sună „după proiectul dumneavoastră din Grand Mississippi Center, domnule, visez să lucrez la Vannier & Edelman" — nu știe deocamdată că minutele de sufocare în trafic sunt lux pentru Vannier. Pe bancheta din spate a tricicletei caută, și uneori și găsește, cei douăzeci de ani în Sri Lanka, era acolo cu fata aceea cam într-o ureche din Napoli, al cărei prenume nu-i vine acum în minte, cu sânii ei grei și cu zâmbetul orbitor, Giulia?, da, a nimerit-o, Giulia, aproape că nu-și mai amintea.

Ricșa se strecoară spre șantierul Sūryayā Tower prin fluxul zgomotos și puturos, cu accelerații bruște și claxoane ascuțite, iar André se miră de absența zgârieturilor pe aripile mașinilor, de supraviețuirea oglinzilor retrovizoare. Conducătorul ricșei nu este, de data asta, unul dintre acei adolescenți epuizați, care au cumpărat o tricicletă împreună și o călăresc prin rotație în deplină ignoranță față de codul

rutier, încredințându-și soarta Waze-ului. Nu, de data asta este un om îndesat, fără vârstă, cu ochelari mari de soare Aviator, care se fofilează cu o dexteritate agresivă printre camioane și mașini, care trece cu îndrăzneală peste linia continuă, fără teama de a înfrunta zecile de vehicule care se năpustesc asupra lui. Înaintarea sa, teafăr, prin mijlocul puhoiului este de-a dreptul un miracol, Buddha din plastic translucid, lipit de ghidon, nu stă degeaba.

Sūryayā Tower este unul dintre cele mai ambițioase proiecte câștigate de cabinetul Vannier & Edelman, o demonstrație de stăpânire a meseriei și de estetică: o clădire din sticlă și bambus de optzeci de metri, întărită în punctele strategice de linii lungi din oțel. Fațada nordică condensează apa curgătoare și irigă peretele verde, plantat în est, peretele de sud-vest alternează luminatoare și panouri solare — deoarece *sūryayā* înseamnă soare — și alimentează clădirea cu electricitate. Va fi podul simbolic între cartierul muzeelor și cel al universităților, va găzdui *start-up*-uri în căutare de imagine, iar toate nivelurile sunt deja rezervate. Nicio înflorătură nu vine să distrugă simplitatea turnului: este o perfecțiune cucerită prin eliminări succesive. Chiar și concurenții lor chinezi au trebuit să se încline.

Dar un subcontractor indian a mințit în legătură cu calitatea betonului din fundație, bietul Nielsen a observat prea târziu, iar șantierul are de acum două săptămâni de întârziere. André Vannier profită de vizita de două zile pentru a amenința, a negocia, a rezolva, și nu-i pasă dacă lucrurile acestea se întâmplă duminică, înainte de a zbura în aceeași după-amiază spre New York și Ring.

„Am trecut la altceva": André are oroare de toate aceste cuvinte pe care Lucie le-a ales cu un instinct foarte sigur,

trecutul este mort și îngropat, el ghicește ce înseamnă acest „altceva", care poate că se află deja incarnat acolo. Lucie și-a dorit să fie crudă, pentru că de acum nu mai voia să fie între ei nimic în afară de ireparabil și a preferat să reducă puținul pe care îl trăiseră în trei luni la o experiență banală, scurtă și nouă — culcându-se cu un bătrân încă satisfăcător, în ciuda pielii lui fanate și a prenumelui demodat, care în ziua de azi nu îi mai este dat niciunui copil. Poate că își schițează un portret mai feroce decât cel făcut de o Lucie mai puțin severă.

O cunoaște de trei ani. Se afla la o cină la Blum. Se plictisea, urma să plece, când a sosit o femeie foarte tânără, Îmi pare rău că am întârziat, a trebuit să calibrez luminile la o scenă dintr-un lungmetraj. Lucie realiza montajul la filme. În ciuda eforturilor de a fi discret, André nu-și putea lua privirea de la ea, era „genul lui". Intensitatea din vocea ei l-a subjugat: nu ridicase niciodată tonul, fiecare propoziție îi ieșea de pe buze clară și echilibrată, își impunea cuvintele și, imediat ce își desfășura discursul, cu concentrare, o venă minusculă îi pulsa pe tâmplă. Mai târziu a aflat că la douăzeci de ani a făcut un băiețel, Louis, pe care l-a crescut din prima zi singură. Din responsabilitatea de mamă singură i se trăgea lipsa totală de frivolitate, se gândea André.

Da, este puțin spus că Lucie îl dăduse total peste cap. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, i-ar fi propus să-i facă un copil. Din cauza diferenței de vârstă, totul era neverosimil. Jeanne, fiica lui, va avea în curând vârsta lui Lucie. Nu cu mult timp în urmă, a întrebat în glumă o femeie: „Vreți să fiți văduva mea?". Presupusa văduvă nu a râs. Și de ce amicele lui sunt de acum atât de tinere?

Prietenii lui îmbătrânesc împreună cu el, dar nu și femeile pe care le iubește. El fuge, îi este frică. Poate lua masa cu moartea care va veni, dar nu reușește să se culce cu ea.

S-au văzut timp de doi ani. Îi era imposibil să nu se vadă cu ea. Într-o zi miraculoasă, ea l-a sărutat, iar miracolul a durat câteva luni.

Arhitectul enumeră ceea ce, în viziunea tinerei, l-a distrus încetul cu încetul și conchide că totul se reduce la problema corpului. De când a văzut moartea la orizont, adică de multă vreme, el plasează dorința în centrul a ceea ce numește dragoste. Lucie o localiza evident la periferie.

Când Lucie ajungea acasă epuizată de lungi ore de montaj, iar el se ridica zâmbind pentru a o îmbrățișa, citea în fiecare dintre gesturile ei o reținere — care poate nu era decât oboseală; imediat ce se culcau, el se temea că o mișcare prea intruzivă o va face să fugă; își petrecea noaptea departe de Lucie, care îl alunga din ceea ce ea numea „spațiu vital", termen care, evident, pentru generația ei, nu mai evoca *Lebensraum*-ul nazist. Dormea, iar lui îi era deja dor de ea. Apoi se îneca în melancolie, temându-se ca nu cumva să sforăie și să-i sporească disconfortul, sau, și mai rău, să adoarmă, iar ea să se trezească și să descopere, ațipit lângă ea, un bătrân urât, cu gura căscată și urât mirositoare.

Dimineața, abia suna ceasul că Lucie se și scula, fără să-l sărute vreodată; el privea fără ochelari, în lumina vagă a zorilor, cum acest trup atât de dorit părăsește camera îndreptându-se spre baie. Asculta mult timp, cu ochii închiși, apa curgând, și-o imagina goală sub ploaia fierbinte, iar inima i se strângea de durere și, poate, de umilință.

Dacă ar fi avut treizeci de ani și pielea aceea fermă, încă nemuritoare, pielea aceea, care nu se teme nici de riduri, nici

de moarte, și părul încă des și negru, ar mai fi fugit Lucie de iubitul frumos spre dușul de dimineață? Dacă ar fi fost frumosul Nielsen, da, da, Nielsen, de ce nu, și se cutremură din tot corpul gândindu-se la imaginea trecătoare a unui maiestuos Nielsen călărind-o pe dulcea sa Lucie. În schimb, a primit răspunsul ei, care îl torturează.

Totuși, uneori Lucie punea mâna pe el, se asigura de rigiditatea cilindrului de carne, apoi îl încăleca. El se scufunda adânc în ea și, pentru că această poziție interzicea orice sărutare, încerca să o tragă la pieptul lui; dar ea se îndrepta aproape imediat, juisa repede. Întregul ei trup zvelt, acoperit de sudoare, îi spunea atunci că plăcerea lui bărbătească trebuie să vină acum. André încerca să obțină imediat plăcerea eliberatoare, luând-o cu brutalitate. Dar nici această frecvență, nici această cadență nu erau cu siguranță ale lui.

Dorința, tristețea, angoasele l-au făcut pe André să-și piardă încetul cu încetul prudența și a insistat de mai multe ori cu stângăcie — dar e, oare, insistența abilă? Negat în ființa sa, dezamăgit de corpul său, nu mai știa unde să găsească un al doilea centru de greutate. Cât timp îi mai rămânea să fie bărbat? Vârsta îl fragilizase, cu acest blestemat de șase ca număr al zecilor. Dacă Lucie nu-l dorea astăzi cu o sinceritate absolută, anii ce vor veni cu siguranță că nu-l vor face mai seducător.

Ricșa intră în șantier fără să ezite, merge în zigzag, împroșcând cu noroi, peste scândurile de lemn, până la imensul bungalow modular împodobit cu majusculele V și E ale biroului de arhitectură. Andre urcă în sala mare de la primul etaj, unde îl așteaptă Nielsen. Lucie, cu Nielsen? Nu, deja nu mai poate crede asta.

— Au ajuns inginerii de la Singh Sunset Construction, spune tânărul arhitect.

— Să aștepte. Lasă-mă câteva minute.

André își pune o cafea neagră, se instalează în fața ferestrei, privirea sa străbate șantierul turnului Sūryayā. Este zece, întâlnirea era programată la nouă. Nimic nu mai poate fi lăsat la voia întâmplării de acum: întârzierea lui indecentă, sandalele, blugii decolorați și cămașa albă, de bumbac, cu guler Nehru[1], rucsacul de pânză. Vizita sa la fața locului fusese planificată de mult timp, dar el și Nielsen au decis să le spună că s-a deplasat în India doar pentru ei.

Un mic grup de ingineri de la Singh Sunset Construction, așezați în jurul patronului. Șase costume negre, strâmte, șase cravate bine înnodate, șase fețe încordate. Toată lumea se ridică la intrarea lui André în cameră. Fără ezitare, arhitectul merge direct către Singh, pe care nu l-a cunoscut niciodată, dar pe a cărui fotografie i-a trimis-o Nielsen. Un bărbat cu părul cenușiu și lins, uscat și musculos, pe la cincizeci de ani, cu privirea vioaie. Înainte ca bărbatul să se poată înclina, să încrucișeze mâinile peste piept, în tradiționalul salut indian, Vannier îi strânge mâna cu putere. Chiar și accentul *à la* Maurice Chevalier, cu care i se va adresa, este bine calculat.

— *Good morning, Mr. Singh.*

— *Very honored, Mr. Vannier, very honored.*

— Domnule Singh, avem două ore pentru a rezolva această problemă. Trebuie să mă întorc la New York diseară.

---

1 Gulerul Nehru, gulerul mandarin, numit după Jawaharlal Nehru, prim-ministrul Indiei între 1947 și 1964, care purta haine cu un astfel de guler, este folosit la cămășile sau sacourile omonime.

Este foarte grav. Foarte. Înțelegeți. În primul rând, aș dori să vizităm șantierul împreună.

— *Mr. Vannier, we think that...*

Fără să aștepte, Vannier se întoarce și iese. Toți îl urmează. Vannier merge repede, cu Nielsen pe urmele lui, iar inginerii, în șir indian, în spatele lor. Nielsen se întoarce spre șeful său și îi șoptește:

— Azi-dimineață, am primit rezultatele de la laborator pentru probele de beton din micropilonii de fundație. În ceea ce privește rezistența la compresiune, suntem departe de normele C 100/115 cerute. Suntem mai degrabă la C 90, chiar și puțin mai jos. Putem recupera instalând alți micropiloni și rezolvăm cu totul.

Vannier dă din cap. Nielsen este arma lui secretă în India. De o lună, de când tânărul a ajuns la Mumbai, de o lună, organizează în fiecare zi, într-o engleză bine stăpânită și tehnică, întâlniri tensionate cu furnizorii, de o lună, băiatul acesta cu alura unui surfer australian aiurit ascultă ce se vorbește în jurul său în hindi, pe care o stăpânește perfect, este limba copilăriei lui petrecute în Goa, orașul balnear de la Oceanul Indian, unde mama sa conduce o *guest-house*. Cunoașterea perfectă a acestui idiom a fost, oare, hotărâtoare pentru angajarea lui la Vannier & Edelman, la două săptămâni după ce firma a câștigat licitația pentru Sūryayā Tower?

Ajuns la baza stâlpului, Vannier își deschide geanta, scoate un computer, un receptor de satelit, un telemetru laser. Face conexiuni, verifică datele, manipulează telemetrul de cinci ori, de zece ori, recalculează și îl îndreaptă din nou spre vârful unuia dintre micropiloni, apoi al altuia, în timp ce oamenii din Sunset Singh transpiră în soare. Face ca totul să

dureze mai mult decât este necesar, apoi pune instrumentele la loc, cu meticulozitate, fără grabă, și toată lumea se întoarce la bungalow-ul de la bază.

Vannier se așază și, cu un gest, îi invită pe toți să facă la fel. Lasă să se scurgă câteva secunde și spune, într-o engleză brusc fără accent:

— Domnule Singh, a fost făcută o greșeală și deja are consecințe. Acum este momentul să corectăm, după care va fi prea târziu. Arhitectura, vedeți dumneavoastră, este un joc, un joc dificil, dar un joc, nu vom vorbi despre asta. Construcția nu e un joc, ci înseamnă a face treabă împreună... Înțelegeți? Împreună...

Singh dă din cap.

La prânz, Vannier a obținut tot ce a venit să obțină. Singh Sunset Construction se angajează pentru un nou termen de scadență, iar penalitățile reduse, pe care le impun Vannier & Edelman, sunt destinate doar să acopere taxele de expertiză și avocatul. Nu schimbi caii la căruță în mijlocul albiei râului. Noile foraje vor începe în aceeași după-amiază, betonul nou va fi injectat sub presiune la noapte, când scade temperatura. Având în vedere urgența, Vannier cere nu numai o normă C 115, ci și o XS2, pentru rezistență la apele sărate. Datorită căldurii, betonul va fi uscat într-o săptămână, se poate începe deasupra în trei.

În timp ce inginerii de la Singh Sunset încep să discute asupra noului program, Vannier se apleacă după tradiția indiană și părăsește camera împreună cu Nielsen.

Se îndepărtează de șantier, iau două beri Kingfisher reci de la un vânzător ambulant, se îndreaptă spre cheiuri. Vannier mai are încă trei ore până la zborul spre New York. Dintr-odată, din politețe, Niels întreabă: „André, ce mai

face Lucie? A terminat montajul la filmul lui von Trotta la care lucra?".

Vannier zâmbește. E mai degrabă o grimasă. Apoi face digresiuni, evită, își dă seama că îi ascunde ruptura dintre ei, de parcă, dacă i-ar fi mărturisit lui Nielsen, ar fi făcut-o definitivă. Este umilit și, pentru prima dată în viața lui, se simte bătrân și rușinat de nedreptatea pe care i-o face viața.

Lucie l-a părăsit cu adevărat, iar arhitectul își repetă formularea ei: „am trecut la altceva". *Sic transit*. André își dă deja seama: până la urmă, să regreți în fiecare zi o femeie care nu mai este acolo va fi mai puțin dureros decât să o dorești fără oprire pe cea care îți doarme alături, într-o penumbră indiferentă și călduță, la ani-lumină distanță față de tine.

În zborul United către New York, Vannier recitește chiar acest scurt text pe care i l-a oferit Lucie, *Anomalia*, de Victør Miesel, un autor de care, acum două luni, nu avea habar. Încearcă să lucreze, dar nu se poate abține să își rescrie, pentru a zecea oară, e-mailul disperat. E la pământ. Nu anticipase nimic din prăvălirea asta vertiginoasă.

Această suferință exprimată și etalată ostentativ este cea care a exasperat-o pe Lucie, care a sfârșit prin a-l părăsi, dar André s-a dovedit incapabil să se controleze. Confruntat cu durerea eșecului, el se învinovățește, își blestemă nerăbdarea. Se credea un bun amant, tandru și priceput, își imagina că sexul cu el o va cuceri și va deveni pentru ea sinonim cu o plăcere rafinată. Așa că, în mod stupid, pentru că nimic nu este la fel de stupid ca dorința, tocmai această esență a vieții, potrivit lui Spinoza, André a vrut să o atragă fără încetare spre un pat pe care ea a ajuns să-l evite.

„Dorința ta mă sufocă. A reușit să o ucidă pe a mea", i-a spus Lucie și i-a cerut o „pauză", care, desigur, nu a fost doar una.

Miss Platon împotriva Dr. Spinoza. Și Spinoza a pierdut. Șah și mat.

André nu scrie asta, nu, el scrie un e-mail fără îndoială ridicol. „Mi-aș fi dorit să străbat alături de tine cel mai lung drum posibil și chiar cel mai lung dintre drumurile posibile." Urăște toate aceste cuvinte și totuși le scrie și le trimite. Cât este ceasul la Paris? E deja luni. Ea încă mai doarme.

Apoi, melatonina își face efectul, Nielsen se cufundă în somn, fără să viseze nimic. La JFK, în timp ce trece prin vamă, încă somnoros, ofițerul îi scanează pașaportul, îl urmărește cu atenție și îl reține pentru câteva minute, în timp ce un bărbat și o femeie li se alătură. Sunt tineri, îmbrăcați *casual chic*, el, costum negru, ea, taior gri, seamănă cu ceea ce și sunt: agenți FBI. În plus, scot legitimația albăstruie și acea insignă aurie de șerif, pe care Justiția, cu o față de Playmobil, ține o balanță și o sabie.

— Domnul André Vannier? întreabă femeia.

El dă din cap, ea îi arată o imagine pe ecranul telefonului.

— Cunoașteți această persoană?

Este Lucie. Lucie așezată într-o cameră mică, cu neoane galbene. E speriată, terorizată, da, se vede clar din postura, din privirea ei. Ceva nu este în regulă cu această imagine a lui Lucie.

— Da, o cunosc. Desigur. Lucie Bogaert, este o prietenă. I s-a întâmplat ceva? Nu se află acum la Paris?

— Nu am primit decât ordinul să vă cerem să ne urmați, domnule Vannier. Un membru al consulatului dumneavoastră

ar fi trebuit să fie aici pentru a vă întâmpina. Ni se va alătura în locul unde trebuie să vă conducem. Aveți dreptul să refuzați, dar, în cazul acesta, îl vom aștepta împreună în zona de reținere.

Vannier dă din cap. Evident că nu refuză.

Ies din aeroport, merg spre o limuzină neagră; îi aștepta un bărbat, care îi ia valiza și o bagă în portbagaj. Toți se urcă în spate. De îndată ce sunt instalați, bărbatul bate în peretele de sticlă colorată care îi separă de șofer. Mașina demarează, André observă că geamurile sunt complet opace.

— Vă rog să închideți telefonul mobil și să mi-l predați, continuă femeia. Îmi pare rău. Aceasta e procedura.

André se supune. Și el este speriat. Și pentru Lucie, și pentru sine.

PRIMELE ORE

Joi, 24 iunie 2021,
McGuire Air Force Base, Trenton, New Jersey

Un Boeing 787 cu fuzelajul deteriorat staționează la capătul pistei 2, nu departe de elicopterele Black Hawk și de uriașele bimotoare gri ale US Air Force. Trei vehicule blindate așteaptă în poziție lângă avionul de cursă lungă, o noapte fierbinte cu miros de mare cade peste un pustiu invadat de tufe de drobiță și salvie.

În apropierea antrepozitelor, camioanele militare se succed, imitând un balet neîntrerupt. Într-un amestec de urgență și disciplină, sute de soldați aranjează nu se știe ce într-un hangar imens, din care tocmai a fost evacuat masivul avion-cargo Lockheed C-5 Galaxy, ce fusese la revizie. Lângă ușile glisante enorme se decupează, minuscule, trei siluete. Atitudinea femeii, care purta o imitație nereușită de costum Chanel, și a unuia dintre bărbați, în costumul întunecat de *Men in Black*, lasă puțin loc îndoielii: aparțin serviciilor. Ultimul individ este mai atipic: are părul lung și cam slinos, ochelarii rotunzi, cu ramă de oțel, îi alunecă de pe nas, iar tricoul său găurit proclamă „I ♥ zero, one and Fibonacci". De asemenea, miroase puțin a sudoare și mult a bere.

Chiar dacă a băut două sticle de apă, lui Adrian Miller tot i se învârte capul. Imediat ce a coborât din mașina

poliției, cei doi agenți s-au apropiat de el, s-au prezentat, iar Miller le-a uitat imediat numele, și pe cel al tipului de la CIA, și pe cel al femeii de la FBI. Le întinde o mână moale, fără să simuleze nici cea mai mică energie.

Ofițerul i-o strânge reticent, chiar rigid, cu vârfurile degetelor, ca pe înotătoarea lipicioasă a unui pește de nămol un pic alterat:

— Trebuie să recunosc, profesore Miller, că nu mi-am imaginat că sunteți atât de... atât de tânăr.

Femeia de la FBI, o latino-americancă la vreo treizeci de ani, cu trăsături fine, ochi vioi îl măsoară pe matematician în tăcere. La început îi găsește un aer de John Cusack, să zicem un John Cusack sărac și mai flasc, apoi se răzgândește: nu, nici măcar. Cu toate astea, spune cu un amestec de uimire și respect:

— Cunoaștem raportul dumneavoastră pe dinafară, profesore Miller. O lucrare remarcabilă. Avem așteptări mari de la experiența dumneavoastră. Îmi imaginez că dumneavoastră și dr. Brewster-Wang v-ați confruntat deja cu protocolul 42.

Adrian Miller bombăne un „nu" inaudibil. Are atât de puține vești de la Tina Wang, care îl ignoră de când un anume Brewster a intrat în viața ei, și nu, nu s-a confruntat niciodată cu protocolul 42. După câte știe el, niciunul dintre evenimentele prevăzute prin protocoalele „probabilității limitate" nu a perturbat vreodată traficul aerian: nici sosirea extratereștrilor, căreia îi sunt alocate trei protocoale — „Întâlnire de gradul trei", „Războiul lumilor", „Intenție necunoscută" — de fiecare dată cu o duzină de variante, inclusiv Godzilla, pentru a-i face pe plac Tinei; nici invazia aeriană a zombilor și a altor vampiri — sau a

oricărei epidemii aerobe fulgerătoare, cum ar fi febra hemoragică de tip Ebola sau un coronavirus — prevăzută în alte cinci protocoale; în ceea ce privește ipoteza unei inteligențe artificiale malefice care să preia controlul traficului — indiferent dacă acționează autonom, protocol 29, sau ghidat de la distanță de o putere străină, protocol 30 —, asta nu s-a întâmplat încă, cu toate că e din ce în ce mai plauzibil.

Dar protocolul 42... *Nu ne-am fi putut* confrunta cu protocolul 42. Miller ia o înghițitură de apă și începe:

— Știți, doamnă... Îmi pare rău, v-am uitat numele.

— Agent senior Gloria Lopez. Și omologul meu CIA, Marcus Cox.

— Ei bine, agent senior Gloria Lopez, ca să fiu sincer, protocolul 42 este... cum să vă spun...

Adrian Miller mai ia o gură de apă, nu-i vin deloc cuvintele. Nu poate recunoaște totuși că este doar o glumă răutăcioasă de matematicieni, care l-a costat deja pe contribuabil o jumătate de milion de dolari, dacă socotim doar cei douăzeci de ani în care statul i-a plătit pe cei doi farsori ca să aibă în permanență telefoane mobile blindate, care nu ar fi trebuit să sune niciodată. Examinează Boeingul, un trabuc mare din aluminiu, de acum luminat de reflectoare puternice.

— Știți exact de ce suntem aici? Ce este atât de special la acest avion? Cu excepția parbrizului și a botului spart.

— Radomul, îl corectează agentul special. Botul avionului. Se numește radom.

Tânăra îi întrerupe.

— Nu știm mare lucru, profesore Miller. Și se apropie elicopterul profesorului Brewster-Wang. Este punctul acela negru, acolo, la nord.

— Apropo, vă rugăm să semnați în partea de jos a acestei foi, profesore Miller, adaugă agentul Cox, deschizând un plic. Acesta este un angajament de confidențialitate: orice informație care vi se oferă de acum încolo este clasificată. Dacă refuzați să îl semnați, veți fi deferit tribunalului militar pentru subminarea securității naționale. Și încălcarea acestuia după semnare, în conformitate cu 18 US code § 79, ar fi considerată crimă de înaltă trădare. Vă mulțumim pentru colaborare.

De când — cel puțin — cu regele Arthur și cavalerii săi, celor din armată le-a plăcut să se reunească într-un cerc, fără îndoială pentru că cercul proclamă merite egale, fără a ascunde nimic din ierarhiile reale. Baza McGuire are, prin urmare, masa sa mare, rotundă, în centrul camerei subterane de comandă, cu lumini crude și pereți tapetați cu ecrane mari: mai mulți afișează imaginea lui 787, imobilizat la pământ, filmat din toate unghiurile de o puzderie de camere.

Tina și Adrian au preferat să stea unul lângă altul, pentru a înfrunta împreună o mulțime de generali înstelați, femei și bărbați din toate agențiile imaginabile, cu numele și referințele lor notate pe plăcuțe din plexiglas. Pe lângă FBI și Apărare, mai sunt și Afacerile Externe, US Air Force, CIA, NSA[1], Norad, FAA și multe alte sigle de care Miller nu a auzit niciodată. El și Tina au și ei dreptul la titlurile lor, prenume și nume, deasupra unui „Massachusetts Institute of Technology", unde niciunul dintre ei nu mai lucrează.

1 National Security Agency.

Tina Wang nu s-a schimbat prea mult, deși a adoptat o ținută mai cuminte decât cea a doctorandei gotice care fusese. A avut timp să-i spună că nu mai predă, că da, s-a căsătorit cu un Georg Brewster, un fizician întâlnit în cafeneaua de la Columbia și, tot așa, cu o perfidie surâzătoare, că l-ar fi recunoscut cu greu pe Adrian, din moment ce nu mai seamănă atât de mult cu Christian Slater din *Numele trandafirului*. Acum îi găsește totuși o mică asemănare cu un Keanu Reeves care și-a pierdut părul, dar păstrează constatarea pentru ea.

O voce puternică acoperă hărmălaia. Acest bărbat înalt și slab nu are nevoie să-și etaleze rezultatele obținute la West Point, Colorado Springs, nici faptele de arme de la Homs și Mogadiscio: părul său alb, tuns periuță, trăsăturile voluntare, mușchii și, în cele din urmă, cele trei stele negre, brodate pe guler, sunt echivalente cu un curriculum vitae. În camera aceasta cu lambriuri din lemn, lustruite, uniforma de camuflaj gri-verde nu-i servește la mare lucru.

— Doamnelor și domnilor, sunt generalul Patrick Silveria, de la National Military Command Center, și reprezint secretariatul Apărării în deplină autoritate. Situația trebuie să rămână secretă, iar președintele a preferat să nu-și modifice deloc programul din Rio, dar să știți că este informat în permanență. Fac un tur în jurul mesei: în stânga mea, generalul Buchanan, care comandă baza McGuire și ne găzduiește câteva zile. Cred că nu-i cunoaște nimeni pe profesorii Miller și Brewster-Wang din dreapta mea: sunt doi matematicieni și le datorăm protocoalele de criză pe care le urmăm de la unsprezece septembrie încoace.

Cei doi în cauză salută stângaci, într-un freamăt aprobator, iar Silveria continuă:

— Profesorul Miller predă la Princeton, profesorul Brewster-Wang este consultant pentru NASA și Google Corp. Vor avea deplină libertate de acțiune în aplicarea protocolului 42, iar eu voi fi coordonatorul acestei operațiuni. Înainte de a mi se atrage atenția că CIA nu este autorizată să acționeze pe teritoriul național, precizez că protocolul impune cooperarea tuturor agențiilor.

Pe măsură ce un ofițer îi înmânează fiecărui participant o tabletă și un dosar gros, etichetat „Classified Information", Silveria îi prezintă rând pe rând pe agentul principal FBI și pe toți ceilalți, de la agentul special al CIA la șefa supravegherii digitale de la NSA, o tipă la vreo treizeci de ani, cu capul ei enervant de fondator *geek* al unei rețele de socializare, și până la o femeie micuță, cu o voce blândă și clară, cu părul scurt, alb ca zăpada, în ciuda celor cam patruzeci de ani: Jamy Pudlowski de la Special Operation Command, PsyOp, specialistă în Operațiuni psihologice. Toți sunt implicați, în felul lor, în gestionarea protocolului 42. Lui Miller îi revine memoria: agențiile guvernamentale implicate, gradul tuturor celor din jurul acestei mese și chiar ordinea de zi a acestei întâlniri... nimic nu lipsea din ceea ce el și Tina Wang au specificat în raportul lor.

— Echipa noastră va fi serios consolidată în următoarele ore, continuă Silveria. În acest moment, numeroase persoane din diferite sfere de activitate se îndreaptă spre bază și ne vor ajuta să facem față situației. Câți agenți ne trimite FBI PsyOps, agent special Pudlowski?

— Mai mult de o sută. De asemenea, operăm dintr-una din clădirile noastre din New York.

— Mulțumesc. Aveți în față etapa actuală în care ne aflăm vizavi de ceea ce știm despre situație. Boeingul 787

de pe pista de staționare ne aduce pe toți aici: a luat legătura cu aeroportul Kennedy exact la 19:03, astăzi, 24 iunie. El s-a identificat ca zborul Air France 006, care operează pe ruta Paris-New York. Acest avion a raportat pagube importante și a fost redirecționat către această bază în următoarele minute. Comandantul de bord afirmă că este David Markle, copilotul se numește Gideon Favereaux și veți găsi lista completă a personalului de bord și a pasagerilor. Îi voi da imediat cuvântul lui Brian Mitnick de la NSA. Câte ceva despre tablete, Brian?

Bărbatul de la Agenția Națională de Securitate se ridică. În picioare, pare și mai băiețel, mai ales că flutură, cu entuziasm adolescentin, un dreptunghi subțire, negru.

— Bună ziua tuturor, aveți în față, ca și mine, o tabletă. A dumneavoastră este personală și nu e închisă. Pe pagina principală, aveți harta avionului Boeing 787. Faceți clic pe fiecare scaun și un nume va apărea într-o fereastră *pop-up*, scaun cu scaun, inclusiv cele ale însoțitorilor de zbor. NSA vă actualizează tabletele în timp real, pe măsură ce sunt colectate datele fiecărei persoane care a fost îmbarcată la bordul acestui avion. Imediat ce există un link către o pagină nouă, într-o imagine sau un fragment al textului, acesta este afișat în albastru. Faceți clic și apare pagina. Pentru a reveni, apăsați pe săgeata de întoarcere. E foarte simplu. Uitați-vă acum la monitoare.

Cu o mișcare din deget, Mitnick prezintă fotografiile lui Markle și Favereaux, apoi pe cele ale însoțitoarelor de bord și ale stewarzilor. În timp ce Mitnick se distrează cu jucăria sa, Silveria vorbește din nou.

— Dacă protocolul 42 a fost declanșat, asta se petrece din cauza faptului că un alt zbor Air France 006 a aterizat

astăzi, cu mai bine de patru ore în urmă, la JFK, la ora programată, 16:35. A fost operat de un alt avion, cu un alt pilot și un alt copilot la cârmă. Pe de altă parte, un Boeing 787 Air France, sub aceeași referință Air France 006, avariat, la fel ca acesta, și pilotat de același căpitan Markle, asistat de același Favereaux, și care transportă același echipaj de zbor și aceiași pasageri, pentru a rezuma, exact aceeași aeronavă ca aceasta, pe care o vedeți aici, aceeași aeronavă, așadar, a aterizat pe aeroportul JFK, dar s-a întâmplat în 10 martie, la ora 17:17. Fix acum o sută șase zile.

Se iscă un vacarm general, iar agentul CIA îi pune capăt ridicând mâna:

— Nu înțeleg. Același avion a aterizat de două ori?

— Da. Repet: este același avion. Unul dintre tehnicienii de întreținere ne confirmă: a intervenit aici, exact în acest caz, acum aproape patru luni; după el, pagubele sunt mai mici, de parcă avionul ar fi trecut prin grindină jumătate din perioada de timp, dar recunoaște cu certitudine anumite lovituri asupra parbrizului, anumite deteriorări ale radomului etc. Intru în legătură directă cu pilotul.

În sala de comandă se simte o ușoară microfonie.

— Bună ziua, comandante Markle. Din nou generalul Patrick Silveria. Sunt cu statul-major de criză. Pot să vă rog încă o dată să vă prezentați? Să ne dați din nou data nașterii.

Vocea lui Markle răsună în cameră. Este obosită.

— David Markle, născut în 12 ianuarie 1973. Generale, pasagerii se află la capătul răbdării, vor să debarce.

— Îi vom evacua în următoarele minute. O ultimă întrebare, comandante Markle: în ce zi suntem, cât e ceasul?

— Instrumentarul nu funcționează. Este 10 martie și, după ceasul meu, 20:45.

Silveria întrerupe comunicarea. Ceasul luminos afișează data de 24 iunie și ora 22:34. Pe cel mai mare dintre ecrane apare brusc imaginea unui pacient intubat, pe un pat de spital.

— Această fotografie a fost făcută acum zece minute de un agent FBI, în camera 344 a Mount Sinai Hospital. Acest om se numește și el David Markle. El a fost pilotul zborului Air France din 10 martie. Acest David Markle este pe moarte, din cauza cancerului pancreatic, diagnosticat acum o lună.

Silveria se adresează lui Adrian Miller și Tina Brewster-Wang, care stau muți.

— Înțelegeți de ce am declanșat protocolul 42? Și acum, ce-i de făcut mai departe?

II
Viața e vis, se spune

(24 iunie - 26 iunie 2021)

Existența precede esența, și, în plus, nu cu puțin.

Anomalia,
Victør Miesel

MOMENTUL CÂND

Joi, 24 iunie 2021,
McGuire Air Force Base, Trenton, New Jersey

În șir indian, încadrați de două coloane de soldați înarmați și echipați cu combinezoane galbene anticontaminare, pasagerii se îndreaptă spre hangar. Trec printr-un portic de testare a radioactivității, printr-un compartiment antibacterian și intră sub cupola uriașă, cu precauție; un șir de soldați le notează numele, prenumele, numărul locului. Puțini dintre ei protestează. Nervozității și furiei le-au urmat epuizarea și anxietatea. Doar o avocată extenuată mai găsește energie pentru a împărți cărți de vizită.

În hangar, soldații au instalat dușuri, toalete mobile, au ridicat o sută de corturi, au așezat mese lungi. Li se servesc mese calde, unii pasageri încearcă să se odihnească pe saltelele instalate în corturi, dar totul răsună sub bolta de oțel, copiii țipă, izbucnesc certuri. Zeci de soldați patrulează, filtrează fiecare mișcare; în colțul de nord, o echipă medicală dispune de un laborator într-un cort steril, iar o duzină de infirmieri prelevă câte o probă de salivă de la fiecare pasager; în modulele instalate în colțul estic, psihologii PsyOp, sosiți în număr mare, încep interogatoriile față în față, respectând chestionarul elaborat în grabă de Miller și Wang. În ultimele ore, protocolul 42 a fost îmbogățit în mod semnificativ.

În partea de vest, la cinci metri deasupra solului, o vastă platformă metalică domină hangarul. Echipa de la Task Force s-a mutat într-una dintre sălile cu vedere în afară, de unde fiecare dintre ei poate supraveghea, prin fereastra largă de sticlă, furnicarul zgomotos și haotic. Tabletele afișează fără oprire date noi. NSA a geolocalizat majoritatea pasagerilor și a membrilor echipajului zborului Paris-New York din 10 martie. Aproximativ o sută sunt deja consemnați la domiciliu sub supravegherea poliției. Biologii le compară ADN-ul cu cel al omologilor lor reținuți în hangar: sunt perfect identici. Avionul imobilizat la McGuire este exact replica celui care a aterizat în urmă mai puțin de patru luni.

Mitnick, *geek*-ul de la NSA, proiectează o imagine duplicată a cabinei pe un ecran.

— Iată, una lângă alta, înregistrările video ale camerei situate la clasa întâi: în stânga, imaginea primului avion, din zece martie, în dreapta, cea a celui care a aterizat astăzi. Pauză... Cele două *timecodes* arată ora 16, 26 de minute și 30 de secunde... Cele două imagini sunt similare. Suntem în mijlocul turbulențelor. Și acum cadru cu cadru...

Pe ecran, la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde și 20 de sutimi de secundă, înregistrările video diverg și ecranul divizat se transformă într-un joc de șapte erori: în stânga, un pasager își vede ochelarii zburând în timp ce în dreapta îi păstrează pe nas, aici, un compartiment pentru bagaje se deschide, în timp ce, acolo, rămâne închis. Și, cel mai bizar, în stânga este întuneric, în timp ce, în imaginea din dreapta, un soare strălucitor luminează cabina. Primul avion își continuă zborul agitat în furtuna groaznică din

10 martie, pe când al doilea apare brusc pe cerul calm al zilei de 24 iunie, la ora 18:07.

Vacarmul este de așa natură, încât Mitnick trebuie să țipe pentru a fi auzit:

— Iată, jubilează el cu un glas surescitat. Totul se întâmplă în acel moment: la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde și 20 de sutimi de secundă... Și incredibilul continuă: am selectat trei camere interioare din Boeing 787: una, în față, una, în centru, una, în spate. Între fiecare dintre ele sunt zece metri. La viteza de 900 de kilometri pe oră, sau 250 de metri pe secundă, Boeingul parcurge acei zece metri în a douăzeci și cincea parte dintr-o secundă, iar, în mod miraculos, aceste camere înregistrează douăzeci și cinci de imagini pe secundă... Mă urmăriți? Nu primește niciun răspuns. Mitnick continuă.

— Împart ecranul în trei. În stânga, înregistrarea de la prima cameră. În centru, de la cea de-a doua, în dreapta, ultima. Deci, la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde și 20 de sutimi de secundă, soarele inundă brusc cabina, pentru prima cameră. Același fenomen apare la a doua cameră, dar în următoarea imagine: la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde și și 24 de sutimi de secundă. Și pe a treia cameră, din dreapta, soarele este acolo la treizeci și patru de secunde și douăzeci și opt de sutimi de secundă.

— Și? Ce înseamnă asta? întreabă Silveria.

Mitnick triumfă.

— Putem observa un decalaj de douăzeci și cinci de sutimi dintr-o secundă între fiecare cameră. Este ca și cum cel de-al doilea avion al nostru ar fi apărut de nicăieri printr-un plan vertical imobil. Înainte de plan, furtuna, după ce a

traversat-o, cerul albastru. Conform sateliților noștri de observație, acest plan se găsea la 10 martie exact la 42° 8' 50" N 65° 25' 9" V, dar avionul a reapărut astăzi puțin mai la sud-vest, și sunt aproximativ 60 de kilometri între ele.

— Ce concluzii tragi, Mitnick?

— Cine, eu? Niciuna, absolut niciuna. Sunt niște date în plus care să fie prelucrate de capetele luminate de la Princeton, a spus el, întorcându-se către cei doi matematicieni.

— A funcționat cam ca o fotocopie, da, o scanare într-o parte, o imprimare în altă parte, ca o foaie care iese din aparat? întreabă Tina Wang.

Mitnick ezită. Ideea i s-a părut prea absurdă ca să o sugereze.

Revine tăcerea. Aparatele de aer condiționat nu sunt încă instalate și în aer domnește o căldură umedă. Un mesaj face să vibreze telefonul mobil al bărbatului de la Securitatea Națională, care citește și oftează:

— Președintele Statelor Unite cere ca NSA să verifice dacă, în ziua de 10 martie, nu s-a aflat lângă coastele noastre atlantice vreo navă rusă sau chineză, care să fi efectuat un experiment de călătorie în timp...

Pe generalul Silveria îl cuprinde o demoralizare enervantă. Își sprijină capul de geam, se uită la hangarul scăldat într-o lumină crudă.

— Dar de unde a venit acest avion? oftează Silveria. Aveți cu siguranță o teorie, profesore Wang? Un profesor fără teorie este ca un câine fără purici.

— Îmi pare rău, în momentul acesta, nu am niciun purice.

— Sperăm să fie aici toată lumea în patruzeci și opt de ore, continuă Silveria, inclusiv pasagerii de origine străină care s-au întors în țările lor începând cu 10 martie. Până atunci, faceți rost de o explicație.

— Trebuie să îmbogățim echipa științifică, sugerează Adrian. Fizică cuantică, astrofizică, biologie moleculară... Echipa ar trebui să fie la fața locului până în zori.

— În treizeci de minute, continuă Tina Wang, vă oferim o listă de oameni de știință. Doi sau trei filosofi, de asemenea.

— I-auzi! De ce? întreabă Silveria.

— Și de ce, mă rog, să fie oamenii de știință întotdeauna singurii treziți noaptea?

Silveria ridică din umeri.

— Nu stați pe gânduri la niciun nume, am autoritatea deplină de a răpi oricare Premiu Nobel prezent pe teritoriul țării. Expresia exactă este „pentru a-i solicita să coopereze la cererea expresă a președintelui Statelor Unite".

— Găsiți-ne și o sală de ipoteze: o cameră de lucru colectiv, foarte mare, cu o mulțime de spații separate, mai multe mese, fotolii, canapele, table negre, cretă, ei bine, vedeți voi...

— Tablele vor fi albe și interactive, vă convine? spuse Silveria, fără nici cea mai mică urmă de ironie în glas.

— Și, de asemenea, pastile împotriva somnului.

— Veți fi îndopați cu modafinil. Avem sute de cutii...

— Avem nevoie de o specialistă în probleme de continuitate în spațiu și de teoria graficelor, îndrăznește Adrian.

— De ce „o"? Aveți pe cineva în minte?

Adrian are pe cineva în minte.

— Profesorul Harper, de la Princeton. Meredith Harper. Cu câteva ore în urmă, noi... tocmai discutam despre... topoii lui Grothendieck în geometrie.

— Trimit imediat un vehicul militar să o caute. Este... de încredere? În materie de securitate națională?

— Absolut. Mai ales că e englezoaică. E vreo problemă?

Generalul Silveria pare nesigur.

— Oricum sunt treisprezece englezi în blestematul ăsta de avion. Atâta timp cât nu e rusoaică, chinezoaică sau franțuzoaică... Și, oricum, vom colabora cu serviciile britanice.

— Și un aparat de cafea, unul adevărat, care face espresso, adaugă Adrian Miller.

— Nu cereți imposibilul, se strâmbă generalul.

Cu puțin înainte de ora 23, în colțul de nord al hangarului se ridică un vârtej de fum cenușiu, o simplă volută la început, dar care se înnegrește și se îngroașă. O voce de bărbat strigă: „Foc!", și un val de panică se răspândește prin mulțime: pasagerii se reped spre ușile închise, îi îmbrâncesc pe soldații care îi păzesc, echipele de securitate se înghesuie să le sară în ajutor.

Focul a fost înăbușit rapid, iar Silveria a apucat un microfon.

— Sunt generalul Patrick Silveria. Vă rog să nu vă panicați. Am să cobor să vă dau explicațiile cuvenite.

Din încăpere se ridică un vuiet.

— Ce aveți de gând să le spuneți acestor oameni? întreabă Tina Wang, în timp ce ofițerul se pregătește să coboare de pe platformă. Vă sfătuiesc să nu le spuneți că toți au deja un duplicat pe undeva și că n-au ce dracu' să caute pe Terra...

— Voi improviza. Până la urmă, cine știe ce facem cu toții pe planeta asta fututã?

În timp ce, la microfonul din fața a două sute de pasageri, Silveria se lansează în explicații false, vorbind despre securitate națională, piraterie, sănătate publică, soldații examinează pagubele: focul s-a aprins sub o canapea și s-a răspândit imediat în tot cortul. Un act voluntar.

La 30 de metri distanță, o ușă îngustă de metal care dă spre exterior a fost forțată cu un levier. În timpul panicii, soldații care o păzeau au slăbit supravegherea. Peste zece minute se constată că gardul care înconjoară baza a fost rupt pe o suprafață de cinci metri, spulberat de un vehicul. De culoare gri, după cum indică urmele de vopsea; dar parcarea, aflată nu departe de hangar, de unde a fost cu siguranță furată mașina, găzduiește mai mult de trei sute de astfel de modele.

Un pasager a fugit și a dispărut în noapte.

La miezul nopții, lista echipei multidisciplinare este alcătuită: Premii Nobel, Premii Abel, medalii Fields, laureați sau potențiali. O jumătate de oră mai târziu, FBI-ul începe să sune la uși, întrerupând orice activitate nocturnă, cel mai frecvent somnul. „Cererea expresă a președintelui Statelor Unite" și girofarurile care străpung noaptea au efect. Și nici nu se face bine ora unu dimineața când un întreg balet de mașini, elicoptere și avioane transportă oamenii de știință către baza McGuire.

Meredith este și ea acolo, poate fi recunoscută după parfumul de vodcă și pastă de dinți. Evident, a fost smulsă din pat, iar, când Adrian se lansează într-o prezentare — confuză — a situației, furia i-a dispărut de mult. Îl ascultă, încruntându-se, privind mulțimea de jos, fără să scoată o vorbă. Adrian este surprins:

— Nu-mi pui nicio întrebare?

— Ai vreun răspuns?

Adrian clatină din cap, nedumerit, și îi dă o pastilă de modafinil. Ca să nu adoarmă, vrea el să adauge, dar ea o și înghite fără să protesteze.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ești agent secret, Adrian.

— Asta... nu e vorba chiar despre asta. Ăăă... Haide, te duc în sala de comandă.

— Gata, gata. Matematician la Princeton, ce acoperire ciudată pentru un spion...

Când Adrian împinge ușa, Meredith rămâne perplexă în fața peisajului.

— O, Adrian, îmi place, șoptește ea, suntem în *Doctor Strangelove*[1].

Pe ecrane, fiecare nouă dată confirmă imposibilul. Avionul de pe pistă este, din toate punctele de vedere, identic cu acel 787 care a aterizat pe 10 martie. Desigur, aeronava a fost reparată, bineînțeles că pasagerii au îmbătrânit: în aceeași seară, la Chicago, se sărbătoresc cele șase luni ale unui bebeluș care în hangar este un nou-născut urlător, de două luni. În cele 106 zile care separă cele două aterizări, dintre cei 230 de pasageri și treisprezece membri ai echipajului, o femeie a născut și doi bărbați au murit. Dar, genetic, sunt aceiași indivizi. Silveria face bilanțul într-un comitet restrâns și nu le dă nicio atenție matematicienilor.

— Interogatoriile?

---

1 Comedia neagră *Dr. Strangelove sau cum am învățat să nu-mi mai fac griji și să iubesc bomba* (1964), în regia lui Stanley Kubrick, este o satiră la adresa Războiului Rece.

— Îmbogățim chestionarul dezvoltat de profesorii Wang și Miller, răspunde Jamy Pudlowski, femeia de la Operațiuni psihologice. Introducem detalii greșite, pentru a provoca reacții care vor valida identitățile. Pentru început, numele pasagerilor trebuie să rămână secrete.

Bărbatul de la NSA își agită din nou tableta.

— Monitorizăm rețelele sociale, cu alerte pentru cuvinte-cheie de la „Boeing" la „McGuire". Când criza va exploda, putem identifica emițătorii și putem limita diseminarea informațiilor. Dar nu suntem în China sau în Iran, ca să putem bloca internetul. Până în prezent, o singură pagină, cea a unui soldat de la bază, menționează această aeronavă și am șters-o. Slavă Domnului...

— Din moment ce vorbim despre Dumnezeu... spune Pudlowski.

Cuvântul „Dumnezeu" are calitatea de a crea tăcere. Femeia de la FBI clatină din cap și, la lumină, în părul ei alb se zărește o cordeluță subțire, neagră.

— Ei bine... Dumnezeu ar putea fi o problemă în sine. La noi în țară, ca și în multe altele, se vorbește despre intervenția lui Dumnezeu. Sau a diavolului. Nu vom putea opri puseurile de superstiție, actele necugetate ale iluminaților. Am luat inițiativa de a convoca un consiliu de lideri spirituali ai tuturor cultelor. Consilierii religioși ai președintelui sunt toți evangheliști; nu ar fi bine să fim criticați pentru că ne limităm doar la ei. La bordul acestui avion sunt creștini, musulmani, budiști... Timpul nu ne este aliat, iar religia este imprevizibilă prin natura ei.

— Aveți mână liberă, Jamy, spune generalul. Cu bugetul său de nouă miliarde de dolari, Biroul dumneavoastră ar trebui să reușească să încropească ceva.

— Și, pentru francezi, ceilalți europeni, chinezi și toți ceilalți... ce facem? întreabă Mitnick. Îi înștiințăm pe ambasadori?

— Să le spui că îi reținem ilegal pe cetățenii lor? Nu vom face nimic. Vom aștepta o hotărâre din partea președintelui. Altceva?

Din fundul camerei, Adrian ridică un deget, timid.

— Pentru a distinge oamenii din primul avion, aterizat în martie, de cei din de-al doilea, avem nevoie de un cod: unu și doi? Alfa și beta? Culori: albastru și verde, albastru și roșu?

— Tom și Jerry? Stan și Bran? sugerează Meredith.

— Idei grozave, dar nu, decide Silveria. Să simplificăm: March pentru primul, care a aterizat în martie, June, pentru cel din iunie.

Timpul este esențial, Blake știe asta. Cincisprezece minute în hangar îi sunt suficiente pentru a exploata o breșă în dispozitivul de securitate, să scape, încă șapte minute ca să conducă spre New York un Ford F vechi, cel mai bun vehicul de teren, pe care l-a împrumutat din parcarea bazei. Întotdeauna să vă luați un singur rucsac ca bagaj. Desigur, nu le-a dat însoțitorilor de zbor telefonul mobil de unică folosință cumpărat la Paris, evident că a evitat testul ADN. Sosește la New York la ora două dimineața, aruncă într-o pubelă pașaportul australian de la sosire, abandonează mașina pe o stradă întunecată, curăță toate urmele de pe volan, de pe scaun, înainte de a-i da oricum foc, pentru mai multă siguranță.

Este o noapte obișnuită de vară, chiar caniculară, iar Blake, care descoperă stupefiat într-un ziar data de 24

iunie, găsește că cel puțin temperatura are o logică. Într-o cafenea nonstop din Manhattan, parcurge știrile din ultimele luni. Află astfel că în Quogue, pe 21 martie, un anume Franck Stone a fost asasinat; cineva și-a respectat contractul. Vrea să-și verifice conturile bancare secrete, dar codurile au fost schimbate. Intră pe pagina de Facebook a restaurantului său parizian, apoi pe cea a Florei. Într-o fotografie postată pe 20 iunie, un bărbat care arată ca el își ține fiica pe genunchi și are un bandaj pe frunte, iar Flora a scris: „Poneiul, acest prădător feroce". Își examinează propria frunte: fără cicatrici, fără vânătăi. Pentru o clipă, ca explicație banală și lipsită de temei, Blake s-a gândit la amnezie. Acum nu mai este o opțiune.

Pragmatismul câștigă, ca întotdeauna. Trebuie să se mobilizeze: ia un taxi pentru JFK, apoi cumpără în numerar și sub o nouă identitate un bilet la primul zbor spre Europa. New York-Bruxelles decolează la 6:15. Sâmbătă, la nouă seara, se va întoarce pe pământ european, unde un autobuz pleacă în fiecare oră spre Paris. Blake are la dispoziție ore întregi ca să doarmă și, dacă nu, să încerce să înțeleagă sau cel puțin să se gândească.

ŞAPTE INTERVIURI

Fragmente din interviul cu David Markle

Confidențialitate: Top secret / Protocol: nr. 42
Convorbire efectuată de: Ofițer Charles Woodworth, PsyOp., SOC.
Dată: 25/06/2021 / Oră: 00:12 AM / Loc: Mc Guire Airbase, US Army
Nume: Markle / Prenume: David Bernard / Cod: June
Data nașterii: 12/01/1973 (48 de ani) / Naționalitate: USA
Post Echipaj: Comandant de bord / locul: 1

Ofițer CW: Ziua a doua, ora 12:12. Bună ziua, comandante Markle, sunt ofițerul Charles Woodworth, Special Operation Command, US Army. Sunteți David Bernard Markle, născut la 12 ianuarie 1973, în Chicago, Illinois. Cu permisiunea dvs., întreaga noastră conversație este înregistrată și urmărită de NSA.

DBM: De acord. M-am născut în Peoria, nu în Chicago.

Ofițer CW: Vă mulțumim pentru clarificare. V-ați început cariera la Delta Airways, în 1997. V-ați alăturat companiei Air France în martie 2003. Ați petrecut trei ani pe distanțe scurte pe Airbus A319/320/321, apoi pe avioane de cursă lungă, pe A330/340, și acum sunteți pe Boeing B787. Exact?

DBM: Da.

Ofițer CW: Comandant Markle, putem să ne întoarcem la ultimul zbor, să descriem norul cumulonimbus și să revenim la turbulențe, vă rog?

DBM: La aproximativ 16:20, ora New Yorkului, la sud de Noua Scoție, a trebuit să traversăm un nor cumulonimbus, nemarcat în buletinul meteo, un monstru, pe un front larg. Am urcat la peste 15 000, ceea ce era neobișnuit pentru luna martie. Am căzut — după părerea mea, la o mie de metri — într-un unghi de cel puțin 25 de grade. Ne-am izbit de un perete de grindină, ne-am redresat și, după cinci până la șase minute, am ieșit din cumulonimbus violent, într-un cer senin.

Ofițer CW: Când erați în Peoria, ați mers la școala primară?

DBM: Poftim?

Ofițer CW: V-aș fi recunoscător să-mi răspundeți la întrebare, vă rog, comandante Markle. Vă amintiți numele acelei școli?

DBM: Kellar Primary School. O să vă uitați încontinuu pe tableta aia?

Ofițer CW: Acesta este protocolul: întrebările sunt deliberat de natură personală. Răspunsurile pe care le dați sunt validate direct. Vă amintiți numele învățătorului?

DBM: A fost acum mai bine de patruzeci de ani. Ah, da... doamna Pratchett.

CW: Mulțumesc, comandante. [...] În timpul liber sunteți pictor, muzician?

DBM: Nu.

Ofițer CW: Când ați ieșit din nor, ați simțit vreo tulburare, indispoziție?

DBM: Nu.

Ofițer CW: Auziți sunete persistente, plăcute, melodice în urechi?

DBM: Nu.

Ofițer CW: Aveți dureri de cap, migrene?

DBM: Nu.

Ofițer CW: Iritații ale ochilor, ale sinusurilor?

DBM: Da, mi se mai întâmplă. Ce este cu aceste întrebări?

Ofițer CW: Urmez doar un protocol, comandante Markle. Aveți mâncărimi, arsuri pe față?

DBM: Nu.

Ofițer CW: O recunoașteți pe tânăra din fotografia pe care tocmai am primit-o și care apare pe ecranul din fața dumneavoastră?

DBM: Așa cred, da.

Ofițer CW: Puteți să-mi spuneți numele ei?

DBM: Cred că este doamna Pratchett.

Ofițer CW: Este Pamela Pritchett, nu Pratchett, acum cincizeci de ani. Acum are 84 de ani și încă locuiește în Peoria.

DBM: Aș dori să-l contactez pe superiorul dumneavoastră. Și suna-ți-o pe soția mea, trebuie să fie îngrozitor de îngrijorată.

Ofițer CW: În curând, comandante Markle. Ați făcut recent investigații medicale? [...]

Sfârșitul interviului din 25/06/2021, ora 00:43

Confidențialitate: Top secret / Protocol: nr. 42
Convorbire efectuată de: Lt. Terry Klein, PsyOp., SOC.
Dată: 25/06/2021 / Oră: 7:10 AM / Loc: Mc Guire Airbase, US Army
Nume: Vannier / Prenume: André Frédéric / Cod: June
Data nașterii: 13/04/1958 (63 de ani) / Naționalitate: Franța
Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: K02

Ofițer TK: Ziua 2, ora șapte și zece. Bună ziua, sunt ofițerul Terry Klein, Special Operation Command, US Army. Sunteți domnul André Vannier, născut pe 13 aprilie 1958 la Paris?

AFV: Da.

Ofițer TK: Domnule Vannier, din motive de securitate, înregistrez conversația noastră.

AFV: Aș vrea să-mi avertizez partenerul. Avem un șantier în New York. Trebuie să-l anunț despre reținerea mea aici.

Ofițer TK: Nu vă pot promite nimic chiar acum, domnule Vannier.

AFV: Bine, atunci vă cer să contactați Quai d'Orsay.

Ofițer TK: Care Kay, domnule Vannier?

AFV: Ministerul francez al Afacerilor externe. Și întrebați-l pe șeful vostru de la Special Operation Command, el îl cunoaște sigur pe Armand Mélois.

Ofițer TK: Transfer informațiile. Îmi puteți descrie călătoria și mai ales turbulențele? [...]

Sfârșitul interviului din 25/06/2021, ora 7:25

Fragmente din interviul cu Sophia Kleffman

Confidențialitate: Top secret / Protocol: nr. 42
Convorbire efectuată de: Lt. Mary Tamas, PsyOp., SOC.
Dată: 25/06/2021 / Oră: 8:45 AM / Loc: Mc Guire Airbase, US Army
Nume: Kleffman / Prenume: Sophia Taylor / Cod: June
Data nașterii: 13/05/2014 (7 ani) / Naționalitate: USA
Pasager: cabina 1 Economy class / Loc: F3

Ofițer MT: Este ora nouă și un sfert dimineața, ziua 2. Bună, Sophia, mă numesc Mary, sunt ofițer al forțelor de securitate. Te simți bine în această dimineață?

STK: Da, doamnă.

Ofițer MT: Știi ceva, poți să-mi spui Maria. Ai reușit să dormi? Ai luat micul dejun?

STK: Da.

Ofițer MT: Trebuie să mănânci bine. Ieri ați avut un zbor foarte obositor. O să-ți pun câteva întrebări și voi nota toate răspunsurile tale pe tableta din fața mea. Și înregistrez întreaga noastră conversație. Ești de acord, Sophia?

STK: Am făcut ceva rău?

Ofițer MT: Deloc, Sophia, nu-ți face griji. După aceea, mergem amândouă să vedem jocurile care au fost instalate în această noapte, pentru că sunteți aproape treizeci de copii aici. Și, de asemenea, poți vedea și desene animate. Bine?

STK: Da. Aș putea să mă joc pe un iPad? Am unul, dar mi-a fost luat.

Ofițer MT: Ți-l vom da în curând înapoi. Câți ani ai, Sophia?

STK: Am șase ani, voi avea șapte peste două luni.

Ofițer MT: O, grozav. În ce zi, mai precis?

STK: Treisprezece mai.

Ofițer MT: Și treisprezece mai este peste două luni?

STK: Da.

Ofițer MT: Ce cadou ți-ai dori?

STK: O altă broască. Pentru ca Betty să nu mai fie așa de singură.

Ofițer MT: Cine este Betty?

STK: Broasca mea. Mă așteaptă acasă.

Ofițer MT: O să-ți arăt o fotografie făcută de mama ta, îți recunoști casa?

STK: Da...

Ofițer MT: Îmi poți spune cine este în imagine?

STK: Da, sunt prietenii mei de la școală, ea este Jenny, el, Andrew, Sarah...

Ofițer MT: Da, Sophia. Vezi, notez tot ce-mi spui, e important. Este o petrecere de ziua ta de naștere, poți să numeri lumânările aprinse pe tort?

STK: Da... număr șapte lumânări.

Ofițer MT: Mulțumesc, Sophia. Probabil că te-ai simțit foarte rău în avion?

STK: O, da, se mișca foarte mult.

Ofițer MT: Ți se pare că auzi muzică uneori?

STK: Nu, doamnă.

Ofițer MT: Spune-mi Mary, Sophia. Dar ai dureri de cap uneori?

STK: Nu, nu prea mult.

STK: Nici nu te înțeapă ochii?

STK: Deloc.

Ofițer MT: Cu atât mai bine. Nici pielea feței, obrajii sau fruntea nu te mănâncă?

STK: Nu.

Ofițer MT: Călătoreai cu mami și cu fratele tău mai mic, Liam?

STK: El e fratele meu mai mare.

Ofițer MT: Da, îmi pare rău, m-am înșelat. Și tati nu e cu voi?

STK: Nu. A rămas în Europa.

Ofițer MT: Ați petrecut o vacanță frumoasă în Europa?

STK: Da. Nu am făcut nimic rău?

Ofițer MT: Nu, Sophia, absolut nimic. Tati e în armată, nu-i așa?

STK: Da. Nici el nu a făcut nimic rău?

Ofițer MT: Nici pomeneală, Sophia. Haide, nu plânge. Ia batista asta. Nu trebuie să te îngrijorezi nici un pic. Vrei să o rog pe mami să vină să vorbească cu noi?

STK: Nu.

Ofițer MT: Uite, am adus creioane și foi de hârtie. Îți place să desenezi, Sophia? Vrei să-mi faci un desen?

STK: Ce trebuie să desenez?

Ofițer MT: Ce vrei tu, Sophia.

Întreruperea interviului din 25/06/2021, la ora 9:02
Reluarea interviului din 25/06/2021, la ora 9:09

Ofițer MT: Mulțumesc mult, Sophia. Este un desen frumos. Ai desenat totul numai cu negru. Ai văzut că erau și markere colorate?

STK: Da.

Ofițer MT: Cine este omul foarte înalt de acolo?

STK: El este tati.

Ofițer MT: Și alături, cine este?

STK: Sunt eu.

Ofițer MT: Tu ești toată mâzgălită. De ce?

STK: (*tăcere*)

Ofițer MT: Asta e gura ta?

STK: (*dă din cap*)

Ofițer MT: Și mami nu este și ea aici?

STK: Nu.

Ofițer MT: Vrei să îmi mai vorbești despre desenul tău, Sophia? Și voi mai ruga și o altă doamnă să vină cu mine, să te asculte, dacă vrei și tu. Vrei, Sophia?

STK: Da. [...]

SFÂRȘITUL INTERVIULUI din 25/06/2021, ora 9:19

*

Fragmente din interviul cu Joanna Woods

Confidențialitate: Top secret / Protocol: nr. 42
Convorbire efectuată de: Lt. Damian Hepstein, PsyOp., SOC.
Dată: 25/06/2021/ Oră: 7:23 AM / Loc: Mc Guire Airbase, US Army
Nume: Woods / Prenume: Joanna Sarah / Cod: June
Data nașterii: 04/06/1987 (34 de ani) / Naționalitate: USA
Pasager: cabina Clasa I / Loc: D2

Ofițer DH: Ziua 2, ora șapte douăzeci și trei. Bună ziua, doamnă Woods, sunt locotenentul Damian Hepstein, Special Operation Command, US Army. Conversația noastră este înregistrată, cu permisiunea dumneavoastră.

JSW: Ei bine, nu v-o dau.

Ofițer DH: Doamnă Woods, refuzul de a coopera într-un context de securitate națională va fi considerat un act suspect. Sunteți Joanna Woods, născută în ziua de 4 iunie 1987, la Baltimore?

JSW: Locotenente Hepstein, sunt protejată împotriva detenției arbitrare de către cel de-al patrulea amendament. Vreau să pot suna la biroul meu.

Ofițer DH: Vă pot asigura că situația justifică măsurile restrictive de deplasare la care sunteți supusă.

JSW: Locotenente Hepstein, niciun judecător nu a semnat o cerere de încarcerare sau, în caz contrar, arătați-mi-o. Nu putem fi reținuți așa, este un caz de *habeas corpus*.

Ofițer DH: Înțeleg, doamnă Woods, dar totul vă va fi explicat în următoarele ore.

JSW: Adun dovezi pentru acțiuni colective federale și chiar internaționale. Patruzeci și șapte de pasageri au acceptat deja ca firma mea să îi reprezinte...

Ofițer DH: Este dreptul dumneavoastră. Pot să vă pun câteva întrebări, doamnă Woods?

JSW: Nu cred, nu. Și aș vrea să-l întâlnesc pe superiorul dumneavoastră. [...]

Sfârșitul interviului din 25/06/2021, ora 07:27

Fragmente din interviul cu Lucie Bogaert

Confidențialitate: Top secret / Protocol: nr. 42
Convorbire efectuată de: Lt. Francesca Caro, PsyOp., SOC.
Dată: 25/06/2021 / Oră: 7:52 AM / Loc: Mc Guire Airbase, US Army
Nume: Bogaert / Prenume: Lucie / Cod: June
Data nașterii: 22/01/1989 (32 de ani) / Naționalitate: Franța
Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: K03

Ofițer FC: Ziua 2, șapte cincizeci și doi. Bună ziua, sunt ofițerul Francesca Caro, Special Operation Command, US Army. Aveți nevoie de un interpret, doamnă Bogaert?

LB: Nu.

Ofițer FC: Doamnă Bogaert, conversația noastră este înregistrată, din motive de securitate. Înțelegeți ce zic?

LB: Vorbesc engleză, tocmai v-am spus.

Ofițer FC: Sunteți Lucie Bogaert, născută în ziua de 22 ianuarie 1989, la Lyon?

LB: Unde? Nu. Nu la Lyon. În Montreuil.

Ofițer FC: Vă mulțumim pentru clarificare. Care este motivul prezenței dumneavoastră pe teritoriul Statelor Unite, doamnă Bogaert?

LB: Un motiv personal... Doamnă, am un băiețel de zece ani, trebuie neapărat să-l sun. Mi s-a refuzat returnarea telefonului.

Ofițer FC: Îmi pare rău, îl veți putea contacta foarte repede.

LB: Ar fi trebuit să-l sun ieri. Sigur e îngrijorat. Aveți copii, doamnă?

Ofițer FC: Nu vă enervați, doamnă Bogaert.

LB: Nimeni nu ne spune nimic. Suntem reținuți de ore întregi...

Ofițer FC: Trebuie să vă pun o serie de întrebări.

LB: Promiteți-mi că îl veți înștiința pe Louis. Iată numărul de telefon.

Ofițer FC: Bine, doamnă Bogaert. Puteți să-mi vorbiți despre călătoria dumneavoastră? Și să-mi descrieți momentul turbulențelor? [...]

Sfârșitul interviului din 25/06/2021, ora 7:59

Fragmente din interviul cu Victor Miesel

Confidențialitate: Top secret / Protocol: nr. 42
Convorbire efectuată de: Ofițer Frederic Kenneth White, PsyOp., SOC.
Dată: 25/06/2021/ Oră: 8:20 AM / Loc: Mc Guire Airbase, US Army
Nume: Miesel/ Prenume: Victor Serge / Cod: June
Data nașterii: 3/06/1977 (44 de ani) / Naționalitate: Franța
Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: L08

Ofițer FKW: Ziua 2, ora opt și douăzeci. Domnule Miesel, sunt ofițerul Fredric Kenneth White, Special Operation Command, US Army. Din motive de securitate, cu permisiunea dumneavoastră, conversația noastră este înregistrată. Sunteți Victor Serge Miesel, născut în ziua de 3 iunie 1977, în Lorient, Franța?

VSM: M-am născut în Lille, nu în Lorient.

Ofițer FKW: Vă mulțumim pentru clarificare, domnule Miesel.

VSM: Îmi puteți explica ce se întâmplă?

Ofițer FKW: Îmi pare rău. Care este motivul prezenței dumneavoastră pe teritoriul Statelor Unite?

VSM: Am venit să ridic un premiu de traducere pentru un roman.

Ofițer FKW: Sunteți traducător? Văd că sunteți autor.

VSM: Eu... scriu și romane, nuvele. Și în orice caz, o traducere este o operă, traducătorii sunt autori. Oricum... De ce îmi puneți aceste întrebări?

Ofițer FKW: Îmi puteți descrie călătoria dumneavoastră și mai ales turbulențele?

VSM: Avionul a plonjat, am fost foarte zguduiți, zgomotul a fost înfiorător, am crezut cu toții că vom muri și totul s-a oprit brusc. Cam asta a fost.

Ofițer FKW: Lucrați chiar acum la o carte?

VSM: Eu... eu traduc un roman fantastic al unui autor american, o poveste cu vampiri adolescenți...

Ofițer FKW: Dar lucrați la o carte mai personală, o carte intitulată *Anomalia*?

VSM: *Anomalia*? Nu. Ce-i cu întrebarea asta?

Ofițer FKW: Domnule Miesel, pictați, faceți muzică?

DBM: Nu.

Ofițer FKW: Percepeți sunete persistente, plăcute, melodice?

VSM: Nu.

Ofițer FKW: Aveți dureri de cap, migrene?

VSM: Nu.

Ofițer FKW: Iritații ale ochilor, ale sinusurilor?

VSM: Dar... faceți glume cu mine! Vă credeți în *Întâlnire de gradul trei*?

Ofițer FKW: Nu înțeleg, domnule Miesel.

DBM: Am văzut filmul lui Spielberg de douăzeci de ori, îl știu pe dinafară: îmi puneți întrebările pe care François Truffaut i le pune lui Richard Dreyfus, cuvânt cu cuvânt. Cine este idiotul care a scris acest test?

Ofițer FKW: Nu știu despre ce vorbiți. Acesta este protocolul de apărare națională pentru situația de față.

VSM: Care situație? Credeți că am întâlnit extratereștri? Și acum o să mă întrebați dacă am iritații, arsuri solare pe frunte și pe obraji?

Ofițer FKW: Ăăă... Da... Deci, aveți mâncărimi sau arsuri pe față? [...]

SFÂRȘITUL INTERVIULUI din 25/06/2021, ora 8:53

Fragmente din interviul cu Femi Ahmet Kaduna, zis Slimboy

Confidențialitate: Top secret / Protocol: nr. 42
Convorbire efectuată de: Charles Woodworth, PsyOp., SOC.
Dată: 25/06/2021 / Oră: 9:08 AM / Loc: Mc Guire Airbase, US Army
Nume: Kaduna / Prenume: Femi Ahmet / Cod: June
Data nașterii: 19/11/1995 (25 de ani) / Naționalitate: Nigeria
Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: N04

Ofițer CW: Ziua 2, ora nouă și 8 minute. Domnule Kaduna, sunt ofițerul Charles Woodworth, Special Operation Command, US Army. Sunteți Femi Ahmed Kaduna, v-ați născut pe 19 noiembrie 1995, în Ibadan, Nigeria.

FAK: Da. În Lagos. Nu în Ibadan.

Ofițer CW: Care este motivul pentru care ați venit în Statele Unite, domnule Kaduna?

FAK: Toată lumea îmi spune Slimboy. Sunt solistul unei trupe. Ceilalți muzicieni au sosit ieri. Mâine cântăm la New York. Nu mă puteți reține așa.

Ofițer CW: Înțeleg, domnule Kaduna.

FAK: Slimboy…

Ofițer CW: Care este data concertului dumneavoastră, Slimboy?

FAK: Mâine, v-am spus. La ora zece seara, la Mercury Lounge.

Ofițer CW: Adică? Data?

FAK: 12 martie…

Ofițer CW: Vă voi pune o melodie: *Yaba Girls*. Puneți-vă casca, vă rog.

Întreruperea interviului din 25/06/2021, la ora 9:15
Reluarea interviului din 25/06/2021, la ora 9:19

Ofițer CW: Cunoașteți această melodie?

FAK: Nu. Nu e rea deloc. *Yaba Girls*? Yaba e un cartier din Lagos. E o formație nigeriană? Ce ciudat, nu-mi spune nimic.

Ofițer CW: Domnule Kaduna, percepeți în mod repetat sunete plăcute, melodice?

FAK: Evident, sunt muzician. […]

Sfârșitul interviului din 25/06/2021, ora 10:07

DESCARTES 2.0

Vineri, 25 iunie 2021, sala de ipoteze,
Mc Guire Aire Force Base

Oamenii obosiți sunt certăreți. Oamenii epuizați sunt mult mai puțin. Este șase dimineața când Adrian, Tina și primii lor douăzeci de experți se instalează într-o cameră de comandă. La șapte, în ritmul elicopterelor care îi transportă spre McGuire, sunt deja patruzeci. Canapelele, tablele interactive sunt montate, un soldat instalează espressorul.

Un minut este suficient pentru a expune situația. Urmează zece minute de întrebări, iar Tina și Adrian se mulțumesc să repete incredibilul: oamenii din hangar sunt aceiași cu cei care au aterizat deja cu o sută șase zile mai devreme, în același avion. Dialogul dintre Adrian Miller și Riccardo Bertoni — nominalizat la Premiul Nobel pentru fizică pentru cercetarea sa asupra materiei întunecate — rezumă situația:

— Vă bateți joc de noi, profesore Miller?

— Aș vrea eu.

La nouă dimineața, în timp ce Tina Wang continuă să anime întâlnirile interdisciplinare în sala de ipoteze, Adrian se întoarce la Task Force. Meredith îl însoțește, împreună cu un tip înalt, suplu, cu păr cenușiu, des și cu ochi de un

albastru-oțel. Silveria desemnează un ecran de teleconferință, pe care se afișează fețe cunoscute:

— Profesore Miller, președintele Statelor Unite este în direct, de la Rio, precum și ministrul Afacerilor externe și cel al Securității naționale.

— Acest fenomen este extraordinar, domnule președinte, începe Adrian, dregându-și vocea, dar, așa cum a spus Arthur C. Clarke, orice tehnologie suficient de avansată nu se distinge de magie. Am ajuns la zece ipoteze, șapte sunt niște bagatele, trei ne reținatenția, dintre care una a primit validarea majorității. Să începem cu cea mai simplă.

— Vă rog, spune Silveria.

— „Gaura de vierme." O voi lăsa pe specialista în topologie Meredith Harper să v-o expună.

Meredith apucă de pe birou un creion negru și o foaie de hârtie pe care o împăturește în două. Are impresia clară că joacă scena pedagogică într-un film științifico-fantastic cu buget foarte mic, dar ce contează?

— Mulțumesc, Adrian. Să presupunem că spațiul se poate plia ca o foaie de hârtie... dar la o dimensiune care nu ne este accesibilă, care nu este niciuna dintre cele trei pe care le cunoaștem. Dacă universul nostru este bine guvernat de teoria corzilor, acesta este un hiperspațiu cu zece, unsprezece sau douăzeci și șase de dimensiuni. În acest model, fiecare particulă elementară este o coardă mică, ce vibrează diferit de celelalte, cu dimensiuni înfășurate pe ele însele. Mă urmăriți?...

Președintele american rămâne cu gura căscată, asemănându-se izbitor cu un pește mare, cu perucă blondă.

— Deci, odată ce spațiul este pliat, facem o „gaură"...

Meredith Harper străpunge foaia cu vârful creionului și trece degetul arătător prin gaură.

— ...și ne putem deplasa foarte ușor dintr-un punct din spațiul nostru tridimensional în alt punct. Este ceea ce numim un pod Einstein-Rosen, o gaură de vierme Lorentz cu masă negativă...

— Înțeleg, spune președintele Statelor Unite, încruntându-se.

— ...care respectă legile fizicii clasice. Nu depășim limita vitezei luminii în spațiul nostru einsteinian. Dar, prin deschiderea unui vortex în hiperspațiu, se poate călători între galaxii într-o fracțiune de secundă.

— E o idee obișnuită în romane, spune Adrian, care consideră că Meredith este prea abstractă. În *Dune*, a lui Frank Herbert, sau la alții. Iar ideea este preluată într-un film ca *Interstellar*, al lui Nolan. Sau cu nava stelară *USS Enterprise* din *Star Trek*.

— *Star Trek!* L-am văzut, da, exclamă deodată președintele.

— De obicei — ei bine, acesta este un mod de a vorbi —, continuă Meredith, traversezi timpul și spațiul instantaneu, nu există niciun motiv pentru dedublare. Aici, avem aceste două avioane...

— Este ca și cum USS Enterprise ar fi apărut în două puncte de spațiu, se aprinde Miller, cu doi căpitani Kirk, doi Spock, doi...

— Mulțumesc, domnule profesor Miller, spune Silveria, am înțeles... Deci, a doua ipoteză?

— O numim „fotocopiator", am conceput-o împreună cu Brian Mitnick de la NSA.

Mitnick dă din cap cu mutra studentului bun, mândru că este menționat.

— După cum știți, continuă Miller, revoluția bioimprimării a început...

— Mă scuzați, fiți mai clar! Îi cere Silveria, care anticipează iritarea prezidențială și preia rolul naivului.

— Tipărim în 3D material biologic. Astăzi, într-o oră, fabricăm o inimă umană de mărimea unui șoarece. În zece ani, finețea rezoluției s-a dublat, viteza de imprimare, la fel, tot așa și volumul obiectelor reproductibile. Dacă continuăm curbele exponențiale în fiecare dintre aceste domenii și, fiind conservatori...

— Eu sunt conservator, întrerupe președintele, și Miller se întreabă o clipă dacă nu este o glumă.

— Deci, continuă matematicianul, în mai puțin de două secole, vom putea să scanăm într-o fracțiune de secundă și să imprimăm la fel de repede un obiect ca acest avion cu o definiție de ordinul atomului. Dar apar două probleme: prima, unde era imprimanta? A doua, de unde provin materiile prime pentru fabricarea aeronavei și a pasagerilor?

— Dar, pe bună dreptate... Această imagine a „fotocopiatorului", intervine Meredith, presupune un original și o copie. Și, din copiatorul din biroul nostru, prima care iese întotdeauna este copia.

— Înțeleg, gândește Silveria cu voce tare. Avionul „copie" a aterizat pe 10 martie. Iar acesta este „originalul" care tocmai a aterizat. În acest caz, de ce să tratăm diferit membrii celor două grupuri, sub pretextul că primul avion...

— ...a ieșit „înainte" din „copiator", conchide Meredith.

— Aș vrea să aduc în discuție ultima ipoteză, continuă Miller. A căpătat aprobarea generală, dar este și cea mai șocantă.

Pe ecran, președintele clatină din cap, apoi, încruntându-și sprâncenele drept dovadă a concentrării, întreabă:

— Vreți să spuneți o acțiune a lui Dumnezeu?

— O, nu, domnule președinte... Nimeni nu a menționat o astfel de ipoteză, răspunde Adrian, surprins.

Silveria își șterge fruntea.

— Să trecem la a treia, Miller.

— O numim „Ipoteza Bostrom". Vorbesc despre Nick Bostrom, un filosof care predă la Oxford și care, la începutul secolului, a propus...

— E foarte demult, oftează președintele.

— La începutul *acestui* secol, reia Miller. În 2002, mai exact. Dau cuvântul lui Arch Wesley de la Universitatea Columbia, care este logician.

Tipul înalt, cu părul vâlvoi, se apropie de o tablă și desenează o ecuație pe ea:

$$f_{sim} = (f_p f_i N_i) / ((f_p f_i N_i) + 1)$$

...apoi, se întoarce către ecran, cu un zâmbet cald și o anumită doză de exaltare:

— Bună ziua, domnule președinte. Înainte de a explica această ecuație, aș vrea să încep prin a vorbi despre „realitate". Toată realitatea este o construcție și chiar o reconstrucție. Creierul nostru este închis ermetic în întunericul și tăcerea cutiei craniene, deci nu are acces la lume decât prin captatori — ochii, urechile, nasul, pielea noastră: tot ceea ce vedem, mirosim îi este transmis prin cabluri electrice, sinapsele noastre... celulele noastre nervoase, domnule președinte.

— Am înțeles, mulțumesc.

— Desigur. Iar creierul reconstruiește realitatea. Pe baza numărului sinapselor sale, creierul efectuează zece milioane de miliarde de operațiuni pe secundă. Mult mai puțin decât un computer, dar cu mai multe interconexiuni. Însă, peste câțiva ani, vom reuși să simulăm un creier uman, iar acest program va ajunge la o anumită conștiință. Eric Drexler, specialistul în nanotehnologii, a conceput un sistem de mărimea unui cub de zahăr capabil să reproducă o sută de mii de creiere umane.

— Terminați cu miliardele voastre, nu înțeleg nimic, spune președintele, și nici mulți dintre colegii mei. Continuați-vă demonstrația, vă rog.

— Bine, domnule președinte. Vă rog să vă imaginați niște ființe superioare a căror inteligență este față de a noastră ca inteligența noastră față de cea a unei râme... Urmașii noștri, poate. Să ne imaginăm, de asemenea, că dispun de computere atât de puternice, încât știu să recreeze o lume virtuală în care își reînvie fără greșeală „strămoșii" și le examinează evoluția, în funcție de destinele lor diferite. Cu un computer de mărimea unei mici luni, s-ar putea simula de un miliard de ori istoria omenirii, de la nașterea lui Homo sapiens. Aceasta este ipoteza simulării pe computer...

— Ca în filmul *Matrix*? Întreabă președintele, pe un ton din care reiese că nu a priceput.

— Nu, domnule președinte, răspunde Wesley. În *Matrix*, acestea sunt mașini care exploatează energia corporală a ființelor umane reale, sclavi în carne și oase, înlănțuiți. Îi aduc la viață într-o lume virtuală. În ipoteza noastră, este opusul: noi nu suntem ființe reale. Credem că suntem oameni când de fapt suntem doar programe. Programe

foarte avansate, dar tot programe. La fel ca agentul Smith în *Matrix*, domnule președinte. Doar că agentul Smith știe că este un program.

— Deci, în clipa asta, eu nu-mi beau cafeaua la o masă? Spune Silveria. Ceea ce percepem, mirosim, vedem... ar fi tot simulat? Totul este fals?

— Generale, asta nu schimbă faptul că tocmai beți o cafea la această masă, continuă Wesley, ci schimbă doar întrebarea din ce sunt făcute cafeaua și masa. Ar fi ușor: lățimea de bandă senzorială maximă a omului nu este foarte mare: simularea tuturor sunetelor, a imaginilor, a atingerii și a mirosurilor ar avea un cost neglijabil. Nici mediul nostru nu este prea complicat pentru a fi contrafăcut, totul depinde de nivelul detaliului: „oamenii simulați" nu ar observa anomalii în mediul lor virtual, ar avea casa lor, mașina lor, câinele și chiar computerul lor, atât cât le au.

— Ca în serialul britanic *Black Mirror*, domnule președinte, șoptește Adrian Miller...

Președintele se încruntă, iar Wesley reia.

— Mai mult, cu cât avansăm în cunoașterea universului, cu atât ni se pare că se bazează pe legi matematice.

— Cu tot respectul, domnule profesor, îl întrerupe Silveria, nu s-ar putea să demonstrați că nu vorbiți aiurea, printr-un experiment?

— Mă tem că nu, râde Wesley. Dacă inteligența artificială care ne simulează vede că un „om simulat" va cerceta lumea microscopică, trebuie doar să ofere suficiente detalii „simulate". Și, în cazul unei erori, ar fi suficient să reprogrameze stările „creierelor virtuale" care ar fi remarcat o anomalie. Ba chiar să le dea înapoi cu câteva secunde, cu un

simplu *undo*, înțelegeți, și să pornească din nou simularea într-un mod în care să evite orice problemă...

— Ceea ce spuneți este ridicol, explodează președintele. Că doar n-oi fi eu vreun soi de Super Mario și în niciun caz nu o să le explic concetățenilor noștri că sunt programe într-o lume virtuală.

— Înțeleg, domnule președinte. Dar, pe de altă parte, un avion care apare de nicăieri și este o copie perfectă a altuia, cu tot cu pasageri și chiar și cu cea mai mică pată de ketchup de pe mochetă, este, de asemenea, neverosimil. Îmi permiteți să vă explic această formulă pe care am scris-o?

— Dați-i drumul, cedează președintele, furios. Dar repede.

— Vă expun ideea generală. Aș vrea să vă arăt că este foarte probabil să facem parte din aceste conștiințe simulate. Nu există decât trei destine posibile pentru o civilizație tehnică: ea poate să se stingă, desigur, înainte de a atinge maturitatea tehnologică, după cum o demonstrăm magnific, prin poluare, încălzire globală, a șasea extincție în masă a speciilor de pe Terra etc. Părerea mea este că, simulați sau nu, tot vom dispărea.

Președintele ridică din umeri, dar Wesley continuă:

— Nu asta e ideea. Să presupunem totuși că una din o mie de civilizații nu se autodistruge. Ea ajunge la un stadiu post-tehnic și se dotează cu o putere de calcul inimaginabilă. Și să mai presupunem că, dintre toate aceste civilizații supraviețuitoare, doar una dintr-o mie simte dorința de a simula „strămoși" sau „concurenți ai strămoșilor săi". Deci, această civilizație tehnică dintr-un milion va putea simula de la sine, să zicem, un miliard de „civilizații virtuale". Și,

prin „civilizație virtuală", înțeleg de fiecare dată sute de milenii virtuale, în cursul cărora se succed milioane de generații virtuale, care dau naștere la sute de miliarde de ființe gânditoare, și ele la fel de virtuale. De exemplu, în cincizeci de mii de ani de existență, mai puțin de o sută de miliarde de *cro-magnoni* au mers pe Pământ. A simula Cro-Magnonul, adică pe noi, este o problemă simplă de putere de calcul. Mă urmăriți?

Wesley nu se uită la ecran, unde președintele își dă ochii peste cap, și continuă:

— Important este acest lucru: o civilizație hipertehnică poate simula de o mie de ori mai multe „civilizații false" decât există „adevărate". Ceea ce înseamnă că, dacă luăm la întâmplare un „creier care gândește", al meu, al dumneavoastră, acesta are nouă sute nouăzeci și nouă de șanse dintr-o mie de a fi un creier virtual și o singură șansă dintr-o mie de a fi un creier real. Cu alte cuvinte, „gândesc, deci exist" din *Discursul asupra metodei* al lui Descartes este depășit. Este mai degrabă „gândesc, deci sunt aproape sigur un program". Descartes 2.0, pentru a relua o formulă de la un topologist din grup. Mă urmăriți, domnule președinte?

Președintele nu răspunde. Wesley sesizează că acesta își menține aerul încăpățânat și furios și conchide:

— Știți, domnule președinte, cunoșteam această ipoteză și, până astăzi, estimam la o șansă din zece probabilitatea ca existența noastră să nu fie decât un program pe un hard disk. Dar acum, cu „anomalia" asta, sunt aproape sigur. Acest lucru ar explica, de altfel, paradoxul lui Fermi: dacă nu am întâlnit niciodată extratereștri este pentru că, în cadrul simulării noastre, existența lor nu este programată. Mai cred că suntem confruntați cu un fel de test. Pentru a

merge și mai departe, poate că simularea ne oferă acest test pentru ca, de acum înainte, să luăm în considerare ideea că suntem programe. Și este în avantajul nostru să-l trecem, sau cel puțin să facem ceva interesant cu el.

— Și de ce? Întreabă Silveria.

— Pentru că, dacă eșuăm, responsabilii pentru această simulare ar putea foarte bine să ne șteargă cu totul.

MASA 14

Vineri, 25 iunie 2021, ora 8:30,
Hangarul B, McGuire Air Force Base

Întâlnire de gradul trei, pe bune? De când s-a întors de la interviu, Victor ezită între furie și râs dement. Fără să-i pese de ziua următoare, scriitorul vrea să înregistreze rece, într-o lungă listă, ce se întâmplă în acest hangar. „Hangar" este un cuvânt atât de ciudat. Nu departe de „hanger" sau „hazard"[1]. Și-a scos carnetul, un pix, încearcă să facă abstracție de țipete, de zgomote, ia notițe: *Epuizarea unui loc îndoielnic*[2]. Dar nu. De ce să meargă în umbra lui Perec? De ce să nu se elibereze niciodată de influențe, de figuri tutelare? De ce, când nu se teme să fie un impostor, se poartă ca un copil în căutarea armurii de cavaler?

Calm, scrie *Mode avion*.

„Data: 11 martie 2021

---

1 În limba franceză, paronimia este evidentă: *hangar/hagard* (nebun)/*hazard*.

2 Aluzie la textul lui Georges Perec, *Tentative d'épuisement d'un lieu parisien* (*Încercare de epuizare a unui loc din Paris*), scris după trei zile în care scriitorul consemnează, instalat în Café de la Mairie, Place Saint-Sulpice, toarte evenimentele care se petrec în jur. Un experiment în spiritul Oulipo (Ouvroir de littérature potentielle — Atelier de literatură potențială). Din 2019, Le Tellier este președintele acestei mișcări literare, apărută în anii '60; printre oulipieni se numără: Raymond Queneau, George Perec, Italo Calvino.

Sunt multe lucruri în acest hangar, de exemplu: o sută de corturi ocru, un spital de campanie, șiruri de mese lungi, un teren de baschet improvizat, zeci de prefabricate, toalete publice, bariere metalice, pe două rânduri, un centru de «informații» fără nimeni care să ofere informații, un «spațiu ecumenic», semnalat cu un panou în șase limbi, patru dozatoare de apă și multe altele.

Vremea: prea caldă, prea umedă pentru acest anotimp.

Schița unui inventar de lucruri strict vizibile: mai întâi, primele litere ale alfabetului, de la A la E, pe unul dintre pereții hangarului, un H majuscul pentru «spital», cuvintele «Air France» (pe buzunărașele stewarzilor și ale însoțitoarelor de bord), mărci pe îmbrăcămintea pasagerilor, «US Air Force», pe podea, «*Danger*», «*High Voltage*», pe cutiile electrice. Sloganuri pe pereți: «*Aim High, Fly-Fight-Win*», «*Mors Ab Alto*», deviza US Air Force: «*Do something amazing*»."

Victor scrie fără grabă, mecanic. Fiindcă a citit mult, a tradus — prea multe nerozii în umbra unor lucruri agreabile, consideră că este indecent să impună lumii încă o tâmpenie. Nu-i pasă dacă o proză strălucită izvorăște doar din simpla „deplasare a stiloului pe pagină", nu crede că este „atotputernic în fața frazei", nu se pune problema „să închidă pleoapele, ca ochii să rămână deschiși înăuntru" sau, în acest loc lipsit de suflet, „să se ascundă de lume ca să-i înregistreze rătăcirea" și, în plus, are rezerve față de metafore. În mod sigur, așa a început războiul troian. Mai presus de toate, el știe că ar fi suficient ca una dintre frazele astea să fie mai inteligentă decât el, pentru ca acest miracol să facă din sine un scriitor.

Victor examinează toate aceste vieți împrăștiate, toate aceste neliniști mișcătoare în vasul Petri supradimensionat,

care este hangarul — chiar e un cuvânt caraghios —, fără să știe de care să se atașeze. Se lasă cucerit de viețile altora, dând-o deoparte pe a lui. Ar vrea să aleagă una, să găsească cuvintele potrivite pentru a descrie această creatură și să ajungă să creadă că s-a apropiat suficient de mult încât să nu o trădeze. Apoi să treacă la alta. Și alta. Trei personaje, șapte, douăzeci? Câte povești simultane ar fi de acord să urmărească un cititor?

La masa lui, cu numărul 14, pe lângă câțiva pasageri se află și comandantul avionului. Lui Victor, bărbatul îi amintește de tatăl său. Aceiași ochi de un verde-cenușiu, același nas acvilin, aceleași vene dilatate pe tâmple, care vor sfârși prin a câștiga bătălia cu părul aspru și încărunțit, același trunchi viguros. Instinctiv, scriitorul bagă mâna în buzunar, simte suprafața lucioasă a piesei roșii de Lego. În portofel, Victor păstrează și o fotografie a acestui tată dispărut, scoasă dintr-un album din perioada când încă mai existau albume, în care prea multe fotografii nu uciseseră fotografia. Bărbatul are douăzeci de ani, zâmbet cuceritor, privire directă. Într-o zi, i-a spus fiului său râzând: „Atunci eram tânăr, nu știu când a început s-o ia la vale totul". Da, în lumina zorilor, comandantul Markle seamănă cu acest tată cu care Victor seamănă atât de puțin.

Chiar cu o zi înainte, uniforma lui îi atrăgea pe cei mai anxioși, pe care albastrul Air France îi liniștea, sau pe cei mai iritați, în căutarea unui vinovat. Dar acum nu mai face obiectul tuturor ostilităților. Văzând că împărtășește exasperarea generală, toată lumea a ajuns să admită că nu se bucură de niciun tratament preferențial, că nu are acces la nicio informație privilegiată. Pentru a demonstra acest lucru sau pur și simplu pentru confort,

s-a schimbat într-un costum obișnuit. La sol, David Markle nu mai este stăpân absolut, după Dumnezeu, ci un simplu tip amabil, bun de compătimit, un general Dumouriez abandonat de trupele sale și, în plus, mai e și simpatic. Dimineața, alături de alți zece pasageri și fără nicio explicație, a trebuit să treacă printr-o serie de investigații medicale.

La masa 14, se află și negrul acesta foarte înalt, cu ochi frumoși, adânci și melancolici. Părul lui tăiat scurt este decorat cu motive geometrice demne de pavajele palatului Alhambra. Pronunță „Johnny" pentru *journey*, „Yuwa" pentru *you are*, „vishon" pentru *vision.* Este nigerian, chitarist și cântăreț. Deși are un concert mâine-seară într-o sală din Brooklyn, și-a dat seama că degeaba insistă și a încetat și el să mai protesteze. În primul rând, și-a recuperat chitara Taylor cu douăsprezece coarde, care rămăsese în compartimentul pentru bagaje din cabină, și cântă, compune o piesă cu un ritm domol.

I remember your eyes of yesterday
The way you smiled in a dazzling way

Chitara scoate sunete bogate și rotunde, vocea este guturală și caldă. Un băiat slab, i se potrivește numele de scenă. Îi zâmbește lui Victor:

— A trecut mult timp de când nu mai cânt acustic, fără efecte.

Cântă simultan notele unui acord și reia:

But beautiful men in uniform forbid you...

— *Beautiful men in uniforms*? Întreabă Victor, arătând spre soldații care păzesc ușile.

— Da. Ăsta va fi cu siguranță titlul.

Și reia, cu voce aproape joasă:

The way to the light way to the light
way to the light.

La capătul mesei, o șoaptă: „Vrăjmaș mi-e numele tău numai!" și Victor îl recunoaște imediat pe Shakespeare. „Tu rămâi același, chiar de n-ai fi Montague!"

Julieta Capulet se află aici, este o fată foarte tânără, își repetă textul: „Ce-i Montague? — Nu-i mână, nu-i picior, Nu-i braț, nu-i față, nici o altă parte. Un nume ce-i? — Un trandafir, oricum îi spui, exală același scump parfum! Așa, Romeo, de nu-i spun Romeo, nu pierde din desăvârșirea lui nimic... O, neagă-ți numele, Romeo! Și-n schimbul unui nume care n-are nimic cu tine-a face, — ia-mă toată"[1].

Puternică chiar și când ezită, știe că va fi în stare să plângă când va fi necesar. Audiția are loc săptămâna viitoare, i-a spus ea lui Victor. Ne vor lăsa să ieșim după ce fac testele, ne fac teste, nu-i așa? Nu poți reține oamenii în felul ăsta, este o țară liberă, există totuși legi.

„Da, există legi", spune o tânără cu trăsături fine, pielea neagră, părul dat pe spate, prins cu o clamă de argint. Avocata a strâns cincizeci de semnături pentru o *class action* fondată pe o jumătate de duzină de plângeri, arestare arbitrară, detenție discreționară, confiscare ilegală de bunuri,

1 Citatele aparțin ediției *Romeo și Julieta*, în traducerea lui Șt. O. Iosif, Editura Humanitas, București, 2012, p. 94.

refuzul accesului la consiliere juridică pentru mai mult de patruzeci și opt de ore etc. Cum să taxeze fiecare minut care se scurge fără să poată ajunge la biroul ei? Cum ar putea să-și evalueze propria durere de a nu putea auzi vocea lui Aby, de a ști că este înnebunit de îngrijorare? Să estimeze despăgubirile pentru detenție la doar două mii de dolari pe zi de persoană, ăsta da cadou pentru US Air Force și guvern.

Cum era povestea aia? Ah, da. Diavolul se duce la un avocat și spune: „Bună ziua, eu sunt diavolul. Vreau să vă propun un târg". Vă ascult." „O să vă fac cel mai bogat avocat din lume. În schimb, îmi dați sufletul dumneavoastră, al părinților, al copiilor dumneavoastră și pe cel al celor mai buni cinci prieteni?" Avocatul îl privește uimit și spune: „De acord. Și care-i șmecheria?".

Tânăra se strâmbă. Nu, într-adevăr, ea nu este tipul josnic din gluma asta. Dar, în lumea în care trăim, trebuie să-i arzi la portofel, doar așa înțeleg.

Din nou, împrumută o foaie și un marker colorat de la o fetiță și, din nou, scrie o scrisoare. Mama copilului, o tânără blondă, ezită.

— Soțul meu lucrează pentru armată, nu aș vrea să-i creez probleme.

— Dimpotrivă, doamnă. Nu mi-ați spus că soțul dumneavoastră a fost erou de război, că a fost rănit în luptă? Acest lucru îl face de neatins și, în plus, prin semnarea documentui de *class action*, devine imposibil ca armata să-l intimideze, să-l amenințe. Ar fi o piedică prea mare pentru justiție. Uniți, suntem mai puternici. Nu mai putem rămâne închiși multă vreme. Aveți doi copii cu dumneavoastră, nu-i așa? Prejudiciile psihologice vor fi semnificative, în special pentru ei.

— Prejudicii psihologice? repetă femeia.

Aruncă o privire la băieţelul ei, care nu mai solicită tableta şi a aţipit cu capul pe masă, şi la fiica ei, care mâzgăleşte fiinţe întunecate, ciudate, cu membre lungi, subţiri şi înfricoşătoare, apoi taie personajele din desen cu linii negre.

La masa 14, iese în evidenţă această fată, Victor a văzut-o bine. La vreo treizeci de ani, brunetă, subţire ca o liană — imediat se învinovăţeşte de clişeu. Îi aminteşte de cealaltă fată pe care a întâlnit-o în urmă cu câţiva ani la Întrunirile traducătorilor de la Arles, cea care i-a cucerit inima şi pe care nu a regăsit-o niciodată. Nostalgia e o ticăloasă. Ea sugerează că viaţa are sens. Victor se aşază lângă ea, magnetizat, să doreşti să reduci distanţa este specificul atracţiei faţă de cineva.

Încearcă să schimbe câteva cuvinte. Nu, ea este ca toţi ceilalţi, nu ştie nimic, a luat o mină obosită şi s-a întors la carte. Este însoţită de un bărbat la vreo şaizeci de ani, elegant, care nu poate fi tatăl ei, Victor a ghicit asta din atenţia prevenitoare pe care i-o acordă şi, de asemenea, din felul în care l-a privit când a încercat să iniţieze conversaţia cu ea. Un indiciu de îngrijorare instinctivă, pe care nu l-a putut ascunde. Se prezintă. Este arhitect. Victor îi ştie numele, dar nu şi ce face. Lumea asta de beton şi sticlă îl plictiseşte. Uneori, în timpul unei traduceri, apare un termen tehnic — „arhitravă", „şindrilă"... — pe care trebuie să-l caute în dicţionar şi să-l uite imediat. Victor îl studiază pe bărbat şi, fără să-l găsească urât, îl vede apărând deja pe bătrân, după pielea subţire a mâinilor, după fruntea ridată. Probabil că are chiar vârsta pe care i-o dă ea. Ce găseşte la el? Ce poate să ştie el despre pasiunea unei femei pentru un bărbat?

Bărbatul se ridică, o întreabă pe tânără dacă dorește o cafea, fiindcă armata a instalat automate. Ea clatină din cap, iar el se îndepărtează fără grabă. Victor ghicește că este un gest delicat, un mod de a o lăsa să respire. Aceste uși închise sunt suficient de apăsătoare încât să nu o mai sufoce și el cu insistența sa.

Ia uite, cartea pe care o răsfoiește este de Coetzee. Victor nu a citit-o.

E bun? întreabă Victor. Ce? Romanul lui Coetzee? Da, răspunde ea, dar mai puțin decât *Dezonoare*. Sunt de acord, răspunde Victor, acesta e cel mai bun, nu-i așa? O capodoperă, confirmă ea și se întoarce de la el. Victor înțelege că o deranjează, nu insistă, își ia caietul, notează, fără ironie, cuvântul „dezonoare".

E PUR, SI MUOVE

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 9:30,
sala de criză, Casa Albă, Washington

Jamy Pudlowski și echipa ei au strâns la un loc în sala subterană de criză de la Casa Albă o duzină de indivizi bărbați, toți convinși, slavă Domnului, că s-au născut în religia corectă: doi cardinali, doi rabini — unul, tradiționalist, celălalt, liberal —, un preot ortodox, un pastor luteran, un altul baptist, un pastor mormon, trei musulmani docți, proveniți din sunism, salafism și șiism, un călugăr budist, *vajrayāna*, un altul, *mahayana*. Pe masă se află multe cafele, chiar dacă Pudlowski a reușit să doarmă în cele patruzeci de minute de zbor cu elicopterul.

Șefa operațiunilor psihologice este îngrijorată. Drumul drept urăște gropile, iar ignorantul urăște inexplicabilul. Inflexibilitatea Legii se lovește cu încăpățânare de valsul cosmosului și de progresul cunoștințelor. Unde să găsești în *Tora*, *Noul Testament*, *Coran* sau în alte texte revelate cea mai mică propoziție sau sură ambiguă sau verset tenebros care să prezică sau să justifice apariția unui avion în albastrul cerului, identic în cele mai mici detalii cu un altul, aterizat cu trei luni mai devreme?

Când popoarele din America l-au descoperit pe Cristofor Columb, suportând ulterior consecințele, apoi pe roiul de

conchistadori anunțați de el, Biserica Catolică trebuie să fi găsit în textele sale o explicație pentru existența acestora. Bineînțeles că, dacă îi dăm crezare lui Paul, Evanghelia a fost „auzită până la capătul lumii", dar cum dracu' au reușit să populeze întreaga planetă cei trei fii ai lui Noe, Sem, Ham și Iafet, pe unde au trecut pușii ăștia păcătoși ca să roiască până în Indiile de Vest? Acești oameni noi au fost oare triburile pierdute ale lui Israel, chiar acelea despre care vorbește cea de-a patra carte a lui Ezra, Apocalipsa apocrifă pe care o menționează Tertulian? Până la urmă, în *Evanghelia după Ioan* a fost găsită o formulă care a rezolvat problema: Isus a spus că mai avea „și alte oi, care nu sunt în staulul acesta"[1].

Jamy Pudlowski este catolică prin tată și evreică prin mamă. În ianuarie 1960, o doctoriță de rit așkenaz din Boston s-a îndrăgostit nebunește de un ofițer de poliție „goi", păgân adică, din Baltimore, deci nimic nu a mers de la sine. Micuța Jamy a crescut între bunici deloc binevoitori unii cu alții, evrei și germani din partea mamei, catolici și polonezi de partea tatălui, iar disputele lor repetate au modelat un copil plin de întrebări. Din dubitativă, Jamy a devenit sceptică, înainte de a refuza să se supună pentru totdeauna oricărei forme de credință religioasă. Botezată totuși — în secret — de bunicii săi, Pudlowski a refuzat comuniunea, apoi în anul următor bat-mitzvah-ul. Nici nu are aproape deloc convingeri politice solide și, de altfel, votează cu democrații.

---

1 „Mai am și alte oi, care nu sunt în staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc; iar ele vor asculta glasul meu și va fi o singură turmă și un singur păstor." Evanghelia după sf. Ioan, 10, 16, *Biblia*, traducere, introducere și note de pr. Alois Bulai și pr. Eduard Pătrașcu, Sapienția, Iași, 2013. Toate citatele folosite urmează această ediție.

În timpul interviului care urma să-i deschidă porțile departamentului PsyOps, șefa de la Resurse umane a întrebat-o pe Jamy despre religia ei, iar psihologa i-a răspuns: „Nu am una". Femeia a insistat, jucându-se cu stiloul, de parcă ar fi avut o căsuță de completat într-un chestionar imaginar: „Deci sunteți atee". Jamy Pudlowski a ridicat din umeri: „Nu-mi pasă, Dumnezeu este pentru mine ca jocul de bridge: nu mă gândesc la el niciodată. Așa că nu mă definesc prin faptul că nu-mi pasă de bridge și nu mă întâlnesc cu oameni care susțin că nici lor nu le pasă de jocul ăsta". Răspunsul a lovit drept la țintă. Șase ani mai târziu, când nici nu împlinise patruzeci de ani, conducea un departament de Operațiuni psihologice al CIA, înainte de a primi aceleași funcții în cadrul SOC.

Jamy Pudlowski s-a specializat în probleme religioase, iar astăzi își poate face o părere despre fiecare dintre bărbații din această cameră. Fiind singura femeie, Pudlowski începe în mod evident cu „Doamnelor și domnilor...", în speranța că unul dintre ei va remarca ironia, dar nu, nici pomeneală, așa că arată spre ecranul mare, pe care apare președintele, înconjurat de aceiași oameni ca în ziua precedentă, dar și de consilierii săi spirituali:

— Domnule președinte, evident că puteți interveni oricând doriți. Vă mulțumesc tuturor că sunteți aici. Sunt Jamy Pudlowski, ofițer superior al Special Operation Command, US Army. Vă aflați aici pentru că, împreună, reprezentați majoritatea zdrobitoare a cultelor practicate pe teritoriul național.

Apoi Pudlowski îi prezintă pe toți prelații prezenți, fără să lase pe cineva să se plângă că a fost trezit în zori, transportat imediat pe sus la Casa Albă și expediat în camera de criză.

— Vă voi prezenta tuturor o situație și apoi voi formula câteva întrebări simple. Nu aștept de la voi un răspuns de natură etică, ci unul de natură teologică. Să-mi lămuresc scopul. Știți că unele laboratoare au ajuns la performanța de a imprima materie organică în 3D și a fabrica obiecte biologice artificiale, mușchi, inimi, pornind de la celule stem, fără risc de respingere pentru pacienți. Și...

Rabinul tradiționalist o întrerupe.

— Da, am ajuns deja la un acord unanim. Inclusiv cu prietenii noștri catolici și musulmani.

Cardinalii dau din cap, imamul salafist aprobă:

— Consiliul Islamic al fiqh[1] a stabilit că Islamul permite ingineria genetică, cu condiția să salveze vieți.

— Mulțumesc, domnilor. Vă voi cere să vă imaginați că ar fi posibil ca o ființă umană să fie duplicată în totalitate.

— Ce înțelegeți prin „în totalitate"? întreabă luteranul.

— Să fie reprodusă cu precizie infinitezimală. Acest nou individ are același cod genetic ca originalul său, dar asta nu e tot.

— Ca o copie la indigo, nu? Spune pastorul mormon.

— Da, zâmbește Pudlowski. O copie la indigo.

— Dar e o speculație? Întreabă unul dintre budiști, cu o blândețe orientală care frizează clișeul.

Responsabila operațiunilor psihologice face o pauză lungă, nu se grăbește deloc.

— Nu, întrebarea mea nu este teoretică. Am adus la interogatoriu un individ care se dovedește a fi identic cu altul despre care pretinde că este el de fapt. A avut loc confruntarea. Este total surprinzător.

---

1 Jurisprudența islamică.

— Ca un geamăn?

— Nu... Amândoi au aceeași personalitate și aceleași amintiri, în așa mare măsură, încât fiecare este convins că el este originalul. Creierele lor sunt codificate în același mod, la nivel chimic și electric, la nivel atomic.

Sala începe să se agite. Sunt pronunțate cuvinte ca „blasfemie", „abjecție", precum și altele, mai degrabă scatologice decât teologice.

— Cine este în spatele acestei infamii? Rezumă baptistul.

— Nu știm, spune Jamy Pudlowski. Nu vă cerem o opinie etică. Dar aceste ființe există.

— Google este de vină? Spune emoționat un cardinal. Ei au...

— Nu, Eminența voastră, nu Google este de vină.

— Cu toate acestea, doamnă, continuă prelatul, Google a cumpărat acțiuni la o companie de tipărire 3D israeliană și...

— Nu, Eminența voastră, nu ei sunt. Prima mea întrebare va fi: conform Legii, această... ființă este o creație divină?

Pudlowski nu a rămas fără cuvinte, ezitarea ei retorică încearcă să incite la dezbatere: se instalează confuzia, iar salafistul este primul care se apleacă spre microfonul său.

— Allah le-a dat omului și animalelor darul procreației, iar Allah i-a dat omului rațiune, ceea ce îi permite să inventeze obiecte. Dar Profetul — pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui — a mai spus, în Pelerinajul: „O, voi oameni! O pildă vă este dată! Ascultați-o: Cei pe care-i chemați în locul lui Dumnezeu nu vor crea niciodată nici măcar o muscă chiar de se unesc cu toții..."[1]. Așa spune

1 *Coranul*, Al-Hajj, 22:72 (sursă online; trad., George Grigore).

pilda: omul nu poate crea viață, nici chiar pe cea a unei muște.

— Înțeleg, dar aici avem de-a face cu mult mai mult decât o muscă, prietene drag, revine Jamy Pudlowski.

Sunnitul se ridică și spune:

— În hadithul din *Sahih al-Bukhari*, Abu Sa'id al-Khudri — fie Allah mulțumit de el — relatează că Profetul — pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra lui — a spus: „Nu există ființă creată, ci Allah a creat-o". Acesta este punctul important.

— Deci, după dumneavoastră, aceste ființe au fost create de Dumnezeu.

— Nu vă repet parabola muștei, continuă salafistul. Dacă Allah nu voia ca această ființă să fie creată, el nu i-ar fi permis să existe.

— Înțeleg, spune Pudlowski, înțeleg...

Apoi tace, așteptând în zadar un cuvânt de la catolici sau de la protestanți. Rabinul tradiționalist ezită o clipă, după care se lansează:

— Există totuși mituri ale creației în Talmud. În tratatul Sanhedrin, se spune că Rava, fie binecuvântat, a creat un bărbat prin puteri magice. Tratatul nu spune ce fel de...

— Mă scuzați, dar cine este Rava? Întreabă Pudlowski.

— Este un rabin din a patra generație... Nu contează, Rava îl trimite pe bărbatul pe care l-a creat la rabinul Zera, care îi pune o întrebare, dar omul nu-i răspunde, iar rabinul Zera înțelege că nu a fost creat de Dumnezeu, că este un golem și îi poruncește să se facă iar țărână.

— În alte versiuni, adaugă rabinul liberal, acest om pe care l-a creat Rava poate vorbi, dar nu se poate reproduce. Se spune, de asemenea, un pic mai departe în Sanhedrin, că

Rav Hanina și Rav Oshaya creează o oaie și că o mănâncă... Toate acestea sunt destul de confuze... Ar trebui citite ca parabole. Pentru a arăta vanitatea omului și puterea atotputernică a lui Dumnezeu.

Șiitul oftează.

— Dar să revenim la Coran. În arabă, cuvântul „a crea", *khalaqa*, care este folosit aici, înseamnă „a face din nimic", ceea ce — suntem cu toții de acord — numai Allah poate face. Chiar și rabinul dumneavoastră, Rava, face din pământ. Dar, în situația pe care o menționați, doamnă, această... ființă... nu a fost făcută din nimic?

— În niciun caz, răspunde femeia de la FBI. Cu toate acestea, nu știm nimic despre... metoda de... fabricație.

Rabinul liberal profită de un scurt moment de tăcere:

— Trebuie să ne amintim învățătura lui Maimonide: Dumnezeu și-a dat sufletul omului, *nèphèsh*, dar dacă Dumnezeu i-a dat omului legi și precepte este pentru că omul posedă liberul arbitru, cu o predispoziție bună și una rea.

— Nu văd care este legătura dintre problema liberului arbitru și ceea ce vorbim, se enervează rabinul tradiționalist. Ni se cere o poziție teologică și, bineînțeles, dumneavoastră, ca întotdeauna total pe lângă subiect, veniți cu Maimonide al dumneavoastră!

— Pentru Dumnezeu! Nu vin cu Maimonide al meu!

— Vă rog, îi temperează Pudlowski. Înțelegeți-mă: dacă pun această întrebare a creației este pentru că nu vreau sub nicio formă să se poată spune despre omul respectiv că este o creație satanică.

— Satana nu creează! spune indignat înțeleptul salafist.

— O, nu! întărește rabinul tradiționalist, iar cei doi protestanți dau din cap către șef.

— Dumnezeu l-a creat pe Satana, spune unul dintre cardinali, schițând semnul crucii. El l-a creat pentru a-i ispiti pe oameni și, în Grădina Raiului, Satana s-a incarnat în șarpe, cea mai vicleană dintre creaturile Domnului. Dar Satana nu ar putea crea.

— Aha, se miră naiv Pudlowski. Totuși, cred că am mai auzit deja vorbindu-se despre „creatura lui Satana".

— Acesta este un abuz de limbaj, este vorbire populară, zâmbește salafistul, în timp ce, la capătul mesei, șiitul rânjește și izbucnește, indignat:

— Vorbire populară? Și totuși, mi se pare că teologul vostru Muhammad Al-Munajjid l-a definit pe Mickey Mouse drept „creatura lui Satana".

— Mickey Mouse?! A sărit președintele Statelor Unite, care nu spusese încă niciun cuvânt.

— Al-Munajjid nu este teologul „nostru", așa cum spuneți, oftează salafistul, este un cărturar respectat, atâta tot. Mai exact, a spus „soldatul lui Satana" și cuvintele sale au fost deformate de necredincioși și apostați, pentru a batjocori Islamul.

— În orice caz, a lansat *fatwa* împotriva lui Mickey Mouse, continuă ironic șiitul. Iar Al-Munajjid nu este nici împotriva sclaviei și nici împotriva relațiilor sexuale cu sclavele.

— Aceasta este *ijma* și, prin urmare, părerea savanților musulmani, se enervează salafistul. Muhammad Al-Munajjid nu face altceva decât să o repete, și eu...

— Ha! Și, de asemenea, putem arde homosexualii? Întreabă luteranul.

Rabinul liberal dă ochii peste cap:

— Hmm. Să vă reamintesc ce a spus Luther despre homosexuali?

— Domnilor, domnilor, intervine Pudlowski cu autoritate. Ne îndepărtăm de subiect. Consider această primă întrebare ca fiind rezolvată: omul nostru nu este o creatură a diavolului. De acord?

— El nu este decât o creatură a lui Dumnezeu și suntem cu toții de acord, spune cu glas liniștitor rabinul tradiționalist.

Călugării budiști păstrează tăcerea, dar unul dintre ei ia iritat cuvântul.

— În legătură cu „creaturile lui Dumnezeu"... Noi v-am lăsat să vă certați, dar lumea nu a avut niciodată decât o origine relativă. Este un ciclu fără sfârșit, în care universul fluctuează între stările de creație, privilegiul lui Brahma, momentele de stabilitate, în care domină Vishnu, și fazele în care Shiva distruge totul, lent sau rapid. Și atunci totul poate începe din nou. Pentru noi, întrebarea dumneavoastră nu are niciun fel de sens. Orice ființă sensibilă are prezența lui Buddha în interiorul ei și poate atinge Iluminarea. Nu există riscul de a-i vedea vreodată pe budiști țipând la „creaturile lui Satana". Urăm bun venit acestei ființe noi. Și, ca întotdeauna, trimitem un mesaj de pace.

— Un adevărat mesaj de pace, sigur că da, replică sunnitul, când coreligionarii voștri îi masacrează pe frații noștri rohingya în Birmania, sub steagul fanaticului de Wirathu...

— Dar... Nu este budismul meu... Și, în primul rând, cine a distrus statuile lui Buddha din Bâmiyân, vă întreb? Și, în Sri Lanka, cine...

Pudlowski intervine cu blândețe.

— Vă rog. Știu că toți sunteți foarte bine intenționați, dar — și regret — nu vom putea rezolva problemele

planetei în această cameră. Prin urmare, este o creatură a lui Dumnezeu sau o ființă care simte prezența lui Buddha. Am câștigat deja un punct. Mai am o altă întrebare, despre un concept: sufletul.

— Sufletul? Repetă sunnitul.

— Da. Nu aș putea să-l definesc, dar este un principiu esențial, nu-i așa?

— Este esențial, dar complicat, spune sunnitul. Pot să dezvolt?

— Avem tot timpul... oftează Pudlowski.

Întâlnirea durează două ore, două ore la sfârșitul cărora nimic nu este pus la punct, iar Jamy Pudlowski, obosită, îi pune capăt. O săptămână, o lună dacă i s-ar acorda, tot nu ar rezolva nimic.

— Vă rog, domnilor. Putem ajunge la o poziție comună? Și chiar să formulăm o declarație, pe cât posibil unanimă și, desigur, temporară, dar care să protejeze această persoană împotriva oricărui act criminal, comis în urma unei lecturi greșite a textelor sacre?

— Asta este cea mai bună soluție, spun budiștii.

— Absolut, este de acord rabinul liberal, am putea folosi aceste frumoase cuvinte din Levitic (19, 18), unde Dumnezeu ne poruncește să ne iubim aproapele ca pe noi înșine.

— Sau pe cele ale Evangheliei (Ioan 13, 34), spune pastorul luteran, unde Isus le poruncește ucenicilor să se iubească unii pe alții.

Salafistul s-a închinat și a conchis:

— „Faceți binele", a spus Profetul — pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra lui. „Allah îl iubește pe binefăcător." Și, primind aceste ființe fără a le chinui, nu facem rău.

— Bine, spune Jamy Pudlowski. Mulțumesc. Sunt nevoită să adaug un element deloc neglijabil. Nu suntem confruntați cu o singură ființă „duplicată", ci cu mai multe. Două sute patruzeci și trei, mai exact.

— Două sute patruzeci și trei?

Ea nu lasă timp pentru reacții:

— Prieteni, ne vom întâlni din nou mâine-dimineață și veți avea toate informațiile momentului. În orice caz, îmi imaginez că acest lucru nu schimbă fondul dezbaterii. Voi redacta un rezumat al acestei întâlniri și vă voi prezenta o rezoluție ecumenică, ce transcende diferențele religioase.

Pudlowski mulțumește îndelung fiecărui participant, apoi își ia rămas-bun. Odată ajunsă în elicopter, înapoi la bază, îl sună pe Adrian Miller.

— Deci, întreabă matematicianul, a mers bine?

— Cât de bine se putea, oftează Pudlowski. Cât de bine.

Telefonul vibrează. Un SMS de la POTUS[1].

„*Great job!*", scrisese președintele.

1 Acronim pentru President of the United States.

HANGAR

Sâmbătă, 26 iunie 2021,
hangar B, McGuire Air Force Base

— Ia te uită! Dansează! Exclamă Silveria de sus de pe platformă.

În colțul de nord, s-a creat un spațiu între mese și, da, pasagerii dansează. Adolescenți, copii și nu numai, se bâțâie pe noul hit al lui Ed Sheeran, *So Tired of Being Me*, ceva între R&B și dancehall, dar Silveria este departe de a fi expert și nici Pudlowski, nici Mitnick, care sunt lângă el, nu l-ar putea ajuta.

A trecut atât de mult timp de când nu a mai dansat. Acum doi ani, cu fiica lui, în deschiderea petrecerii de la nunta ei? Poate. În acea zi, au valsat pe Louis Armstrong, el strâns în costumul lui, iar ea răsărind veselă din rochia sa albă. Silveria revenise din Afganistan, se rotea, râzând, cu Gina, iar Gina râdea și ea în timp ce se rotea în brațele tatălui ei, iar în sincron cu mișcarea aceea, în capul lui se roteau imaginile dezgustătoare ale războiului. Chiar și cu ochii închiși, chiar și după trei beri, chiar și învăluit în dulceața parfumului fructat al fiicei sale, lumea lui Silveria era din ce în ce mai puțin o *wonderful world*. În ciuda tuturor, valsând cu ea, alungând departe sângele, praful și deșertul a scuipat în față toți demonii iadului.

— Cine i-a lăsat să pună muzică? Se enervează Silveria.

— De fapt este o inițiativă bună, spune Jamy Pudlowski. Le proiectăm deja filme copiilor și vom distribui jocuri de societate, table de șah și cărți de joc. Ar trebui să ajute la scăderea tensiunii.

— Să danseze, atunci.

Generalul se uită la ceas: este două după-amiaza și se simte atât de epuizat, de parcă ar fi venit noaptea. De pe platforma pe care stă, hangarul a devenit un sat de corturi nisipii de camuflaj și prefabricate albe, un sătuc temporar, care miroase a grăsime râncedă și a dezinfectant. Logistica militară se adaptează atât cât poate de bine la acești civili indisciplinați. Soldații știu minimum, altfel spus, nimic, iar singura instrucțiune primită este să nu dezvăluie în niciun caz data. Majoritatea păzesc ferm ușile, dar unora li s-a permis să aibă grijă de copii. Silveria a triplat numărul de soldați și, considerându-i pe oamenii lui prea nervoși, le-a înlocuit mitralierele cu pistoale cu electroșocuri.

Da, Patrick Silveria este obosit și totuși plutește într-o rară stare de plenitudine sufletească. Pentru prima dată în viață, își pune și alte întrebări decât de ce a ajuns să devină generalul Silveria, medaliat cu Air Force Cross, Purple Heart și Legion of Merit. În copilărie, își dorea să se facă medic, pentru a-și vindeca mama pe moarte, în adolescență, a încercat să devină actor, apoi a început să studieze fizica teoretică. Dar vântul nu-i sufla deloc în pânze. Nu reușise să obțină bursă la Universitatea Lawrence, tatăl său murise de leucemie, iar frumoasa Myra îl părăsise pentru un boșorog de treizeci și cinci de ani. Așadar, de dragul provocării, susținuse și trecuse examenul la West Point, devenind singurul din promoție care nu avea militari în familie. De

atunci, nu a încetat niciodată să-și pună întrebări despre ceea ce numim destin: și dacă la optsprezece ani ar fi fost selectat pentru rolul secundar în comedia polițistă de pe Broadway, și dacă Hannah nu ar fi rămas însărcinată atât de devreme, și dacă în 2003, în timpul ofensivei din aprilie, nu ar fi reușit să doboare diabolicul ăla de Mig-25 peste Mosul? De acum avea răspunsul: această călătorie, consecință a hazardului, nu a existat decât pentru ca, într-o zi, de la înălțimea platformei de oțel a unui hangar din Lockheed Galaxy, el să-și pună cele două mâini pe balustrada vopsită cu miniu, înconjurat de Premii Nobel, deasupra unei mulțimi de oameni apăruți de nicăieri.

— O să cobor în cușca cu lei, decide Silveria.

— Tocmai s-a declanșat un început de revoltă, spune Pudlowski. O să fiți sfâșiat...

— Poate că am chef să fiu.

— Și era să uit, spune Mitnick, printre pasageri e o avocată... Joanna Woods. Nu sunt jurist, dar dosarul ei pare serios, deși este foarte... colorat.

— Colorat? Se miră Silveria.

— Își redactează cererile pe foile de desen care au fost împărțite copiilor și cu markerele lor colorate.

Generalul oftează. Îi vin în minte o duzină bună de bancuri cu avocați, inclusiv unul excelent despre diferența dintre o căpușă și un avocat, dar le ține pentru el. Astea sigur nu ar relaxa atmosfera.

— Dacă doriți să negociați, doamna Woods este în primul rând, masa paisprezece, cu comandantul.

În fața privirii uluite a lui Silveria, Mitnick continuă:

— Generale, dacă v-ați consulta puțin mai mult tableta, ați vedea că am instalat pe pereți sute de camere de

înaltă definiție și tot atâtea microfoane direcționale. Există, în interfață, un sistem de recunoaștere facială, un program de analiză a vorbirii, în toate limbile, cu traducere simultană. Faceți clic pe numele pasagerului, iar transcrierea va fi afișată în direct. Pe mese, buchetele de flori uscate sunt de fapt bijuterii electronice. Corturile sunt ascultate de asemenea.

— Bravo. Nimic în toaletă, cât ești acolo?

— Am dezbătut problema, dar, în cele din urmă, am stabilit să nu.

Niciun mușchi nu a tresărit pe chipul lui Mitnick. Silveria se întreabă dacă tipul e mucalit sau dacă a vorbit serios.

— Dacă sunteți atât de tare, probabil aveți imaginea pasagerului care a fugit...

— Nu. Nu am instalat camerele și microfoanele decât ieri-dimineață. Scăpase deja. Știm că s-a îmbarcat spre Paris sub numele de Michaël Weber. Este o identitate furată, călătorea cu pașaport australian, una dintre țările care nu a trecut încă la pașapoarte biometrice. Există zeci de Michaël Weber în Australia, dar acesta locuiește în Gold Coast, este un șofer de autobuz școlar care nu și-a părăsit niciodată orașul. La bordul Boeingului am vrut să luăm amprente de pe scaunul lui, dar este din stofă. Am recuperat tăvile de la masă, tacâmurile. Eliminând ADN-ul tuturor celorlalți pasageri, va rămâne totuși ADN-ul celor care au pregătit casoletele. Să ne imaginăm că până la urmă i-l descoperim pe al lui, îi vom cunoaște culoarea pielii, pe cea a ochilor, textura părului, vârsta, fizionomia și vom crea un portret-robot genetic, pe care îl vom căuta pe rețelele de socializare. Nu ar trebui să ne așteptăm la un miracol.

— Imaginile din avion?

— A rezervat locul 30E, care nu este pe axa niciunei camere de control și, chiar și la îmbarcare, nu am găsit fotografii care să-i dezvăluie fața. I-am intervievat pe vecinii din cabină, dar nimeni nu i-a dat prea multă atenție. I-am făcut portretul-robot. Ochelari cu rame groase, părul lung, mustață, detalii care atrag privirea și o distrag de la esențial. Și a purtat glugă tot timpul zborului.

— Imaginile de supraveghere pe aeroportul Charles-de-Gaulle?

— A fost în martie: majoritatea au fost șterse între timp. În puținele care au rămas, nu se poate observa absolut nimic. La acest nivel de invizibilitate, aveți de-a face cu un profesionist.

— Și cum a reușit să iasă din hangar?

— A forțat o ușă în timpul micii panici create de declanșarea focului pe care probabil că el l-a provocat. Nicio amprentă pe mâner sau pe bara de fier pe care a folosit-o. La prânz, mașina furată a fost găsită în New York, incendiată. Un profesionist, vă spun.

— Continuați să căutați. Chiar și o furnică lasă urme.

— O furnică înaripată, nu atât de mult, se strâmbă Mitnick.

ÎNTREBĂRILE LUI MEREDITH

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 7:30,
McGuire Air Force Base

— Refuz să fiu un program, tună și fulgeră Meredith... Adrian, dacă ipoteza asta e corectă, atunci trăim o alegorie a peșterii, dar la puterea *n*. Și este insuportabil: nu numai că avem acces doar la suprafața realității, fără nicio speranță de a accede la adevărata cunoaștere, dar chiar și această suprafață este o iluzie, îți vine să te împușți.

— Nu știu dacă „să te împușți" e potrivit pentru un program, o temperează Adrian, întinzându-i cea de-a treia cafea de dimineață.

Dar Meredith este furioasă, complet scoasă din minți, deși poate fi un efect secundar al modafinilului pe care îl tot înghite, câte o pastilă la fiecare șase ore, ca să nu adoarmă. Adrian se confruntă cu un potop de întrebări la care ea nu cere răspunsuri. Nimic nu este trecut cu vederea.

Faptul că nu-mi place cafeaua face parte din programul meu? Și mahmureala mea de ieri, când m-am transformat într-un burete îmbibat cu tequila, este și ea simulată? Dacă un program dorește, iubește și suferă, care sunt algoritmii iubirii, ai suferinței și ai dorinței? Sunt programată să mă înfurii când aflu că sunt un program? Până la urmă, am liber arbitru? Totul este planificat, programat, inevitabil?

Ce doză de haos este inclusă în această simulare? Există măcar haos? Nu avem nicio modalitate de a demonstra că nu, of, de fapt, că nu suntem într-o simulare?

Este greu, va răspunde Adrian, de găsit o experiență care să invalideze ipoteza, deoarece simularea, care nu-i proastă, de altfel, ar furniza un rezultat care să demonstreze contrariul. Cu toate acestea, timp de treizeci de ore, s-au încăpățânat să imagineze punerea la cale a unui experiment. Astrofizicienii, în special, încearcă să observe comportamentul razelor cosmice cu cea mai ridicată energie. Ei cred că este imposibil, prin aplicarea legilor „reale" ale fizicii, să fie simulate cu o precizie de 100 %. Apariția unor anomalii în comportamentul lor ar putea dovedi că realitatea nu este reală. Pentru moment, nu iese nimic de aici.

Adrian urăște ideea unei simulări, el, care l-a adoptat pe Karl Popper drept far al studiilor sale de epistemologie, curajosul de Popper, pentru care o teorie nu are niciun caracter științific dacă nu o poate infirma nimic... Dar a întors problema pe toate fețele, iar, în condiții asemănătoare, explicația cea mai simplă este adesea cea bună. Cea mai simplă, dar și cea mai incomodă: apariția avionului nu poate reprezenta o perturbare a simulării — ar fi fost atât de ușor să-l „șteargă" și să deruleze înapoi câteva secunde. Nu. E un test, evident: cum vor reacționa miliarde de ființe virtuale în fața revelației virtualității lor?

Dar Adrian nu apucă să intervină, fiindcă Meredith continuă.

— Trăim într-un timp care nu este decât o iluzie, în care fiecare secol aparent nu durează decât o fracțiune de secundă în procesoarele computerului uriaș? Ce este atunci moartea, dacă nu un simplu „*end*" scris pe o linie de cod?

Oare Hitler, Shoah nu există decât în simularea noastră și, poate, în câteva altele, oare au fost ucise șase milioane de programe evreiești de către milioane de programe naziste? Violul este un program mascul care violează un program femelă? Programele paranoice nu sunt sisteme puțin mai clarvăzătoare decât altele? Nu este această ipoteză nebunească forma cea mai perfecționată a teoriei conspirației elaborate în cea mai gigantică dintre toate conspirațiile posibile?

Ce perversitate să creezi programe care simulează ființe atât de idioate, altele care simulează ființe prea inteligente ca să nu sufere fiind înconjurate de precedentele și programe care simulează muzicieni, altele, artiști, altele simulează scriitori care scriu cărți pe care le citesc alte programe? Sau nu le citește nimeni? Cine a proiectat programele Moise, Homer, Mozart, Einstein și de ce sunt atât de multe programe fără calitate, care trec prin existența lor electronică fără a contribui cu nimic sau cu atât de puțin la complexitatea simulării?

Fie, fie, se enervează mai rău Meredith, noi suntem simulări ale unei lumi cu oameni de Cro-Magnon, proveniți din neandertalieni, această rasă de *sapiens* care, spre deosebire de ceea ce credem noi, a reușit *cu adevărat*, acum cincizeci de mii ani? Într-atât încât să vrea să vadă ce ar fi putut realiza aceste primate africane hiperagresive dacă bietele de ele nu ar fi dispărut? Ei bine, au câștigat, știu acum, Cro-Magnon-ul este atât de abrutizat, iremediabil, încât și-a distrus mediul virtual, și-a distrus pădurile și și-a poluat oceanele, s-a reprodus până la absurditate, a ars toată energia fosilă, iar aproape întreaga specie va muri de căldură și de prostie în numai cincizeci de ani simulați. Sau, uite, nici mai mult, nici mai puțin, dacă am fi într-o simulare lansată de moștenitorii dinozaurilor, pe care nu i-ar fi distrus niciun meteorit și care se

distrează cercetând o lume condusă de mamifere? Sau trăim în impostura unei biologii a carbonului, concepute în jurul unei spirale duble ADN, un univers simulat de extratereștri a căror viață este organizată în jurul unui triplu helicoid și a atomului de sulf? Și, da, chiar așa, dacă am fi ființe simulate de alte ființe nu mai puțin simulate și ele într-o simulare și mai mare, dacă toate universurile simulate intră unele într-altele, ca niște matrioșce?

Cum am putea ști măcar ce înfățișare exterioară avem? Fiindcă în program sunt o femeie albă, tânără, brunetă, prea slabă, cu părul lung, cu ochii negri, de ce simularea nu s-ar amuza creându-mi mai multe variante ale feței sau ale corpului, în funcție de interlocutori?

Și, uite, Adrian — iar acum Meredith se înăbușă de furie —, o altă idee nu atât de absurdă: există o viață falsă după moartea noastră falsă? Chiar așa, de fapt, ce le-ar costa pe aceste ființe *într-atât* de evoluate, *într-atât* de înzestrate cu geniu să adauge paradisuri la simulările lor de proastă calitate, pentru a le recompensa pe toate programioarele astea merituoase și docile, care s-au supus la dictatele fiecărei prejudecăți? De ce să nu conceapă un paradis pentru bunele programe musulmane, care au mâncat întotdeauna *halal* și care se întorceau cu evlavie către Mecca să se roage lui Allah de cinci ori pe zi? Un paradis pentru programele catolice care mergeau la spovedanie la Liturghie în fiecare duminică? Un paradis pentru programele care se închină la Tlaloc, zeul aztec al apei, acele victime sacrificate în vârful piramidelor, care se întorceau pe Pământ metamorfozate în fluturi?

Și dacă ar exista și mii de infernuri pentru programele rușinoase de apostați, necredincioși sau liber-cugetători, mii de focuri ale gheenei unde spiritele astea emancipate ar

arde fără încetare, într-o tortură eternă și virtuală, asaltate de demoni roșii și devorate de monștri cu boturi feroce? Și mai bine, de ce nu ar fi imaginat geniile astea farsoare că fiecare program religios s-ar ruga la Dumnezeul greșit. Și, odată mort, surpriză, frate, ai fost baptist, budist, evreu, musulman? Dar trebuia să fii mormon, fraiere! Hai, toată lumea în infern!

La urma urmei, zeii azteci au creat de multe ori lumea și, de nenumărate ori, au distrus-o: Ocelotonatiuh a făcut ca oamenii să fie devorați de jaguari, Ehecatonatiuh i-a transformat în maimuțe, Quiauhtonatiuh i-a îngropat sub un potop de foc, Atonatiuh i-a înecat și i-a transformat în pești.

Acestea sunt întrebările pe care și le pune Meredith sau poate programul ei, care a reținut o grămadă despre zeii azteci și lumea lor. Și, în plus, fără a dori să denigrăm monoteismul, disfuncționalitățile lumii s-ar explica mai bine printr-un conflict interminabil între zei.

Meredith are brusc poftă de o cafea care în mod normal nu-i place, se luptă cu espressorul recalcitrant — boii ăștia chiar au programat defecțiuni în simularea lor — și, când lichidul negru și cremos curge în cele din urmă, se întoarce către Adrian, care tace.

El o privește cu o încântare care îi strânge inima. În mod sigur iubește totul la ea, obrajii ei trandafirii când se înfurie, perla aceea de sudoare de pe vârful nasului și felul în care poartă cămăși largi peste un corp atât de subțire. Poate că tot acest elan către ea este, de asemenea, programat? Puțin îi pasă. Poate că viața începe când știi că nu o ai.

Ce s-ar schimba la urma urmei pentru ei? Simulați sau nu, trăim, simțim, iubim, suferim, creăm și vom muri

cu toții, lăsându-ne urma, minusculă, în simulare. La ce te ajută să știi? Trebuie să preferi întotdeauna obscuritatea cunoașterii. Ignoranța este un bun tovarăș, iar adevărul nu aduce niciodată fericirea. Mai bine să fii simulat și fericit.

Meredith ia o înghițitură de cafea amară și zâmbește:

— Mulțumesc că m-ai adus aici, Adrian. Furia mea este pe măsura a ceea ce trăim. Sunt nebună de fericire că mă aflu în barca asta împreună cu tine.

Englezoaica specialistă în topologie izbucnește în râs și, în clipa asta, nu-i mai pasă nici ei dacă e simulată, iar bucuria sa nu este deloc un efect secundar al modafinilului. Începe să cânte pe melodia de la *I Can't Get No Satisfaction*:

I can be no no no simulation
No no no
And I cry and I cry and I cry!
I can be no no no

Dansează și face piruete pe melodia celor de la Rolling Stones și, cum el rămâne stângaci și surprins, copleșit de emoție, îl apucă de mână și-l trage spre ea:

— Hai, Adrian, nu sta ca o vază de porțelan! *I can be no no no!*

E formidabil, își spune Adrian, e formidabil că o iubesc pe fata asta.

Deodată, el o lipește de pieptul lui, urmează să o sufoce în brațe, amețit de tandrețe și dorință, și o sărută, când generalul Silveria intră în cameră.

— Domnule profesor Miller, spune generalul fără nicio jenă, un elicopter staționează pe pistă. Plecați imediat la Casa Albă. Președintele vă așteaptă.

CÂȚIVA PREȘEDINȚI

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 11:00,
West Wing, Casa Albă, Washington

Președintele străbate în lung și-n lat biroul oval, într-o stare de incandescență vulcanică, cu ochii ațintiți la soarele de pe covorul alb, gros. Face un tur complet al camerei, în sens invers acelor de ceasornic, sub privirea indiferentă a bustului lui Winston Churchill, în timp ce Washington, în rama lui de deasupra șemineului, se dovedește puțin mai curios.

Patru persoane așteaptă în fotoliile lor, în fața biroului prezidențial: consilierul special, secretarul de stat al Americii, un consilier științific și Adrian Miller, captivat de vulturul maiestuos de pe panoul din *Resolute desk*, Adrian, căruia șeful protocolului i-a înmânat de cum a sosit o cămașă albă, curată și parfumată, Și vom profita de ocazie pentru a vă spăla rapid tricoul, profesore Miller.

— Nu vreau să-l sun pe francez, se îmbufnează președintele, întorcându-se la locul său.

— Am reținut șaizeci și șapte de cetățeni francezi, spune consilierul special. Și acesta este un zbor Air France. Va trebui sunat, domnule prețe...

— Nu și nu. Îl voi suna mai întâi pe Jinping. Câți chinezi avem?

— Vreo douăzeci, domnule președinte. Dar îl vom suna pe președintele francez imediat după aceea.

— Da, vom vedea. Jennifer, dă-mi chinezii. Iar eu, profesore Muller, vi-l dau în câteva minute la telefon pe Jinping, așa facem, da?

Președintele se întoarce spre Adrian Miller, care îi amintește vag de actorul acela din *Forrest Gump*, oare cum îl cheamă?, dar cu un aer ceva mai tineresc.

Adrian nu răspunde. Simte oboseala nopților nedormite și se gândește, puțin zăpăcit, E o nebunie, o nebunie, sunt în Biroul Oval cu președintele, voi vorbi cu președintele chinez și port o cămașă albă.

— Profesore Muller, cu dumneavoastră vorbesc...

Tom Hanks, bingo, gândește președintele. Îmi amintește de Tom Hanks.

— Da, domnule președinte, este de acord Adrian. Numele este *Miller*, domnule președinte.

— Spuneam că vi-l voi da pe Jinping la telefon, îi veți explica.

— Profesorul Miller ar trebui să răspundă la toate întrebările, fără excepție? întreabă consilierul special.

Președintele ridică din sprâncene, își caută răspunsul la secretarul de stat, care dă din cap:

— Spune tot ce vrei, profesore. Oricum, nu știm mare lucru.

— Domnule președinte, vă fac legătura cu președintele chinez, spune o voce feminină.

La unsprezece mii de kilometri distanță, în Zhongnanhai, în sala de conferințe a West Building Compound, o mână ridică telefonul.

— Bună ziua, domnule președinte Jinping, spune președintele. E foarte târziu, îmi pare rău.

— Nu dormeam, dragă domnule președinte.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine. Vă contactez pentru o chestiune de importanță capitală. Ne confruntăm cu o situație fără precedent. Întreaga lume se confruntă cu asta și de aceea dumneavoastră sunteți primul pe care îl contactez. În clipa de față sunt alături de consilierii mei științifici. Mă vor asista în orice moment. Uitați despre ce e vorba: acum două zile, un avion Air France a aterizat pe teritoriul nostru. Este un avion care aterizase deja, acum trei luni.

— Da? Se întâmplă adesea ca un avion să aterizeze de mai multe ori, se abține să râdă președintele. Mai ales un zbor regulat...

— E mai complicat. Vi-l dau la telefon pe unul dintre cei mai buni consilieri științifici ai mei, profesorul Adrian Muller de la Universitatea Princeton.

Adrian se ridică, preia receptorul de la președinte, bâlbâie „Profesor Adrian *Miller*, domnule președinte...", apoi încearcă să fie clar, concis și exhaustiv. La capătul firului, o neînțelegere totală. „A aterizat avionul de două ori?", întreabă președintele chinez, înainte de a repeta: „De două ori?". Conversația continuă, iar Adrian răspunde la întrebări despre cumulonimbus, testele ADN ale pasagerilor, condițiile de reținere a acestora... După prezentare, discută diferitele ipoteze, încearcă să explice inexplicabilul. Confruntat cu stupefacția interlocutorului său, trebuie adesea să o ia de la capăt. La finalul unui sfert de oră interminabil, președintele cere lista cetățenilor chinezi reținuți la baza McGuire.

— Vă dați seama că o au deja, șoptește consilierul științific. Ei știu unde se află fiecare chinez în orice

moment, așa că, vă puteți imagina, cei care s-au îmbarcat în martie într-un Paris-New York...

— Vom lăsa serviciile noastre să soluționeze problemele contingente, a conchis președintele chinez, salutați-l pe președintele dumneavoastră din partea mea și spuneți-i că îl voi suna în următoarea oră.

Apoi, omul din Imperiul de Mijloc închide, Adrian face la fel, se reașază. Președintele american rămâne nemișcat, ca prostit. Matematicianul îl examinează pe acest bărbat mărginit și își consolidează ideea deznădăjduitoare că, prin adunarea de bezne individuale, rareori se obține o lumină colectivă.

— Cu siguranță că sunt deja pe punctul de a aresta „dublurile" cetățenilor lor, meditează cu voce tare secretarul de stat.

— Am luat legătura cu președintele Macron, domnule președinte. Va fi pe fir într-un minut, spune consilierul special.

— Am o problemă cu francezii, și cu acest tip în special. Bine. Jennifer, fă-mi legătura cu papagalu' ăla arogant.

Telefonul vibrează, președintele bea un pahar cu apă, răspunde, zâmbește forțat.

— Dragul meu Emmanuel, sunt atât de fericit să vă vorbesc. Sper că sunteți bine, la fel și fermecătoarea dumneavoastră soție. Vă contactez în legătură cu un subiect de o importanță capitală...

La unsprezece mii de kilometri de aici, Xi Jinping privește o clipă noaptea care cade în liniște peste lacul din centrul Noului Oraș interzis. De-a lungul malului, a plantat sute de arbori de ginkgo, pentru a-i contempla și a medita. Acest copac străvechi l-a fascinat dintotdeauna.

Există de milioane de ani înainte să apară dinozaurii și va supraviețui omenirii. Un *memento mori* în versiune vegetală. Apoi, Jinping se întoarce și se așază la masa de conferință. Acolo se află o duzină de soldați și civili tăcuți. Au ascultat explicațiile lui Miller, luând notițe din când în când. Avem de-a face cu cea mai neagră dintre „lebedele negre", acele evenimente improbabile cu consecințe infinite.

Pe ecranele camerei Președinției sunt afișate imagini realizate de noii sateliți Yaogan 30 - 06, desfășurați în jurul globului. Definiția este excelentă: se poate descifra foarte bine numărul Boeingului Air France, se poate vedea clar lungul convoi dintre avion și hangar, se poate supraveghea non-stop baletul elicopterelor. Defilează de asemenea chipurile tuturor pasagerilor: de două zile, Ministerul Securității Statului strânge toate datele posibile despre ei, cu o eficiență nu mai mică decât a celor de la NSA.

— Așa este, rezumă Xi Jinping. Sunt în același rahat ca noi în aprilie trecut cu zborul Beijing-Shenzhen din ianuarie. Au reținut două sute patruzeci și trei de oameni la baza lor de pe Coasta de Est... Față de câți în Airbus?

— Sunt trei sute douăzeci și doi, tovarășe președinte, spune un general. Majoritatea se găsesc încă la baza forței aeriene din Huiyang.

— Ar trebui să-i avertizăm pe americani despre existența acestui zbor? întreabă o femeie îmbrăcată în civil.

— Nu imediat. Poate niciodată. Nu au revendicat niciunul dintre cei cincisprezece americani de la bord. Nu au lipsit nimănui.

— Așadar, și pentru ei... intervine un alt militar cu patru stele, această ipoteză de simulare este cea mai proba...

— Da, și pentru ei... i-o taie președintele.

Președintele celor 1 415 152 689 de programe.

Când Adrian părăsește Casa Albă, șeful Protocolului îl ajunge din urmă pe hol. Îi întinde o geantă neagră, din pânză, cu steagul american:

— Tricoul dumneavoastră este înăuntru, profesore Miller. L-am spălat și ne-am luat libertatea... să-l coasem. A trebuit să caut Fibonacci pe internet ca să înțeleg ce vrea să spună „I ♥ zero, one and Fibonacci". Foarte amuzant, dacă îmi permiteți. Puteți păstra cămașa, desigur. Veți găsi, de asemenea, un hanorac cu glugă cu logoul Casei Albe. Președintele a insistat să vă scrie personal o dedicație.

Adrian nu apucă să spună un cuvânt, că șeful protocolului adaugă, impasibil:

— Nu vă faceți griji, domnule profesor. I-am dat un stilou pe bază de apă, va ieși la prima spălare.

THE PEOPLE HAVE THE RIGHT TO KNOW

Articol din New York Times, datat duminică, 27 iunie 2021

ÎN CIUDA PROBELOR,
USAF[1] NEAGĂ REȚINEREA UNUI AVION DE LINIE FRANCEZ ȘI A PASAGERILOR LUI
LA BAZA MCGUIRE

Joi, la începutul serii, un Boeing 787, de la Air France, a fost forțat să aterizeze la baza aeriană militară McGuire din New Jersey. Se pare că pasagerii și echipajul sunt reținuți în secret într-o clădire mare, concepută pentru a-i primi. În ciuda solicitărilor noastre repetate, nici armata, nici compania aeriană nu oferă vreo explicație în legătură cu acest incident.

Mcguire base, 26 iunie. Lui John și Judith Madderick, șaizeci și cinci, respectiv șaizeci și șase de ani, ambii pensionari, nu le-a venit a crede ochilor. Joi seara, cuplul lua masa în curtea lor din Cookstown, New Jersey, când un avion de linie escortat de două avioane de vânătoare a aterizat la baza USAF McGuire,

1 United States Air Force.

la o milă distanță de ei. John și Judith sunt obișnuiți cu plecarea și sosirea avioanelor Super Hercules și AWACS, dar nu-și amintesc ca, în cei treizeci de ani de când locuiesc aici, această bază să fi găzduit un singur avion civil. Alți martori, inclusiv un membru al forțelor armate, au confirmat că este vorba de un Boeing 787, care operează sub pavilion Air France.

Andrew Wiley, purtătorul de cuvânt al Forțelor Aeriene, neagă că ar ascunde vreo informație, dar confirmă că baza McGuire este complet închisă, sub paza vigilentă a soldaților din grupul de luptă al Brigăzii de infanterie 86, trimisă acolo în timpul nopții de joi, 24, spre vineri, 25. Orice vizită este interzisă personalului neautorizat. Vehiculele blindate plasate în două puncte de trecere — față de șapte câte erau înainte — controlează intrarea și ieșirea celor patru mii de soldați ai bazei, ale căror vehicule intră și ies unul câte unul, provocând blocaje pe drumurile din jur.

Potrivit unei surse care lucrează la controlul traficului aerian al aeroportului Kennedy, un Boeing 787 care suferise avarii a intrat în spațiul aerian național introducând codul greșit pentru un zbor Air France Paris-New York. Aeronava a fost deviată imediat, la ordinul Norad, către o bază militară de pe Coasta de Est. Muncitorii civili de la baza McGuire, care doresc să-și păstreze anonimatul, au declarat că peste două sute de pasageri, împreună cu personalul de bord, au fost debarcați și instalați într-o clădire mare, special amenajată. De atunci s-au putut observa mișcări semnificative. Boeingul a fost apoi parcat într-un alt hangar, nu fără ca mai multe fotografii să fi fost făcute

înainte de această operațiune, care dovedesc că este vorba despre un 787–8. Unele imagini, postate pe rețelele de socializare, au devenit rapid inaccesibile.

La rândul ei, prin vocea directorului său de comunicații, François Bertrand, compania aeriană Air France a indicat că niciunul dintre avioanele sale nu a dispărut. Compania franceză a furnizat, de asemenea, o listă cu cele douăzeci și trei de Boeinguri pe care le operează pe o jumătate de duzină de rute, dintre care unele sub sigla KLM, iar toate sunt localizate. Reamintim că firma Boeing a livrat în prezent 387 de aparate Boeing 787–8 la nivel mondial, iar Air France este al doilea client european al ei. Nici producătorul de aeronave, care le asigură mentenanța, nu raportează niciun avion lipsă. În plus, niciun aeroport de pe Coasta de Est nu raportează un incident care implică un zbor comercial.

Indicațiile lui 787, citite pe cele câteva fotografii ale fuzelajului, corespund totuși cu cele ale unei aeronave destinate în mod tradițional liniei Paris-New York. Compania recunoaște imobilizarea la sol a unuia dintre Boeingurile sale 787 care are același număr. Din „motive de securitate", acesta a fost pus sub sechestru de către autoritățile americane sâmbătă dimineață și rămâne staționat pe aeroportul Kennedy, unde va fi supus la numeroase teste. Se crede că este o aeronavă care a suferit pagube în timpul turbulențelor legate de „furtuna deceniului" din luna martie. Această perturbare atmosferică majoră a provocat daune grave multor avioane și nave.

Misterul identității avionului forțat să aterizeze pe baza McGuire rămâne totuși deplin. Ocupanții

săi, mai mult de două sute de oameni, mai sunt oare reținuți în vastele clădiri ale bazei? Surse apropiate autorităților militare afirmă acest lucru. Or, reglementările internaționale privind aviația civilă nu permit reținerea civililor fără proces decât în câteva cazuri strict legiferate de legislația națională. Terorismul este unul dintre ele, dar, înainte de toate, dispozițiile medicale pot impune carantina echipajului și a pasagerilor. Totuși, această procedură nu poate fi inițiată decât prin ordinul președintelui și după un aviz consultativ de la Center for Disease Control (CDC). Întrebat despre acest lucru, Kenneth Logan, directorul CDC, a declarat că agenția sa nu este la curent cu nicio problemă epidemică pe teritoriul național.

Un motiv suplimentar de mirare este că nici sechestrarea acestui avion timp de două zile, nici reținerea ocupanților săi nu au provocat nici cea mai mică reacție nicăieri. Prin noua sa directoare de comunicare, Jenna White, Casa Albă a asigurat că niciun american sau cetățean străin nu este reținut în mod nejustificat. Deși mai mult de unul din trei pasageri pe un zbor Air France Paris-New York este francez, Ambasada Franței, contactată, a contestat faptul că ar exista conaționali reținuți împotriva voinței lor la baza McGuire și nu a dorit să comenteze ipoteza.

Pentru biroul anchetatorilor,
Anja Stein

"All the News That's Fit to Print"

The New York Times

VOL. CLXVII ... No. 58,039 ©2018 The New York Times Company NEW YORK, MONDAY, JUNE 28, 2021

Mysterious Flight. Image of the Air France Boeing 777, taken on the morning of Saturday 26. The aircraft is still immobilized at McGuire Air Force Base. The military base is now closed and under Army surveillance.

Thick mystery surrounding the mobilization of scientists in the United States.

By PABLO LEVIN HECKER

ISLAMABAD, Pakistan — For a nation often in the news for all the wrong reasons — suicide bombings, horrific school massacres — Pakistan has reached a turning point that could possibly alter its dysfunctional trajectory.

Imran Khan, the cricket star and A-list celebrity whose political party was this past week's

Against The Evidence, The USAF Denies Holding A French Airliner At The McGuire Base

John and Judith Maddetrick, 68 and 66, both retired, couldn't believe it. The couple was having dinner Friday night in their backyard in Cordestown, New Jersey, when an unlisted, executed by two fighters, landed at the USAF McGuire base a mile away. John and Judith are used to the comings and goings of the huge Hercules and AWACS, but they don't remember, in the thirty years they have lived here, that the base has hosted a single civilian aircraft.

Witnesses, including a member of the armed forces, confirmed that it was a Boeing 777 flying under the Air France flag. More than two hundred civilians were herded and installed in a large building set up for this purpose. The Boeing was then parked in a hangar, not without several shots being taken before his operation. Some, posted on social networks, quickly became inaccessible.

Early Friday evening, An Air France Boeing Was forced to land At Air Force Base In New Jersey.

Andrew Wiley, spokesman for the Air Force, denies any withholding of information, but the McGuire base is now completely sealed off, under the supervision of soldiers from the 96th Infantry Brigade Combat Team, who arrived on the scene during the night of Friday 25 to Saturday 27. Any visit is prohibited to any unauthorized personnel. For its part, the airline Air France, through its communications director François Berthrand, claims "not to be aware" of the disappearance of one of its aircraft.

Saving the Amazon Rainforest At the Center Of Discussions Between Brazil And the United States

By IVO BERTI

Washington, DC. Brazil and the United States are "on the same wavelength" regarding the new fires in the Amazon, Brazilian Foreign Minister Ernesto Araujo said Friday after a meeting with Donald Trump at the White House. Jair Bolsonaro, for his part, said Friday that Europe has "no reason to give" to Brazil on the fires raging in the rainforest.

The head of Brazilian diplomacy, Ernesto Araujo, and Eduardo Bolsonaro, the deputy son of the president and ambassador to Washington, went to the White House in search of support as Brazil has been under intense international pressure for a week. The two men spoke for about 30 minutes with the American president.

Ernesto Araujo welcomed the fact that the U.S. president is receiving officials without the rank of president or head of state. According to the Brazilian minister, "governments share the view that countries are sovereign over their territory" and that fires in the world's largest rainforest "should not be a pretext to promote the idea of an international committee to manage the Amazon."

The American president had congratulated Jair Bolsonaro on Saturday, considering that "he was working very hard" in the fight against the fires in Amazonia, totally taking the opposite view from the other members of the G7. He expressed the "full support" of the United States to Brazil.

Jair Bolsonaro also announced in the evening on Twitter that he had had a "productive" telephone conversa-

*

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 23:00, McGuire Air Force Base

Generalul Silveria pune telecomanda pe masă, iar articolul din *The New York Times* rămâne pe ecran.

— Articolul va fi încărcat într-o oră, nu mă întrebați cum face NSA, dar aflăm înaintea tuturor. Iată: doar două zile. Nu prea poți spera că un Boeing uriaș și cei peste două sute de pasageri ai săi vor trece mult timp neobservați.

— Zvonul circulă foarte repede pe net. Deja cinci sute de referințe și urcă, notează Brian Mitnick. De comun acord cu Air France, am distrus, în sistemul de rezervare, fișierul original cu pasagerii zborului din 10 martie și l-am înlocuit cu o listă fictivă. Suntem pe punctul de a interveni în majoritatea comparatoarelor de zboruri de pe internet. Ștergem urmele tuturor călătoriilor. Chiar dacă nu circulă încă informații cu privire la pasagerii avionului, există în aproape toată țara referințe la arestările în curs.

— Din punct de vedere tehnic, acestea nu sunt arestări, sunt „rechiziții privind securitatea națională", corectează Silveria.

— Și, până la urmă, unde sunt duși toți acești oameni? întreabă Adrian.

— FBI-ul și NSA îi aduc aici în dube care sunt pe cât de negre pe atât de discrete, îi scapă generalului enervat. Nu este prea inteligent din partea agențiilor voastre, Jamy, Mitnick, dacă îmi permiteți.

— Dacă pot să fac și eu o remarcă, generale, răspunde bărbatul de la NSA, nu este foarte inteligent nici să fi adunat acești indivizi într-un singur loc, sala H. Unii pasageri i-au recunoscut pe alții... Știu acum cu toții că au urcat în același avion Air France în martie... Își imaginează ce poate fi mai rău, un virus, prezența unui terorist printre ei.

— FBI a detașat psihologi pentru ei, spune Jamy Pudlowski, în așteptarea confruntării... Trebuie să fie pregătiți să-și întâlnească... dublul.

— Desigur, oftează Silveria. Nu-i putem împușca pe cei două sute patruzeci și trei de oameni din hangar... Din păcate, sunt de acord, Mitnick, dar asta e.

Bărbatul de la NSA face grimase și continuă:

— CNN, CBS și Fox trimit o mică echipă de jurnaliști cu dube conectate la satelit, sandviciuri și cafea fierbinte. Mai adaug că, la CBS Evening News, Elaine Quijano tocmai a avut ca invitați un rabin și un pastor la sfârșitul emisiunii. Aceștia au dezvăluit că la Casa Albă au fost convocați reprezentanți religioși, pentru a dezbate „natura sufletului", și că ar fi de așteptat o declarație majoră.

— Bineînțeles că rabinul liberal a sifonat, se strâmbă Jamy Pudlowski. Nu s-a putut abține. Adoră platourile de televiziune. Și asta nu e tot. În ciuda tuturor instrucțiunilor noastre de discreție absolută, NBC tocmai a anunțat nu doar faptul că niște renumiți oameni de știință sunt de negăsit, dar și că unii au fost convocați aici...

— Jurnalistul are doi dușmani: cenzura și informația, spune sentențios Mitnick. Este începutul...

— Nu-i începutul, e sfârșitul, zice Silveria. Confruntările dintre pasagerii zborului din martie și cei ai celui din iunie vor începe cât mai curând posibil. Și mâine-seară, duminică sau cel târziu luni dimineață, armata îi va da pe toți acești oameni drăguți în grija FBI-ului. E vreo problemă, Jamy?

— Niciuna, generale. Nu cunosc vreo problemă care să poată ține piept absenței soluției.

III
Cântecul neantului

(după 26 iunie 2021)

> Niciun autor nu scrie cartea de a cărei lectură are parte cititorul, niciun cititor nu are parte de lectura cărții pe care a scris-o autorul. Doar punctul final, într-o oarecare măsură, poate fi comun amândurora.
>
> *Anomalia*,
> Victør Miesel

ÎNTÂLNIRE DE GRADUL DOI

Duminică, 27 iunie 2021,
rue La Fayette, Paris

O ciupitură de obraz și Blake se trezește într-un scaun rece, de oțel, strâns legat, cu căluș la gură. Treabă de profesionist: nu e strangulat, dar nu poate mișca un deget. Recunoaște decorul sobru, funcțional: este acasă, rue La Fayette. Își recunoaște chiar și coarda cu care este legat, din material ultrarezistent, pe care a cumpărat-o în aprilie. Abia își amintește că, atunci când a intrat în apartamentul cu două camere, a simțit o înțepătură ascuțită în ceafă și imediat s-a prăbușit.

Camera în care se află a fost un dormitor: are încă un pat îngust și dă spre o baie cu o cadă mare, emailată. Putea fi pusă în valoare de un designer dacă scopul ei nu ar fi înainte de toate unul practic. Nu poate întoarce capul, dar nici nu e necesar pentru a înțelege că întreaga cameră este acoperită cu plastic transparent. Blake March — să-i spunem așa — are capacitatea să-și imagineze ce poate prevesti asta. În dreapta lui, pentru a completa acest decor pe măsura serialului *Dexter*, sclipesc vreo treizeci de instrumente chirurgicale, bisturie, lanțete, scalpele, fierăstraie electrice, foarfece, pile: le recunoaște și pe ele. Unele nu au fost folosite niciodată, cum ar fi burghiul cranian, pe care l-a testat

oricum pe oase cu măduvă. Nu este îngrozit, probabil din cauza efectului secundar, foarte relaxant, al midazolamului care i-a fost injectat.

Îi trebuie câteva secunde bune ca să-l identifice pe bărbatul în combinezon de protecție complet, din spatele vizierei, care stă în picioare în fața lui și-l privește trezindu-se. Holbează stupefiat ochii. Stupefiat este puțin spus.

Cei doi bărbați se privesc îndelung. Blake June examinează prizonierul. Trei zile s-a tot gândit, a întors problema pe toate fețele, fără să găsească o explicație. Dar absurdul nu exclude simțul practic, așa că a întins capcana. Nu exista altă cale. O muscă nu-și dă niciodată întâlnire cu un păianjen.

Blake March începe brusc să se zbată, mârâie, geme, mormăie ceva sub căluș, dar Blake June nu i-l scoate: cu voce joasă, îi vorbește la ureche:

— N-am de gând să-ți țin un discurs. Nu înțelegi ce se întâmplă și eu cu atât mai puțin. Nu contează. Eu sunt tu, tu ești eu. E prea mult, nu putem fi doi. Înțelegi bine asta.

Blake June apucă un creion, un blocnotes și se instalează lângă computerul deschis.

— Toate numerele contului meu bancar au fost schimbate. De tine, desigur, fiindcă eu fac asta la fiecare trei luni. Știi metoda de a-ți aminti aceste coduri... Dă din cap pentru „da".

Blake March se supune. Gândurile îl asaltează și chiar ajunge să se întrebe dacă nu cumva visează, un vis incredibil de realist.

— Mă voi conecta în fața ta la conturile mele și-ți voi dicta cifre și litere, iar tu vei confirma cu un semn din cap. La prima greșeală, îți voi smulge o unghie, la a doua, îți

voi zdrobi prima falangă. Nu știu cine ești, dar probabil ai aceleași amintiri ca mine. Îți amintești contractul de la Amiens de acum doi ani? Dă din cap pentru „da".

March dă din cap. Își amintește... O treabă tipică pentru albanezi, dar fie clientul nu avea relații, fie îi era prea frică de ei. A fost atât de atroce, încât aproape că nu o mai voia. Genunchii găuriți, coatele rupte, degetele tăiate, limba și penisul tăiate, timpanele perforate și, în final, acid în pupile. Pentru a primi cealaltă jumătate din cei șaptezeci de mii de euro, victima nu trebuia să moară.

June continuă.

— Ai face exact la fel dacă ai fi în locul meu. Mai ales că ești în locul meu.

March îl urmărește, mijind ochii. Zâmbetul lui Blake June nu este crud. Mai degrabă jenat. Nu i-a plăcut Amiens. Totul are o limită.

— Dacă nu comiți nicio greșeală și primesc toate conturile, vom discuta despre viitor, despre ce se poate negocia între noi. Înțelegi?

March dă din cap, iar June se gândește din nou la fraza lui Al Capone: obții mai mult fiind înarmat și politicos decât doar politicos.

— Bine, atunci să începem. Prima bancă. First Caribbean Investment Trust.

March dă din cap. Închide ochii, se concentrează și se gândește la o jumătate de duzină de flamingo zburând noaptea deasupra Alpilor.

— Primul caracter. Literă? OK. Minusculă? Majusculă. Înaintea lui L? Nu. Înaintea lui T? Bine. L M N O P... P? Perfect.

Blake notează P.

— Al doilea caracter. Literă? Nu. Cifră. Da. Unu doi. Trei. Patru. Cinci. Șase.

Înclinare din cap.

— Șase. Da?

Înclinare din cap. Blake notează un 6 după P.

Un sfert de oră mai târziu, Blake June și-a recuperat toate conturile și le-a modificat din nou, folosind iar aceeași metodă. O propoziție ușor de transcris pentru fiecare dintre cele trei conturi. Deci, pentru First Caribbean Investment Trust, a fost „Privește șase păsări de culoare roz!". Nu înseamnă mare lucru, dar este scris „P6pdcr!". Și este suficient doar să-ți amintești șase flamingi. Următoarele pentru Latvijas International Bank: „Ele traversează un cer negru de la Veneția la Paris." EtucndlVlP. Etc.

De asemenea, a aflat noile identități și parole ale site-ului său de pe darknet și chiar PIN-ul modificat al laptopului său. A citit istoricul mesajelor, a descoperit în agenda sa că el — mă rog, „Jo" — a luat cina de mai multe ori cu un anume Timothée, despre care încă nu știe nimic. Dar June nu este atât de curios încât să scoată banda adezivă de pe gura lui March. Nu se teme că va țipa după ajutor, întrucât ambii știu că această cameră este izolată fonic, de la cei patru pereți până la podea și tavan. Dar nu vrea să lase nici cea mai mică îndoială să se strecoare în el, nu vrea să aibă nicio ezitare.

Când March vede că June se ridică, nu are nevoie de explicații. Evident că ar face același lucru. Închide ochii, vrea doar ca totul să meargă repede. June trece în spatele lui, fără grabă, și îi injectează o doză de propofol în ceafă, care îl face să-și piardă cunoștința în câteva secunde. Dacă nu cauzează suferință inutilă, Blake nu se urăște atât de

mult. Un minut mai târziu, o injecție cu curara oprește inima lui March. Moartea și somnul sunt frați gemeni, spunea deja Homer.

Blake — nu mai există de acum nicio ambiguitate — taie coarda, prinde corpul înainte să cadă la pământ. Îl dezbracă, aranjează cu grijă hainele — la urma urmei, au aceeași mărime —, așază corpul în cadă, cu picioarele în aer, cu capul în jos, deschide dușul și, după ce îi taie gâtul, îl lasă să se golească de sânge. Îi trece degetele prin acid, pentru a-i distruge amprentele. Apoi, cu atenție, cu un fierăstrău electric pentru os, tranșează corpul, având grijă să nu lase vreun membru uman clar identificabil, cum ar fi o mână, un picior. Nu prea are experiență. Pe spate, pe spatele lui, observă o aluniță pe care nu o văzuse niciodată, cu marginile neregulate. De supravegheat. Tăind penisul, penisul său, nu poate, orice-ar fi, să-și rețină un fior de dezgust. În trei ore, a umplut o sută de pungi etanșe pentru congelator. Nu a mai rămas decât capul.

Rahat. Leucoplastul.

Blake era gata să uite. A fost lovit cu copita de un ponei? Abia așteaptă ca Flora să-i spună mai multe despre asta. Desprinde plasturele de pe fruntea lui March, rana se închisese deja. Cu un bisturiu, își taie ușor pielea, atât cât viitoarea cicatrice să fie plauzibilă, o dezinfectează și își lipește leucoplastul pe frunte. Apoi cufundă capul lui March în baia de acid pe care a pregătit-o într-un lighean: pielea se dezintegrează, degajând rotocoale de vapori de acid azotic.

Este șapte seara. Blake va termina mâine. Curăță baia, îndepărtează prelatele transparente, abia stropite, le împăturește cu grijă. O măsură de precauție inutilă: la urma urmei, dacă cineva ar descoperi vreodată sângele ăsta la el

acasă, e sângele lui. Stivuiește pungile în cadă. Volumul este mai mic decât se aștepta. Opt valijoare, patru călătorii.

De la un telefon de unică folosință, trimite un mesaj unui destinatar secret: „Opt bușteni, Total Clignancourt". Răspuns imediat: „OK. Miercuri, ora 15". Z minus 2, O minus 2: Francis îi va aștepta mâine, luni, la ora 13, cu 4x4, la stația Porte de Clignancourt.

Apoi Blake iese, încuie ușa. Știe că va descoperi că Quentin și Mathilde au mai crescut puțin. Există viață după moarte, în special după a altora.

Luni, 28 iunie 2021, ora 21:55,
Palatul Élysée, Paris

— Totul este gata, Emmanuel. Cinci minute. Avem canalele de știri, un Facebook Live și un live și pe YouTube. Cu un minut de decalaj în difuzare, dacă apare vreo problemă.

Președintele îi zâmbește directoarei de comunicare:

— Și la Washington? Nici nu se pune problema ca tipul ăsta să le fure tuturor capul de afiș.

— Va fi mai târziu decât noi, își repetă încă discursul.

— Tipul ăsta își repetă discursurile? Zici că e de capul lui tot timpul, că improvizează. Putin? Xi Jinping?

— Nu știu.

— Domnule președinte? spune o voce de bărbat.

Șeful statului se îndreaptă spre directorul adjunct al contraspionajului, un omuleț chel, care încă se uită la mobil, confuz.

— Mélois era? Când se întoarce din Statele Unite?

— Nu a fost el, domnule președinte, spune directorul adjunct. Avionul ministerial tocmai a decolat de la baza McGuire. Dar am o informație.

— Pe scurt, Grimal.

— Acum zece zile, serviciul de mentenanță Airbus a observat o ciudățenie. În timpul unei revizuiri a unui alt Airbus al China Airlines, în Dubai, mecanicii au găsit o parte de aripă care poartă același număr de serie ca al altui avion atribuit unei linii interne chineze, Beijing-Shenzhen. Iar asta este absolut imposibil. Constructorul a suspectat inițial că e vorba de o copie-pirat. Dar pe această linie, Beijing-Shenzhen, în aprilie, sateliții noștri au observat o anomalie a traficului: o aeronavă necunoscută a fost redirecționată către baza militară Huiyang. Potrivit serviciilor, chinezii aveau și ei dreptul la un avion, cum să spun, duplicat... Și l-au dezmembrat complet și au reciclat piesele.

— Și pasagerii? Echipajul?

— Nu știm nimic în plus.

— Americanii nu ne-au avertizat?

— Niciun indiciu că știu ceva despre asta.

Cei doi bărbați tac când se apropie directoarea de comunicare.

— Emmanuel? Douăzeci de secunde.

Președintele se așază, machieuza îi corectează o reflexie de pe frunte.

— Zece...

Directoarea încheie numărătoarea inversă în tăcere. Președintele se uită fix la cameră, prompterul se derulează.

„Dragi compatrioate, dragi compatrioți,

Vă vorbesc la această oră târzie, în același timp cu președintele SUA, la Washington, cancelarul german, la

Berlin, președintele rus, la Moscova, și mulți alți șefi de stat din întreaga lume.

Joi a avut loc un eveniment excepțional. Zvonurile care circulă în presă și pe rețelele de socializare sunt parțial corecte. Faptele sunt următoarele: joi, în largul Coastei de Est a Statelor Unite, pe cer a apărut un avion..."

Președintele francez vorbește, vorbește, înainte de a da cuvântul — un eveniment rar —, după cinci minute, consilierului său științific. Pentru a nu adăuga excentricitate la incomprehensibil, matematicianul și-a atenuat aspectul de savant nebun, schimbându-și tulburătoarea lavalieră purpurie cu o eșarfă subțire de mătase bej, fără să-și scoată însă păianjenul de argint de la reverul sacoului. Prezintă ipotezele, o animație este inserată pentru mai multă claritate, în cele din urmă se referă la site-ul de la Elysée pentru explicații detaliate, cu chaturi live.

Acasă la Blake, ca peste tot în Franța, fără îndoială, tăcerea este absolută. Flora lasă să-i scape câteva vorbe E o nebunie. O nebunie totală.

Jo rămâne tăcut, dar Flora nu se aștepta oricum la o reacție.

Președintele i-a mulțumit consilierului său și a vorbit din nou.

„Dragii mei concetățeni, în august 1945, după explozia de la Hiroshima, când lumea s-a dezechilibrat, a căzut în era nucleară și a fost cuprinsă de teama de anihilare, scriitorul Albert Camus nota: «Iată că ne este propusă o nouă angoasă, care are toate șansele de a fi definitivă. Omenirii i se oferă fără îndoială ultima șansă. Și acesta poate fi până la urmă pretextul unei ediții speciale. Dar ar trebui să fie mai degrabă subiectul câtorva reflecții și al unei mari

tăceri»[1]. Acest text frumos trebuie să fie o sursă de inspirație pentru noi.

De aceea, francezi, ca și în timpul tragediei de anul trecut, a îndelungatei izolări din cauza pandemiei, zilele și săptămânile care urmează trebuie să devină o perioadă de gândire, dar și un timp pentru a găsi pacea. Oamenii de știință vor dori să interpreteze, vor dori să înțeleagă, vor dori să explice și aceasta este sarcina lor, dar fiecare va găsi în sine și doar în sine răspunsurile.

Vă mulțumesc. Trăiască Republica, trăiască Franța."

— E o nebunie, repetă Flora. Îți poți imagina, Jo, dacă și tu ai fi fost dedublat?

1 Articolul a constituit editorialul ziarului *Combat* din 8 august 1945.

UN BĂRBAT PRIVEȘTE O FEMEIE

Luni, 28 iunie 2021,
hangar B, McGuire Air Force Base

— Domnule Vannier? i se adresează din nou Jamy Pudlowski arhitectului, care stă în spatele geamului-oglindă din sala de comandă. În spatele lor, pe platformă, se aliniază zeci de asamblaje de metal, jumătăți de cuburi din oțel și sticlă colorată, dotate cu o ușă simplă din sticlă. La câțiva metri mai jos de ei, mulțimea nu prea numeroasă a hangarului, agitația, zgomotul.

— Domnule Vannier, înțelegeți situația?

— Pe cât posibil, da.

— V-a fost prezentat videoclipul cu imaginile de pe camerele celor două avioane? Momentul divergenței? Scurtmetrajul de animație realizat de NSA și care prezintă ipotezele? Vi s-a spus despre un alt „dumneavoastră" în acest hangar? Împreună cu alte două sute patruzeci și două de „dubluri", mai precis.

Ca răspuns, André Vannier își sprijină mâinile de balustradă și examinează mulțimea. Își imagina că „se" va repera pe sine imediat în aceasta, dar își caută în zadar propria figură. Se teme chiar să se fi văzut fără să se recunoască.

— Urmați-mă, spune Jamy Pudlowski. Și îl ia cu ea într-unul dintre cuburi, echipat sobru cu o masă ovală, de patru locuri, un aparat de luat vederi și, pe perete, un ecran. Foliile transparente ale panourilor, culorile ocru și vișiniu ale pereților elimină orice aspect de închisoare din încăperea ce nu este totuși decât o celulă mare. În timp ce se instalează, ea se ocupă de tabletă, fără grabă.

— Am citit că firma dumneavoastră de arhitectură, Vannier & Edelman, a candidat pentru noul sediu FBI din Washington. Păcat, proiectul a fost abandonat din lipsă de finanțare.

— Am făcut o propunere, este adevărat. Voi știți totul.

— Vai, nu. De exemplu, nu știam că îl cunoașteți pe directorul contraspionajului francez. Cu un astfel de prieten, nu ați fi câștigat niciodată concursul pentru sediu... Franța ne este aliată, dar nu poți fi niciodată prea prudent.

— Important e să participi, oftează Vannier. Eu și Mélois am urmat aceeași școală de administrație, eu m-am îndreptat către arhitectură, el, către diplomație.

Pudlowski mișcă degetul, ecranul oferă o hartă generală al sălii.

— Filmăm ilegal, își cere scuze ofițerul, dar circumstanțele sunt excepționale.

Vannier se uită la aparatul care tronează în centrul camerei și își dă seama că înregistrează deja totul. Pudlowski dă jenată din cap, preferă să continue:

— Camere de înaltă definiție, microfoane direcționale. NSA le-a plasat... destul de bine. Echipajul sau pasagerii se pot ridica, se pot deplasa, camerele le sunt fidele, îi urmează automat.

Mai mișcă degetul o clipă și imediat apare imaginea celuilalt André, „June". Încă o atingere, ecranul se împarte în două, Lucie se află în a doua jumătate.

Vannier rămâne interzis. A cunoaște un lucru nu e identic cu a-l trăi.

Lucie și „el" stau așezați la o masă, discută plictisiți. Un ultim gest făcut de Pudlowski și pot fi auziți, dialogul lor se afișează în engleză pe ecran, tradus simultan. „Cafea americană?", întreabă André June, schițând o grimasă. „*What did the American?*", spune prostește subtitrarea. „Ce a făcut"[1] pentru „cafea", sistemul nu este încă pe deplin pus la punct, se liniștește André March...

— Vă las o clipă, domnule Vannier, spune femeia de la FBI, ridicându-se și lăsându-l singur în fața ecranului.

Vrăjit, buimăcit, îl privește pe acest alt André, cu ridurile, cu ochii cenușii ca un safir lăptos, cu obrajii ofiliți, acoperiți de o barbă albă, și cu părul răvășit. În fiecare dimineață, André se rade, se privește în oglindă și a ajuns să se familiarizeze cu imaginea sa. Aici, camera este incoruptibilă, înalta definiție e lipsită de bunăvoință, filmarea, lipsită de curtoazie: are în față un bărbat bătrân. Un om uzat, lipsit de farmec, epuizat. Caută pe acest chip pecetea tinereții veșnice pe care uneori crede că o întruchipează, dar nu o găsește. Vârsta acaparează tot, ca o mare de noroi. Se vede buhăit, gras. Ar trebui să țină o dietă. Cu siguranță, a îmbătrâni nu înseamnă doar să-i fi adorat pe Rolling Stones și, în locul lor, să începi să preferi Beatles.

Lângă bărbatul acela stă un înger. Lumina îi aduce un omagiu. Aceasta este Lucie de la începutul lunii martie,

---

1 „Qu'a fait" și „café" sunt omofone.

o Lucie cu părul încă lung, privirea încă blândă, o Lucie încă a lui, pe care nu a făcut-o încă să fugă de el. Când celălalt André o ia de mână pe Lucie, nu simte deloc gelozie, fascinația îl copleșește. Îl privește pe André, care se ridică, îndreptându-se spre aparatele de cafea și, instinctiv, pentru că îl vede gârbovit, încet, își îndreaptă spatele și strânge pumnii până simte durere.

În această cabină urmărită, unde îl supraveghează NSA — dar lui nu-i pasă —, André nu se gândește la nimic altceva decât la Lucie, la acest alt eu, și mai ales nu la chestiuni practice. Nu-și face nicio clipă griji în legătură cu firma Vannier & Edelman, care, la urma urmei, nu poate deveni Vannier, Vannier & Edelman și nu se gândește nici la fiica sa, Jeanne, care are de acum doi tați, probabil doi în plus, dar această situație va avea, fără îndoială, avantajul ei, nu-i pasă de apartamentul parizian pe care va trebui să-l împartă sau de casa din Drôme...

Nu, încă nu se gândește la nimic din toate astea. Se scufundă în dezastrul pe care i-l oferă ecranul. I-ar plăcea să-și poată lua ochii de la ei, dar se simte blocat într-un vârtej amețitor. În această cămăruță, o greutate imensă îi zdrobește pieptul; lui André îi lipsește aerul. Nu este vorba de un cuplu, nici vorbă de așa ceva, sunt un bătrân atent și neliniștit, care tremură de dragoste în fața unei femei tinere, distante. Acest André este încă sub vraja primelor momente, își dă seama de rezerva ei față de el, precum și de prudența, de răceala ei ca expresie a unei anumite înțelepciuni. Dar André March înțelege că nu a încetat niciodată să se teamă că o să sperie, să alunge această rândunică adorabilă, care a acceptat să zboare alături de un corb atât de bătrân. Căcat, dragostea cea adevărată nu-ți poate

strânge inima de îngrijorare. El nu a fost niciodată senin și, desigur, această anxietate conținea eșecul lor.

André din hangar se întoarce, duce două cafele în mâini, zâmbește, și este zâmbetul unui amărât, dar Lucie nu-și ridică ochii din carte. În fața ecranului, celălalt André recunoaște prea bine această detașare, acest mod al ei de a fi absentă. Dar uită-te la el, la naiba, renunță la nenorocitul ăla de Pléiade Gary și ridică-ți mai bine ochii frumoși către tipul înalt, ușor desuet, acordă-i un pic de atenție tandră. Dar nu, nimic. Nu toată lumea este capabilă să asiste de la distanță la propria ruină, să-i fie milă de sine fără ca totuși să-i fie milă de sine însuși.

O grimasă dureroasă îi apare pe buze. În fond, de acest André de ieri, de el îi este milă. Știe ce i-a rămas să îndure, umilință și frustrare. Vârsta nu a contat de fapt. Pur și simplu nu trebuie să iubești pe cineva care te iubește atât de puțin. De ce e atât de complicat?

Așezat în fața ecranului, André March se îndepărtează de Lucie, ca o frunză moartă care se desprinde de un copac sau, mai bine zis, ca un copac care abandonează o frunză moartă. Zece minute crude de observație atentă merită tot atâtea luni de doliu dureros. Pe platformă, André, care se urăște pentru că încă o iubește, este deja fericit să o iubească mai puțin.

O mișcare de mulțime. Mai mulți agenți în civil s-au aventurat în hangar și toată lumea se înghesuie în jurul lor, asaltându-i cu întrebări. Unul dintre ei se îndreaptă spre Vannier și îi strecoară un cuvânt. Acesta din urmă îl privește fără să înțeleagă, apasă mâna lui Lucie, care îi zâmbește. Apoi se resemnează să-l urmeze pe cel de la Biroul Federal.

Din camera de sticlă, un André dezamăgit îl urmărește pe un André obosit îndepărtându-se. Observă apoi, la

capătul mesei, un bărbat subțire, scund, brunet, cam la patruzeci de ani, fără farmec, care notează cu un scris înghesuit într-un mic caiet negru, un om căruia, din când în când, îi alunecă pe furiș ochii spre Lucie. André March recunoaște imediat în privirea lui acea rătăcire specifică, a cărei cauză nu este alta decât dezechilibrul provocat de atracție. Încă un fluture s-a prins în plasa țesută de Lucie cu totală inocență. André îl recunoaște brusc și rămâne perplex: Victor Miesel. Dar tipul ăsta se presupune că e mort! Deci era și el în avion?

Cum scria el oare? Speranța este o treaptă spre fericire; odată ajuns, ești în anticamera nefericirii sau ceva de genul ăsta. Victor Miesel se găsește așadar pe această treaptă, sperând să capteze atenția lui Lucie. Poate că formula i-a venit chiar când se gândea la Lucie? Bărbatul se ridică, se îndreaptă și el către automat, ce au toți de le place așa de mult mixtura asta atroce, se îndepărtează fără ca Lucie să-și ridice privirea spre el. André regretă ușurarea pe care o simte. Dar această iritare dezvăluie prăpastia care se sapă între ei.

— Domnule Vannier?

André tresare, se întoarce, Jamy Pudlowski stă sprijinită de ușă. De cât timp îl urmărește? Lângă ea este un tip înalt, la vreo de cincizeci de ani, încovoiat, afectat de postura stângace a celor pe care un trup prea înalt îi stânjenește. Omul se apropie, îi întinde mâna de la mică distanță:

— Jacques Liévin, de la consulat. Atașat comercial.

Vocea este egală, gestul, ezitant. André zâmbește, atât de înfricoșat e bărbatul din fața sa: Liévin ar putea la fel de bine să-și facă o cruce cu degetele sau să poarte la gât o funie de usturoi. Arhitectul înțelege că tocmai a vorbit cu André despre avion și că acest al doilea André nu este pentru el decât o monstruozitate.

— Ce poveste, nu-i așa, domnule atașat comercial? glumește André. Crezi că sunt originalul sau copia?

— Eu... Un avion militar francez aterizează la McGuire în câteva minute, Franța trimite aproximativ douăzeci de... agenți, iar domnul Mélois, de la contraspionaj, vine în persoană. Și apoi, toți francezii trebuie să plece cu el. Mi-a cerut să vă salut în prealabil.

— Vreți să spuneți să ne salutați pe mine și pe mine?

— Sunteți gata, domnule Vannier? întrerupe Pudlowski, pe care jocul nu o amuză. Putem organiza întâlnirea cu „dublul" dumneavoastră.

— Insist să ne lăsați singuri. Este o conversație privată, chiar dacă are loc între mine și mine...

— Acela... Al dumneavoastră... Celălalt mi-a cerut același lucru. Dar sunteți primul francez care este... confruntat, iar Quai[1] mi-a ordonat să rămân cu voi doi în fiecare moment, regretă Liévin. Trebuie să trimit un raport...

— Un raport care să se raporteze la raporturile noastre, într-un fel? își bate joc Vannier.

Arhitectul arată spre camere. Femeia de la FBI face un simplu gest și martorii luminoși, verzi se sting imediat. Cel puțin semnalele sunt stinse, se gândește. Îl surprinde pe bărbatul de la consulat privind pe furiș la cineva din stânga: în spatele peretelui de sticlă stă un alt André, un André dezorientat, care, cu o mișcare bruscă, deschide ușa și intră.

Rămân față în față mult timp fără să schimbe o vorbă. Își evită privirile. Este atât de tulburător: niciun André nu este André din oglindă. Nimic nu mai este familiar, inversarea

1 Ministerul Afacerilor Externe din Franța se află pe Quai d'Orsay încă de la jumătatea secolului al XIX-lea și adeseori, prin metonimie, i se spune Quai.

trăsăturilor îl face pe celălalt străin, ostil. Unul dă să vorbească, dar un gest al celuilalt întârzie momentul. André March se întoarce către Liévin și Pudlowski, în picioare, jenat. Pudlowski dă din cap. Liévin părăsește camera cu o ușurare evidentă. Cu ușa închisă, se cercetează reciproc. Originalitatea vestimentară nu a fost niciodată punctul forte al lui André: ei poartă aceiași blugi, ceva mai uzați la unul dintre ei, același hanorac cu glugă gri, familiar și liniștitor, potrivit pentru călătoriile lungi cu avionul, aceiași pantofi rezistenți, negri. Ah, nu, nu chiar la fel, constată André June. Cei doi André sunt încă tăcuți. Dar nu se pot abține mult timp. Un proverb indian spune că cei care cerșesc în tăcere mor de foame în tăcere.

— Pantofi noi?

— De acum cincisprezece zile.

La amândoi, surpriza vine și din voce. Un timbru mai puțin grav decât credea fiecare André și mai puțin melodios. S-a auzit mereu „din interior". La conferințe sau interviuri, își încetinește fluxul, are grijă să articuleze, vocea i se plasează în registrul cel mai de jos. Își descoperă adevărata voce.

— Jeanne? întreabă André June după o vreme.

— Este bine. Nu știe încă despre asta, desigur.

— Lucie? Lucie și cu mine?

— Ne-am despărțit.

Atunci, André March își revine: poți oricând să te minți, dar la ce bun să te minți? A reluat:

— Ea m-a părăsit. Prea puțină dorință din partea ei și prea multe frustrări din a mea. Prea multe așteptări, bineînțeles, prea multă nerăbdare. Ai presimțit, nu?

— Un om prevenit valorează cât doi.

Pentru o clipă, o singură clipă, lui André March îi vine o idee, aceea de a încerca să o recâștige pe această Lucie de

ieri, această Lucie din martie, care încă nu l-a respins. Dar schițează o grimasă, care se transformă deja în zâmbet. A știut cum să-i facă pe plac acestei femei când era mai puțin tânăr, mai puțin arătos decât toți cei care încercau să o cucerească și nu va ști niciodată care au fost atuurile lui. A rivaliza cu el însuși ar fi o noutate. Și apoi... un André înseamnă o diferență de vârstă de treizeci de ani, doi André, un azil de bătrâni. Ea nu ar putea decât să fugă, este atât de evident. Ar fi mai bine să-i ureze mult noroc lui André June. Adaugă:

— Nu am decât un sfat: fii blând, atent, dar joacă în același timp puțină indiferență. Și nu o dori prea mult. Ai înțeles deja asta, dar nu ai acceptat-o încă. Îmi amintesc.

Atât de rar avem ocazia să ne dăm singuri sfaturi.

André June s-ar dori ușurat, dar un ghem i se înnoadă în stomac. Peste o oră o va întâlni pe Lucie, cum să-i mărturisească faptul că soarta lor este probabil deja pecetluită? Sau cum să-i ascundă asta?

— Dar firma? spune André June, pe care subiectul l-a afectat.

— O problemă cu betonul la Sūryayā Tower. S-a rezolvat. Și apoi, acum câteva luni, amintește-ți, mă gândeam să mai opresc motoarele, ba chiar să mă retrag. M-am cam săturat, știi doar.

André March face un semn către atașatul comercial din spatele geamului, care se preface că se uită la podeaua metalică, dar vede imediat gestul și intră.

— Dragă domnule, mi-ați spus că Franța poate oferi o a doua identitate?

— Da. O nouă identitate pentru care dintre voi?

— Pentru mine, continuă André March, înainte de a i se adresa lui June: Tu te vei întoarce la birou. E mai bine.

Mi-am petrecut viața acolo, cele trei luni în care am fost împreună. M-ar înnebuni să-mi petrec timpul așteptând-o. Pentru că — vei înțelege repede — Lucie lucrează foarte mult. Ai nevoie de o ocupație. Te voi pune la curent cu evoluția situației de pe șantiere. Eu voi pleca la Drôme. Îmi place acolo. Apropo…

March se încruntă, se întoarce către atașatul comercial.

— Să fim practici: cum răspunde guvernul la problemele materiale? Mi s-a spus că sunt aproximativ șaptezeci de francezi implicați. Doar nu-și vor împărți apartamentul și nu vor pierde jumătate din economii. Nu am putea considera că a avut loc o... catastrofă naturală? Să intre în joc... asigurările? Conceptul de catastrofă virtuală ar putea intra în Constituție. Și, dacă decid să mă pensionez, ce se întâmplă? Aș lua pensia... dublului meu? Având în vedere generozitatea sistemelor de pensii suplimentare, mă îndoiesc că vor dubla contribuțiile pe care le-am vărsat! Doar dacă nu există o ordonanță guvernamentală.

Omul de la consulat pare copleșit. Se uită la telefonul mobil, ultima soluție de salvare.

— Tocmai mi se spune că domnul Mélois va ajunge imediat.

— Sigur va adora genul ăsta de problemă, râde André June.

— Apropo, cealaltă șandrama, vechiul oficiu poștal de la Montjoux, în legătură cu care ezitam, este încă de vânzare, spune André March. Am de gând să-l cumpăr, indiferent dacă trece sau nu această idee de „catastrofă virtuală". Vom avea cele două case ale noastre, la zece kilometri una de alta. Pe prietenii care vor veni în vacanță îi vom împărți între noi. Vom vedea cine se dovedește a fi cel mai simpatic.

LUMEA SOPHIILOR

Luni, 28 iunie 2021,
Clyde Tolson Resort, anexă FBI, New York

Un blond înalt, cu ochi albaștri, foarte subțire, un puști proaspăt ieșit din ccntrul de instruire al FBI-ului, stă rigid ca un stâlp în fața unui bărbat negru, așezat, la patruzeci și cinci de ani, atletic, învins de calviție. Agentul special Walker abia ridică privirea către aspirantul Jonathan Wayne.

— Aspirant Wayne. Cum merge stagiul? Nu-mi răspundeți. Dosarul dumneavoastră spune că sunteți originar din Alaska.

— Sunt din Juneau, agent special Walker. Un orășel de pe malul Pacifi...

— Și vii din Quantico[1].

— Da, agent special Walker.

— Nu-mi mai spuneți agent special Walker. Spuneți-mi Julius...

— Da, Julius.

— Nu, de fapt mai bine continuați să-mi spuneți agent special Walker.

— Bine, agent spe...

---

1 Sediul Academiei FBI se află în orașul Quantico, Virginia.

— Am citit că obișnuiați să vânați urși grizzly împreună cu tatăl dumneavoastră. Aveți experiență cu animalele sălbatice. Ați fost vreodată pe teren?

— Nu, agent special Walker.

Julius Walker slăbește îngrijorat dosarul pe care îl ținea în mâini. Se întoarce către agentul senior Gloria Lopez, aflată în picioare lângă el, cu o ceașcă de cafea în mână.

— Gloria, oftează Walker, este imprudent să-i încredințăm această misiune.

— Julius, asta e ocazia să-i testăm abilitățile pe teren. Și apoi o va avea ca partener pe aspiranta Anna Steinbeck. Are deja o lună în spate și ne-a oferit satisfacție deplină.

— Doi aspiranți împreună? Într-o misiune de nivel patru de pericol?

— Suntem copleșiți.

Agentul special Julius Walker se întoarce la stagiar, îi întinde un dosar negru.

— Aspirant Wayne, misiunea ta este de a captura această fiară, fără a o răni...

Blondul înalt deschide dosarul și face ochii mari de uimire.

— Dar... asta e o broască?

— Este un broscoi. Îl cheamă Betty, ca pe un om obișnuit. Aduceți-l la noi în vivariu.

— Dar...

— De ce n-ați pornit încă, aspirant Wayne?

— Un ultim lucru, adaugă Gloria Lopez. Dacă broasca este în pericol, datoria dumneavoastră este să vă dați viața pentru ea.

Două ore mai târziu, agenții aspiranți Wayne și Steinbeck și-au îndeplinit misiunea, o au pe Betty. În timpul călătoriei, broasca bineînțeles că va profita de o frână care va deschide vivariul și va scăpa, reușind să se refugieze în cel mai inaccesibil loc, adică sub scaunul șoferului. Izbucnind în râs, Anna Steinbeck trebuie să oprească pe banda de urgență, iar Wayne se dă de ceasul morții ca să recupereze creatura fără s-o strivească între degete, cu prețul unui număr incredibil de *F words*.

Specialiștii în științe cognitive au amenajat într-o cameră un spațiu plăcut, confortabil și colorat, în care copiii duplicați se întâlnesc la joacă.

Sophia March și Sophia June se joacă, întinse pe podea. La vârsta lor, au estimat specialiștii, nu se tem de noutate, Celălalt nu este încă dușmanul. Între ele, Betty nu mai este un batracian, ci un obiect de tranziție, care orăcăie la momentul potrivit. În plus, Turnul Eiffel din vivariu este dotat de acum cu un microfon excelent. Cele două psihologe sunt invizibile, stau la o gustare: așezate la masă, ciugulesc brioșe cu ciocolată sau beau suc de portocale, prefăcându-se că nu acordă nicio atenție fetelor atât de gemene. Acestea verifică împreună totul: amintiri, gusturi, cunoștințe, Îți amintești de ziua Normei? Care e aroma ta preferată de înghețată? Știi ce este un *anaxyrus debilis*?

Niciuna nu reușește să o prindă pe cealaltă pe picior greșit. Dar, foarte repede, Sophia March își dă seama că doar ea știe ce s-a întâmplat în ultimele luni. Găsește punctul slab și triumfă. Ah, nu-ți amintești ce a spus Liam de ziua mea! Nici ce am primit de la mama?

Exaltă de bucurie, iar Sophia June este distrusă. Când, dintr-odată, găsește un răspuns și-l lansează, cu o voce joasă, dar plină de provocări:

— Și pe tine te-a pus tati să juri că nu spui nimic nimănui, mai ales lui mami?

Sophia June mai șoptește câteva cuvinte la urechea lui March.

Cele două psihiatre pediatre așteptau acest moment, înțepenesc, se abțin de la examinarea fetelor. Pe tabletele lor, fraza abia audibilă a fost imediat transcodată și afișată în subtitrări. Dacă sunt cuvintele unui copil, interpretarea lor este lipsită de ambiguitate.

Sophia March clatină din cap, se ridică, țipă.

— N-ai dreptul să vorbești despre asta!

— Ba pot.

— Nu e adevărat, nu e adevărat!

— Ce nu este adevărat, Sophia? Spune una dintre psihologe cu glas blând, natural, liniștitor, și, desigur, auzindu-și numele, cele două fetițe se întorc la ea în același timp.

Sophia March răstoarnă ceșcuțele, furioasă, și țipă la cealaltă Sophia:

— Taci! Taci! Tati a zis să nu spun nimic. E secret.

Cealaltă renunță înspăimântată, coboară ochii. Jocul s-a terminat. Betty nu orăcăie.

— Haide, hai să mergem la plimbare, spune una dintre femei, luând-o de mână pe Sophia June. Hai să vedem dacă mami vrea să ne însoțească.

Secretul este Parisul. Sophiei nu i-a plăcut.

La început, se îngrijorase pentru Betty, rămasă singură acasă, cu câțiva bieți viermișori strecurați în vivariu, care să-i țină zece zile. Și apoi, când Liam a vrut să meargă cu vaporașul pe Sena, tatăl ei a preferat să o țină pe Sophia cu el la hotel, căci sigur „o să i se facă rău și-o să vomite". Și, când mama l-a dus pe Liam la primul etaj al Turnului Eiffel, el i-a interzis să-i însoțească, pentru că era „obosită" și oricum „turnul ăsta e mai puțin înalt decât oricare dintre zgârie-norii noștri". De fiecare dată, el a dus-o în baie și i-a cerut să intre în apa caldă. Iar Sophiei nu-i place să fie goală în cadă, cu tatăl ei, care se dezbracă și el. O săpunea îndelung peste tot, Sunt curată, tati, e suficient, E bine draga mea, trebuie să mă săpunești și tu, nu-i spune mamei, e secretul nostru. Dar privirea Sophiei încearcă să fugă de corpul tatălui său, iar mâinile ei, să uite ce trebuie să învețe să facă. Ochii i se agață de orice pot, de suporturile cromate, de sticla de săpun de Marsilia, de robinetele aurii.

Și, mai târziu, în mai, când tatăl ei s-a întors din Irak, Sophiei March nu i-a mai plăcut deloc nici baia din casa lor. Și la Howard Beach știe fiecare crăpătură a vopselei, fiecare sclipire a neonului din tavan, fiecare iregularitate în plăcile albastre ca cerul. Urăște mirosurile, cel de săpun, de șampon, toate mirosurile. Dar e secret.

SLIMBOYS

Luni, 28 iunie 2021,
Stratford Road, Kensington, Regatul Unit

— Luați un maki, domnule Kaduna, spune bărbatul din MI6, întinzându-i platoul de sushi lui Slimboy March. Sunt de la cel mai bun restaurant japonez din Kensington. Le depășesc cu mult pe cele de la Ishimi, de pe Victoria Island.

Dar muzicianul nu se calmează. Dacă în Lagos a fost de acord să urce în avionul privat, dacă și-a luat Taylor-ul cu douăsprezece coarde și Gibson-ul Hummingbird, a fost pentru că-l ispitise perspectiva unui duo cu o legendă vie a muzicii pop. Dar, odată aterizat pe pământ englezesc și pe tot traseul până la pavilionul victorian, nu departe de Holland Park, acest negru înalt, cu accent de Oxford, i-a ținut un discurs lung și obscur. Acum era vorba despre un „moment rar", despre „un fenomen fantastic", și nu despre Elton John. Dar nu-i totul pierdut: au un fabulos pian cu coadă Steinway roșu în mijlocul camerei de zi.

— Nu m-ați făcut să vin până la Londra ca să mă întâlnesc cu Elton? Am repetat pe tot parcursul zborului.

Este adevărat: Slimboy a petrecut cele cinci ore în avion lucrând la *Your Song*, piesa pe care orice cântăreț trebuie să o reia o dată în carieră, de la Billy Paul la Lady

Gaga. Partitura este pentru claviatură, dar Slimboy a ales versiunea pentru chitară a lui Rod Stewart. Pe Gibson a început să teatralizeze cu aroganță, dispreț și fredonând cuvintele simple: *„And you can tell everybody this is your song...“*. Apoi, foarte repede, a uitat că această romanță a unui alb era veche de cincizeci de ani, perimată până la ultima coardă, și s-a trezit prizonier al versurilor, emoționat ca un copil, și-a amintit că Bernie Taupin nu avea decât optsprezece ani când a compus-o, a înțeles că fiecare cuvânt a fost scris pentru el, Slimboy, pentru a vorbi despre iubirile sale, pe care nu are nici dreptul să le trăiască, nici să le interpreteze, și, în timp ce Falcon-ul și-a început coborârea spre Heathrow, Slimboy a cântat piesa cu ochii în lacrimi, fiindu-i imposibil să i se împotrivească.

— Suntem într-o clădire securizată, dar nu vă faceți griji. Sir Elton John vine în curând, oftează ofițerul de serviciu. Dovada este acolo: credeți-mă, nu avem niciodată pian în apartamentele Intelligence Service.

— Deci, a fost cu adevărat avionul său privat?

— Absolut: de altfel, fotoliile erau din piele roz. Dar ați... Ați înțeles ce tocmai v-am explicat? Sunteți pregătit pentru confruntare, domnule Kaduna?

— O dată pentru totdeauna, nu sunt domnul Kaduna, se enervează Slimboy. Și pe dumneavoastră vă cheamă într-adevăr John Gray?

— Puteți să-mi spuneți John, zice bărbatul, făcând semn către ofițerul care păzește ușa.

Când apare celălalt Slimboy, primul se dă doi pași înapoi, al doilea încremenește. Cei doi bărbați se examinează reciproc, se scrutează îndelung unul pe celălalt. Freud vorbește despre stranietatea tulburătoare a dublului narcisic

și despre oglindirea interioară. Nimic din ce spune nu se potrivește. Acest fapt bizar nu îi îngrijorează, dublul nu-i seduce, e prea slab, prea înalt, prea tânăr, ba chiar amândoi descoperă că nu sunt genul lor. Slimboy June intră în sfârșit în cameră, se îndreaptă spre fereastră, unde poți vedea bătrânii stejari din Edward Square, apucă un maki și îl aduce la gură, fără să-l scape din ochi pe dublul său.

Slimboy March se așază, ia și el un maki și, încet-încet, micile aperitive de orez dispar. Agentul de la MI6 nu se aștepta la asta. Britanicul credea că vor fi suspicioși, că vor dori să se ia la întrebări, să caute fiecare vreo lacună la celălalt, să se asigure că nu e o farsă, dar nu. Extraordinarul nu-i surprinde, neverosimilul nu le provoacă angoase. În schimb, le stârnește pofta de mâncare.

Imediat nu mai rămâne niciun sushi. Fără să scoată un cuvânt, Slimboy June arată o cicatrice ușoară la încheietura mâinii. Privirea lui întreabă.

— Tom, răspunde simplu celălalt, care își suflecă mâneca și face vizibilă aceeași linie lucioasă. Și repetă:

— Tom. Știi.

Da, Slimboy June știe, este singurul care știe: după uciderea lui Tom, nu a mai vrut să trăiască, și-a tăiat venele. Mama lui l-a salvat. Cu o precizie geografică, pecetluiește pactul lor:

— A fost la Ibadan.

Cei doi bărbați își zâmbesc trist. Este un zâmbet complice, afectuos, un zâmbet frățesc. În sfârșit, nu e nevoie să minți sau să ascunzi ceva, nu trebuie să-ți fie rușine de nimic. Lumea nu s-a schimbat, dar amândoi se simt mai puternici. Slimboy March se ridică, merge să ia cele două chitare, i-o întinde pe cea cu douăsprezece coarde lui June, care spune:

— Piesa *Yaba Girls*... Am ascultat-o. E magnifică. Și... Și chiar am cântat cu Drake? Mă rog, tu...

— Cu Drake, cu Eminem, cu Beyoncé. În mai, am fost la Afrorepublik Festival la Londra. Și, peste două săptămâni, joc rolul principal într-un film romantic de Nollywood, *Wedding in Lagos*. Am și semnat un nou contract cu Sony Music, am Coca-Cola ca sponsor și am dezvoltat noul lor brand, RealSlim Entertainment. Uite.

Slimboy June zâmbește. Se gândește la bancul care spune că, în ziua în care americanii debarcă pe Marte, găsesc acolo doi tipi din Lagos, care sunt pe punctul de a semna un contract.

— Și uite, continuă Slimboy March.

Trage în jos fermoarul hanoracului și pe piept îi apar cuvintele „*100% human and valid*". E un tricou Rex Young, semnul discret de apartenență la comunitatea LGBT, care poate fi afișat și de cei câțiva hetero care îndrăznesc să o susțină.

Cei doi bărbați râd fără reticență. Toate se datorează cântecului *Yaba Girls*... Slimboy June nu este gelos pe această realizare, iar reacția lui nici măcar nu îl suprinde. E fericit, e ca o moștenire care cade din cer. Tipul de la MI6 nu se aștepta la asta.

— Am scris și eu un cântec. În hangarul unde am fost reținuți. *Beautiful Men in Uniforms.* Ăsta e titlul.

— *Beautiful Men?* Nu-mi spune că și tu ești gay.

Primul armonizează melodia în gamă majoră, celălalt găsește imediat linia melodică secundară, improvizează pe acorduri. Cei doi cântăreți își răspund unul altuia, îmbogățesc împreună melodia fără ca vreunul să exagereze.

Amândoi inventează o cadență muzicală, iar March zice brusc, cu ochii strălucitori:

— Stai așa! E suficient să spunem că suntem gemeni. Va fi atât de ușor. La urma urmei, suntem yoruba.

Yoruba, desigur. Este evident. Atchanii se tem de gemeni. Mandingii și mai mult. Zic că au vedere dublă, că citesc gândurile. Pentru Ndembu, Bantu, Lele, gemenii provin din lumea animală. Când se nasc copii gemeni, cei din tribul Folona îi abandonează pentru o zi și o noapte departe de sat, astfel încât să nu-i amenințe pe șefi și vrăjitori. Oamenii din Luba ucid pe unul dintre cei doi, pentru că e copilul nenorocirii. În toată Africa se spune că doar fetișurile fac să se nască un asemenea copil, este un semn din cer și întotdeauna deoache. Dar cei din Yoruba nu mai omoară de un secol copiii zeului tunetului, acești bebeluși care provocau teroare. De-a lungul anilor, blestemul s-a transformat în venerație, în cult. Acest lucru se datorează faptului că, în etnia Yoruba, fapt unic, una din douăzeci de femei însărcinate dă naștere unor gemeni, până la punctul în care satul Igbo-Ora s-a proclamat capitala mondială a gemenilor, iar prenumele Taiwo — „Primul" — și Kehinde — „Al doilea" — au devenit frecvente. Deci, da, Slimboy are un frate geamăn, un frate abandonat și regăsit, de ce nu? Lucrul ăsta nu va surprinde pe nimeni.

— Trebuie o stare civilă falsă, sugerează June.

— Nu e decât o chestiune de bani, aprobă March.

Agentul MI6 ia notițe de parcă i s-ar fi comandat pizza:

— O nouă identitate pentru care?

— Pentru mine, evident, răspunde Slimboy June.

— Se aranjează. Vă vom inventa o poveste, vă vom crea o identitate digitală. La genul acesta de lucruri ne pricepem, spune Gray.

— Am putea să organizăm concerte, să scriem piese. Gemeni... vom avea succes, zâmbește unul dintre ei. *Slimboys* sună bine.

Celălalt răspunde, când o limuzină lungă, roz-bombon, se oprește în fața pavilionului. Din ea iese un omuleț în costum de mătase galben-puișor de găină și pălărie verde-sticlă, cu ochelari enormi cu strasuri pe vârful nasului.

The Guardian, Lagos edition,
vineri, 2 iulie 2021

DE LA SLIMBOY LA SLIMMEN

Slimboy are un frate geamăn! În ianuarie anul trecut, celebrul compozitor al hitului mondial *Yaba Girls* a aflat despre existența geamănului dintr-o scrisoare lăsată de mama lui. Prea săracă pentru a-i crește pe cei doi copii, mama îl abandonase la naștere într-un orfelinat pe unul dintre ei și, ulterior, nu l-a mai putut găsi. Slimboy, care are trei surori mai mici, a decis atunci să-și găsească fratele, încredințând ancheta unui detectiv din Lagos, Adawele Shehu, specialist în căutarea persoanelor dispărute. „Nu a fost ușor", ne spune acesta. „Mi-a luat aproape patru luni să identific acest frate necunoscut. Trebuie să recunosc că notorietatea bruscă a clientului meu, a cărui față o știe acum toată lumea din Nigeria, mi-a ușurat munca. Trebuia doar să găsesc pe cineva care seamănă foarte mult cu el."

Prin urmare, Femi Ahmed Kaduna are un frate, Sam, și el de asemenea un muzician strălucit, care anima deja serile lagosiene, când nu lucra ca livrator. Pentru că acest frate

dispărut locuia nu departe de Lagos, în Ojodu. Reuniunea celor doi, impresionantă, a avut loc în cea mai strictă intimitate. De atunci, gemenii — chiar i-am putea confunda! (vezi fotografia noastră) — au luat decizia de a pregăti un turneu comun de concerte, sub numele de SlimMen.

Îi dorim acestei trupe de două ori noroc.

SAME PLAYER DIES AGAIN

Luni, 28 iunie 2021,
Mount Sinai Hospital, New York

Farmacologia se vrea atât de mult o știință exactă: la fiecare opt minute, pompa emite un bip slab și injectează intravenos o doză de două miligrame de morfină. Această concentrație plasmatică este minimă și eficientă, David Markle nu suferă. El doarme epuizat în camera sa de îngrijire paliativă. Organismul i-a ajuns la capătul puterilor. Dacă s-ar trezi, ar fi pentru o ultimă suflare.

Jody s-a întors acasă să se odihnească. Mâine, Grace și Benjamin merg la școală. Dar Paul Markle este acolo, a dat curs unei convocări: „o situație excepțională" au fost cuvintele FBI-ului. Când a ajuns la Mount Sinai Hospital, un ofițer de la Birou l-a întâmpinat, i-a explicat. A clătinat din cap, s-a încruntat, însă refuza să accepte „situația". A fost condus la etaj, care a devenit zonă a spitalului aflată sub supraveghere militară, din care personalul a fost evacuat, cu excepția unei infirmiere care nu trebuie să încalce confidențialitatea profesională. Paul așteaptă, parcurge dosarul dat de echipa medicală a protocolului 42. Noile scanări, RMN-urile suportate de un alt David Markle.

Paul așteaptă, dar, văzând omul care împinge ușa camerei, urmat de doi agenți, nici *fuck* n-apucă să zică, iar picioarele i se moaie și trebuie să se așeze.

David se uită la fratele său, Paul, apoi la celălalt David, care moare în pat. Bipul pompei nu rupe tăcerea dintre ei.

— Am avertizat-o pe soție, îi spune în fugă bărbatul de la FBI lui David. Agenții au plecat să o aducă. O pregătim pentru...

— Lăsați-o să doarmă, spune David. E mai bine așa.

Vocea asta. Îl tulbură pe Paul să o audă din nou. Se ridică, se îndreaptă spre fratele lui mai mare, îl ia în brațe. Simte și mirosul lui de dinainte de boală și corpul solid, masiv și puternic. Îl îmbrățișează, se dă înapoi, îl privește din nou. Și spune o nerozie:

— Ești tu. Ești chiar tu.

— Chiar eu, răspunde pilotul. Hai, să ieșim.

Psihologii ezită să-i urmeze, un gest primit de la David le transmite ordinul de a-i lăsa în pace. Cei doi frați părăsesc camera muribundului David și se instalează pe una dintre canapelele de spital, făcute din vinilin gri, care au de povestit mai mult tragedii decât miracole. David închide ochii; i se învârte capul:

— Ce... Paul, ce s-a întâmplat cu mine? Mi s-a spus despre cancerul la pancreas, care a fost diagnosticat în... mai.

Medicul din Paul își vine în fire, strânge brațul fratelui său:

— David... Sâmbăta trecută, investigațiile făcute, îți amintești? În hangar. Mi le-au trimis imediat.

David înțelege. Moartea este intolerabilă mai ales dacă știi când vine. Trebuie să umble, se ridică, se apropie de ușa întredeschisă, privește corpul din pat, atât de slab, atât de neputincios, se uită în altă parte, se întoarce pe canapeaua

de culoarea unei pietre funerare. Șoptește, de parcă i-ar fi teamă că e auzit:

— Crezi și acum că am atât de puțin de trăit?

— E ca și cum am începe chimio și radioterapia în douăsprezece sau treisprezece martie, în loc de treizeci mai, spune Paul liniștitor, consultând dosarele. Iar patru luni de tratament în loc de una este enorm, având în vedere agresivitatea acestui cancer.

Paul îi explică din nou fratelui său mai mare: tumoarea prost plasată, metastazele la ficat, infiltrarea până la intestinul subțire, nu poate opera mai mult decât ar fi putut-o face cu David March, acum o lună. David June pune aceleași întrebări, argumentează, Paul îi dă aceleași răspunsuri, cu aceleași cuvinte. Din când în când, îi scapă un „așa cum ți-am mai spus". Nu se poate împăca cu ideea că acestui David, nu, nu i-a spus încă nimic.

— Cât? întreabă David din nou. Cel puțin trei luni, neapărat. Altceva?

— Vom încerca un alt tratament. Ai fost propriul tău cobai, cel puțin acum știm ce nu merge bine.

Paul zâmbește trist. Credința în medicină și tratamente este mai puternică decât el, de aceea a ales această profesie care îi place la nebunie și în care excelează. De fapt, uneori crede că meseria l-a ales pe el: nu-și pierde niciodată speranța, știe să-i liniștească pe pacienți pentru că și pe el se minte foarte bine. Respiră greu din nou. Un om moare alături, un om care e David. Își dorește să poată râde și plânge în același timp. Se simte pierdut.

— Dar Jody? întreabă David din nou.

— Este epuizată. Nu-ți poți imagina prin ce a trecut ea.

Formularea este stângace având în vedere ce îl așteaptă pe David, dar asta e. Telefonul lui Paul vibrează. Aruncă o privire, răspunde la apel cu o voce mai joasă:

— Jody?

E o grădină japoneză minusculă. Un gard viu înalt, din bambuși negri, o izolează de ulmii și mestecenii unui mic parc englezesc, un pârâiaș curge dintr-o cascadă modestă, strecurându-se printre pietrele albe către un iaz liniștit, unde înoată crapi, o potecă de pietriș duce la un pod scurt din lemn și ajungem pe o insulă pe care nu au loc decât două bănci de piatră. Cei care au conceput grădina și-au dorit să fie senină, să respire viață, dar această fericire calculată o desemnează drept locul plimbărilor finale. Grădina se află în mijlocul unui luxos centru de îngrijiri paliative, privilegiul celor care au asigurări bune și care ar dori să creadă că o moarte zen nu va fi chiar moarte.

Când Jody apare între bambuși, însoțită de un agent al Biroului Federal și de Paul, David o vede cum încremenește, ca lovită de trăsnet, fără fulgere sau tunete. Întregul său corp se încordează, rezistă instinctului de a da înapoi. Are chipul tras, uscat, înăsprit, ochii-i sunt încercănați, roșii, oboseala îi marchează fiecare trăsătură. În cele din urmă, se apropie foarte încet, sprijinită de Paul. Merge către un spectru. Traversează podul, se așază pe cealaltă bancă, îl privește îndelung, apoi coboară ochii. Paul face un gest liniștitor față de fratele său și se îndepărtează.

Stau față în față în tăcere timp de câteva minute lungi. David ajunge să spună:

— Crede-mă, aș fi preferat un scuar, cu copii care țipă. Totul în afară de prostia asta. Probabil că psihologii au crezut că este potrivit. Sincer, eu...

— Taci.

Jody a vorbit cu voce joasă. David se supune, ascultă murmurul blând al cascadei, ciripitul unei vrăbiuțe și, în fața ochilor, apa verde se agită brusc de la mișcarea plină de viață a unui crap. Poate că totuși această grădină nu a fost o idee atât de stupidă.

Deodată, Jody spune cu voce tremurândă:

— Nu am vrut să aduc copiii la spital să te vadă, din momentul în care te-au intubat și erai inconștient din cauza morfinei. Le vom spune că ai fost în convalescență.

Vorbind despre el, atât de viu, și despre celălalt, care va muri, ea spune „tu" fără deosebire. Este modul ei de a nega o realitate, de a accepta una nouă. Psihologii vor constata în zilele viitoare această atitudine la toată lumea.

David dă din cap. Ar vrea să o strângă la piept, dar simte că nu este pregătită, citește pe chipul ei teamă și aversiune. Jody nu aude nici cascada, nici pasărea. Ochii ei sunt ațintiți la pietrișul alb, nu se poate uita la el.

— Îmi pare rău, spune ea. Aș vrea să te sărut, dar nu reușesc.

Odată ce uimirea a trecut, odată ce au fost puse întrebările care vin de fiecare dată în minte, primul lucru pe care l-a întrebat pe Paul a fost Și cancerul? Iar, când Paul a mărturisit în cele din urmă, când ea și-a dat seama că acest David de dinainte, acest David apărut de nicăieri, poate că o să moară din nou, a simțit că-i îngheață sângele în vine. Se învinovățește pentru că gândește De ce te-ai întors, David, de ce? A fost totul doar repetiție generală, o lună de

durere pentru a ne pregăti pentru și mai multe orori, mai multe lacrimi și furie neputincioasă? Ar vrea să creadă că Cerul îi oferă o a doua șansă, dar nu, va fi o a doua durere, și tot ce simte e furie și repulsie.

Repetă, iar vocea ei e rece:

— Pentru copii, ai fost în convalescență, da. E foarte simplu.

Ea nu adaugă Nu vreau ca ei să-și îngroape tatăl de două ori.

— Voi încerca să mă vindec, Jody. Pentru Grace, pentru Benjamin, pentru tine.

— Da.

— Și și pentru mine. La fel.

Jody ridică ochii. David ar vrea să o facă să zâmbească, dar ea e lipsită de putere. Se cufundă în privirea lui pentru a-l regăsi, pentru a alunga disperarea care nu o mai părăsește. Întinde mâna spre ea, ea o acceptă, o strânge, regăsește căldura lui, felul în care o mângâie cu degetul mare.

— Ești într-adevăr tu, spune ea în sfârșit.

Nu este o interogație. Nu s-a îndoit niciodată de asta. David nu răspunde, o contemplă cu tandrețe avidă, de parcă deja vrea să păstreze totul de la ea, de parcă zilele i-ar fi deja numărate.

Nu-l văd pe Paul la intrarea în grădină, căruia asistenta tocmai i-a strecurat un cuvânt, pe Paul ai cărui ochi sunt învăluiți în tristețe. De asemenea, nu aud nici ordinul transmis de ofițerul FBI.

Timpul trece și atenuează suferința.

Un crap sare din apă, cade la loc, iar zgomotul îi face să tresară.

WOODS *VS* WASSERMAN

Luni, 28 iunie 2021,
Carroll Street, Brooklyn

Cum poate un trup să conțină atâtea lacrimi? Cele două Joanna plâng, iar prin minte le-a trecut același gând, în același timp. Atâtea lacrimi.

Sunt cinci persoane în marele studio al lui Aby Wasserman, înconjurate de schițe și guașe: psihologii de la FBI, cocoțați stângace pe scaune înalte, cele două Joanna, una, într-un fotoliu, cealaltă, pe o canapea veche, cu un Aby uluit, care nu-și poate găsi cuvintele. Fără să se gândească, ilustratorul s-a așezat lângă Joanna „lui", iar acum poate citi disperarea în ochii celeilalte. Și această femeie este cea pe care a îmbrățișat-o acum trei luni, la coborârea din avionul Paris-New York. Ar trebui să o sărute, să o consoleze. Dar nu. S-a transformat în stană de piatră.

Rămân mult timp nemișcați, muți.

— Trebuie să ies, spune brusc o Joanna și cele două femei se ridică împreună, deschid ușa și se reped pe balconul mare, cu vedere la stradă, iar Aby le urmărește.

Iată-le sub razele soarelui, cu ochii roșii, recăpătându-și suflul. Joanna a crezut mereu în binefacerile naturii, era convinsă că întotdeauna vântul, cerul, norii aduc răspunsuri, tot așa cum berzele aduc bebeluși. În copilărie, când

lumea i se împotrivea, ieșea să caute liniștea în parcul din colțul de vest al orașului ei, Providence. Alerga până își pierdea suflarea pe cărarea asfaltată, până simțea că îi explodează pieptul și trebuia să se întindă pe spate în iarba măruntă, cu brațele încrucișate, cu inima galopând. Universul pătrundea în ea cu fiecare gură de aer inspirată și, încet-încet, Joanna îl lua în stăpânire. Dar arțarii strălucitori de pe Carroll Street nu au nicio soluție simplă de oferit în situația dată. O Joanna își suflă nasul, respiră încet, caută calmul. Cealaltă își șterge ochii.

— Nu vreau să-ți fur viața, spune una, trăgându-și nasul.

— Nici eu.

— Dar nu vreau nici să o pierd pe a mea.

O Joanna se întoarce spre tânăr:

— Aby? Spune ceva.

El tresare. Privirea nu încetează să-i rătăcească de la o Joanna la cealaltă. Doar o burtă discret rotunjită le poate deosebi.

— Îmi pare rău. Sunt depășit. Eu... eu nu sunt în stare să spun nimic.

Coboară privirea, examinează tatuajul de pe încheietura mâinii: doi palmieri pe o dună. Omagiu adus bunicului său, poveștii sale: în copilărie, văzuse cuvântul OASIS pe antebrațul bătrânului, l-a întrebat de ce își tatuase acest cuvânt, iar răspunsul a fost Vezi, Aby, dragul meu, oaza înseamnă apă în inima deșertului, este un loc de pace și înțelegere, așa că l-am tatuat când aveam douăzeci de ani, pentru că simbolizează speranța unei vieți noi aici, după război, este un talisman, știi, Aby, *ein Glücksbringer.* Micuțul Aby repetase cuvântul: *Glücksbringer*, iar asta îl

fascinează pe ilustrator, că germana are un singur cuvânt, *Glück*, pentru fericire și pentru noroc: nefericirea este, poate, doar lipsa norocului. Când Aby a împlinit unsprezece ani, bunicul i-a mărturisit că nu, cuvântul tatuat nu era OASIS, pe care credea el că-l citise pe dos, ci era 51540, numărul său de deportat la Auschwitz. A doua zi după moartea bătrânului, Aby și-a desenat pe piele, în același loc, această oază căreia doar el îi știa secretul și unde își găsea puterea. Dar cele două femei îl privesc fix, iar tatuajul la care se uită nu mai este un refugiu.

— Deci ne-am căsătorit? Și locuim aici? întreabă Joanna June. Cum a fost nunta noastră?

Nici acest „ne-", nici „noastră" nu sunt premeditate. Dar stabilesc în vorbire o formă de echilibru între Joanna Woods și Joanna Wasserman, care poartă copilul lui Aby. Nu este intrusa perversă, este nefericita uitată.

O briză de vară face ca argintul frunzelor să vibreze, iar zgomotul mașinilor se estompează. „Vânturile vin de undeva când suflă."[1] De ce îi vine în minte acest vers, Joanna nu știe.

— Nu știu ce vom face. Din punct de vedere juridic... riscă prima.

Nu există jurisprudență, va răspunde cealaltă și imediat se gândește Futu-i, de fapt tot eu sunt, numai eu mă pot gândi imediat la problemele legale. Îi revine în amintire procesul Martin Guerre din Franța, din secolul al XVI-lea. Un uzurpator, Arnaud du Tilh, se întoarce în satul natal al lui Guerre, se preface că este el, locuiește împreună cu soția sa și îi convinge pe toți că este cine pretinde că este. Dar,

---

1 Versul aparține poetului cipriot Stephanos Stephanides (n. 1949).

printr-o lovitură de teatru, Martin Guerre se întoarce și impostorul sfârșește în streang. Ce rost are să vorbim despre asta, își spune Joanna, de vreme ce ghicește că, în aceeași clipă, aceeași referință îi vine și celeilalte în cap. Ea șoptește:

— N-are nicio legătură cu asta.

Se lasă tăcerea, o bătaie discretă în geam îi face pe cei trei să se întoarcă spre agenții FBI, care, timizi sau intimidați, nu îndrăznesc să meargă pe balcon.

— Faceți-vă o cafea, spune Aby, ca să scape de ei.

— Dar Ellen? întreabă Joanna June. Boala?

— Este în regulă, se tratează acum. Și... am prins un post la Denton & Lovell. Mă ocup de Valdeo, în procesul cu heptaclor.

— Nu! Cu gunoiul ăla de Prior? Tu... Eu am făcut asta?

— Nu e un gunoi, ăsta e un clișeu pentru că e miliardar.

Joanna June o știe. Ăsta e absurdul adevăr. Desigur, și ea ar fi făcut la fel, pentru a plăti tratamentul, dar și pentru că totuși este Denton & Lovell... Fără să se gândească, îi întinde mâna lui Aby, care o ia tot fără să se gândească. În fața acestui gest, cealaltă Joanna simte că se sufocă, durerea îi zdrobește pieptul. Sora ei va fi întotdeauna sora ei, dar nu are decât un Aby. Sunt iubiri care se adună, altele care nu se vor împărți niciodată.

— E îngrozitor, spune Aby, luând-o și pe ea de mână. Nu vă iubesc pe amândouă. Iubesc o singură femeie, se numește Joanna.

Nu poate continua. Lacrimile care îi străluceau în ochi au început să curgă în voie. Atâtea lacrimi.

UN COPIL, DOUĂ MAME

Marți, 29 iunie 2021,
rue Murillo, Paris

Cu două zile în urmă, Serviciul de operațiuni psihologice al FBI-ului a comunicat serviciilor din țările aliate protocolul său în cinci puncte: pregătire, informare, întâlnire, urmărire și protecție. Însă regulile nu rezolvă nimic: în discretul hotel parizian, pe care SDECE[1] l-a păstrat de la o schimbare de nume la alta, în camera cu perdele trase, cu vedere la parcul Monceau, cele două Lucie Bogaert stau față în față de un sfert de oră, iar aversiunea a fost instantanee.

Război total. Încă de la întoarcerea în Franța, Lucie June a înțeles că nu va scăpa de dublul său. Lucie March este la fel de hotărâtă. Fiul ei, fiul lor, apartamentul, filmele în curs de montare și chiar hainele, atât luptele vitale cât și bătăliile inutile.

Psihologii se așteptau la asta: sunt zece ani de când Lucie și fiul ei locuiesc împreună în cuibul lor închis, plin de dragoste și tandrețe, iar tânăra nu a luat niciodată în considerare custodia comună cu tatăl copilului, tipul acela

1 SDECE, *Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage* (Serviciul de documentare externă și de contraspionaj) a funcționat sub această denumire între 1945 și 1982, când și-a schimbat denumirea în DGSE, *Direction générale de la Sécurité extérieure* (Direcția generală a securității externe).

prea tânăr, care a fugit de povara paternității, care nu a vrut niciodată să-și crească fiul și nu l-a interesat atâția ani de soarta sa. Iar acum Lucie trebuie să negocieze cu această alta și să accepte fără să protesteze o insuportabilă despărțire? Niciuna dintre ele nu este pregătită să se sacrifice pe altarul „echilibrului" sacrosanct al copilului, despre care gargarisesc pedopsihiatrii care nu știu nimic despre asta. În dragostea maternă, cel mai mârșav egoism se opune cu furie celei mai sclipitoare generozități.

— Louis nu este pregătit, repetă Lucie March.

— Este fiul meu, răspunde Lucie June. La fel de mult ca al tău.

Lucie March țintuiește podeaua cu încăpățânare. Răspunde fără a ridica privirea:

— Trebuie să te gândești la echilibrul lui. Rămâne nu.

Rămâne nu? Cum adică „nu"? Cu ce drept i se refuză să-și vadă fiul? Nu înțelege că și ea este tot mama lui? Cu ce e ea mai puțin legitimă? Lucie June explodează de furie și nu se poate supune rațiunii. Evident, aceeași furie îi gonește și celeilalte sângele din obraji, aceeași furie îi face vocea să tremure.

— Nu voi mai sta la hotel încă o noapte, strigă Lucie June. Am un apartament. Vă puteți imagina pentru o clipă prin ce trec?

Lucie June inspiră adânc și reia:

— Nu poți locui la mine.

Una dintre psihologe își reprimă un oftat. Le-ar fi trebuit un consilier conjugal, un specialist în divorț. Vrea să intervină, dar Lucie June adaugă, împotriva voinței sale:

— Nu tot timpul.

— Situația este... inedită, doamnă Bogaert, încearcă tânărul de la Ministerul de Interne, proaspăt absolvent al Școlii

Naționale de Administrație, promoția Hannah Arendt[1], care, propulsat în centrul celulei de criză, regretă profund postul de la Ministerul Agriculturii. Se bâlbâie:

— Ne îndreptăm către o soluție...

— Nu sunt deloc „în plus" față de doamna care locuiește la mine acasă, cu propriul meu fiu. Știți că în ultimele cinci zile nu mi s-a permis să vorbesc cu Louis?

Dar Louis nu este singurul care se află la originea acestei furii. Urăște la cealaltă și tremurul bărbiei atunci când o copleșește mânia, infima răsucire a colțurilor buzelor, modul încăpățânat de a disimula conflictul sub masca detașării, felul în care își ridică ochelarii cu o încrețire a nasului. Atât de multe semne lizibile pe ambele fețe. A mai fost, de asemenea, emoția resimțită imediat în fața acestei drăgălășenii care este totuși a ei, în fața corpului atât de fin, atât de fragil, prea delicat pentru a nu le trezi bărbaților dorința de a-l proteja sau pofta de posesie, iar Lucie June, care o privește pe Lucie March cu furie, se gândește la Raphaël.

Lucie l-a întâlnit acum un an, pe un platou de filmare. Un cameraman. În ciuda siluetei sale bondoace și a nasului de boxer, Raphaël are farmec. Ea și-a dat seama că o place. Din când în când, îl sună: dacă e liber, Lucie merge, intră, abia îl sărută. Se dezbracă, se întinde pe pat și vrea ca el să o pătrundă, pe la spate întotdeauna, trăgând-o de păr, apucând-o de șolduri; juisează, apoi îl alungă din ea, îl masturbează energic, îl abandonează imediat ce termină, face un duș scurt, pleacă rapid. Nu vrea nimic altceva. Aceasta nu este grădina ei secretă, e un loc viran. Înainte de Raphaël, au mai fost și alții. E mult mai simplu să nu iubești.

---

1 În data de 10 ianuarie 2020, absolvenții Școlii Naționale de Administrație — ENA — au decis să-și numească promoția (2019-2020) Hannah Arendt.

Cu câteva zile înainte de a pleca la New York cu André, l-a vizitat.

Ca de obicei, în acea zi, și-a scos haina, și-a scos ceasul și, de asemenea, inelul din aur alb și safir, pe care i-l dăruise André, i-a spus scurt Nu pot sta decât o jumătate de oră, nu mai mult, iar el a simțit atâta nerăbdare în ea că, tulburat, nu o putea satisface atât de repede pe cât și-ar fi dorit Lucie. A îngenuncheat între coapsele ei, ar fi vrut să o atingă, cu tandrețe, dar, ca de fiecare dată, ea l-a respins, Nu, oprește-te, nu așa, și l-a adus înapoi în acea poziție canină, în care el îi vede doar părul, spatele, fundul. Câteva minute mai târziu, făcea deja duș și Raphaël i-a spus Știi, Lucie, aș vrea să ne vedem și altfel decât în momentele libere din agenda ta, să mergem la restaurant, la teatru. Lucie l-a privit în tăcere, s-a uscat, și-a pus chiloții, ciorapii. El a adăugat Sau am putea să plecăm câteva zile, la Bruges, la Veneția, unde vrei tu, doar noi doi. A terminat de îmbrăcat și, dintr-odată, rece, a spus Doar noi doi? Noi doi? Dar ce, tu crezi că mă iubești pentru că mă fuți și eu te iubesc pentru că țip Hai, ia-mă tare, pentru asta? Dar noi nu suntem împreună, Raphaël, asta nu înseamnă a iubi, asta nu înseamnă nimic, absolut nimic. Asta e chimie, e o înșelătorie. Nu-nțelegi că e o-nșelătorie!

Tânărul a rămas perplex, înainte de a se înfuria și a-i striga Cară-te, cară-te! Lucie a ridicat din umeri, și-a luat ceasul, și-a pus inelul pe deget și a ieșit. El a închis ușa după ea, s-a dus la fereastră, ca să o privească îndepărtându-se, urcându-se pe scuter, dispărând. A rămas locului, răpus de umilința și de tristețea provocate de femeia asta, pe care o poseda fără să fi fost vreodată a lui. Nu bănuia că, peste o săptămână sau o lună, ea îl va suna din nou, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Că el îi va deschide și-i va

spune Credeam că nu te mai întorci. Ea-l va privi uimită. Și se va dezbrăca.

Lucie June credea că nu se va rușina niciodată de o astfel de mascaradă. Ce contează ce crede Raphaël, ce au gândit toți ceilalți de dinainte de el, dar, brusc, în fața acestei alte femei, cu privirea de reptilă, a acestei femei care știe totul, până și scenele sordide de dominație, care o insultă și o fac să juiseze, Lucie June înghețată de dezgust. Iat-o, goală, urâtă, pornografică. Acesta nu mai este un teren viran, ci o groapă de gunoi sub cerul liber.

Tremură, se întreabă dacă și Lucie March s-a gândit la Raphaël în clipa asta, dacă totuși continuă să-l vadă. Și ce importanță are? Lucie March continuă:

— Nici eu nu sunt sigură că Louis este gata să se întâlnească, cum să spun, cu cele două mame ale lui...

— E un băiat foarte inteligent, foarte matur, intervine psihologa. Toate reacțiile sale demonstrează că poate face față situației. Și, de altfel, el trebuie să decidă.

Pentru că acum Louis știe. Serviciile i-au cerut să vină cu Lucie March și, de mai bine de o oră, vorbește cu psihoterapeuta în camera alăturată. A înțeles: nu are două mame, ci de două ori mama lui. Când a considerat că este pregătit, terapeuta a deschis monitorul pe care se transmite întâlnirea dintre cele două femei, fără sunet. Copilul a făcut ochii mari și a spus doar:

— E prea ciudat.

Terapeuta a râs și a dat din cap. Da, e prea ciudat. Ea îi spune din nou că e secret, că trebuie să-l păstrăm, că există pericole. Dar pe Louis nu asta-l preocupă:

— Mi se va cere să aleg o mamă dintre cele două? Pentru că, atunci când părinții se despart, copiii sunt întrebați la cine

vor să stea, la mama sau la tata. Mă rog, aici sigur că nu e la fel.

Louis are dreptate, nu e la fel, constată femeia, și, totuși, pentru binele băiatului, va trebui să se încheie un pact, și mai bine, o alianță, să se ajungă la un acord care să nu sacrifice pe nimeni.

Louis nu ar putea s-o rostească, nici măcar s-o recunoască, dar mama lui preferată era cea de acum trei luni, cea care îl suna în fiecare seară pe André, vorbea mult cu el la telefon și îl lăsa la buni câteva seri pe săptămână. Pentru Louis, care e atât de important în viața mamei sale, apariția lunganului ăstuia cu părul alb, pus pe glume, a fost o ușurare. Rutina s-a întrerupt, iar lui Louis îi plăceau seninătatea și râsul, privirea uneori visătoare a mamei sale. Dacă mama nu mai era omniprezentă, apăreau ceva avantaje, dar, când l-a părăsit pe André, Louis și-a reluat locul central, revenind fără bucurie la obiceiurile lor de vechi cuplu.

Îl cunoaște pe André de trei ani și, pe scara timpului, pentru el este o eternitate. Arhitectul și-a făcut obiceiul de a-i invita în fiecare vară la casa lui din sud. Acolo, într-o seară, André a coborât o cutie veche din pod și l-a învățat să joace Dungeons & Dragons, să inventeze lumi, castele, să preia identitatea unui personaj, să lupte împotriva orcilor și a monștrilor. I-a dăruit un cufăraș, jocuri de zaruri, i-a arătat cum să calculeze probabilitățile fiecărei lovituri, să aleagă cea mai bună armă, cele mai bune tactici. În doar câteva jocuri, Louis a devenit un vrăjitor elf de gradul trei, iar mama sa, un arcaș pitic. André l-a învățat și ghicitori.

— Ghici ghicitoarea mea, spune Louis.

— Ascult, zâmbește psihologa.

— Săracii nu îl au, bogații nu au nevoie de el, iar, dacă nu îl mâncăm, murim.

Psihologa se dă bătută.

— Este nimicul.

— Nimicul?

— Nimicul. Săracii nu au nimic, bogații nu au nevoie de nimic și, dacă nu mâncăm nimic, murim.

— Este foarte bună. Trebuie să o reținem.

— Ca să știu cu ce mamă rămân, aș putea da cu zarul, sugerează brusc Louis.

Femeia zâmbește. Mallarmé nu a greșit, să zicem că aici o aruncare de zaruri nicicând nu va aboli acest bucluc[1]. Și apoi, i-a plăcut atât de mult *Omul zar* al lui Luke Rhinehart, cartea-cult a anilor '70, în care un psihiatru stăpânit de plictiseală și nemulțumit de viață se apucă să dea cu zarul pentru fiecare decizie pe care urmează să o ia. Acum admiră mai ales inteligența strategiei pe care o adoptă Louis pentru a evita tensiunea imensă, ironia spontană, care îi dovedește maturitatea, când, brusc, evidentul situației o uimește: Louis are dreptate. Așa ar trebui făcut: ca să rămână stăpân pe viața lui, Louis nu ar trebui să suporte greutatea unei decizii.

— Da, sigur, asta este cea mai bună idee, Louis, aprobă psihologa.

Vrea ca băiatul să stabilească regula:

— Cum îți imaginezi că faci?

— La începutul săptămânii, voi arunca de șapte ori, o dată pentru fiecare zi. Dacă zarul este cu soț pentru luni, este una, iar fără soț, este cealaltă etc.

---

1 Joc de cuvinte, bazat pe celebrul poem al lui Mallarmé, *Un coup de dés jamais n'abolira le hasard*, care devine *Un coup de dés jamais n'abolira le bazar*, prin înlocuirea lui *hasard*, cu *bazar* (aici, cu sensul de situație complicată, bucluc, balamuc).

— De ce nu?

Un calcul rapid îi spune că riscul fiecăreia de a fi lipsită de fiul său timp de o săptămână este de unu la o sută, unu la o mie timp de zece zile la rând. Nicio Lucie nu va fi sacrificată și nu va dori să se opună sancțiunii unei aruncări de zaruri. Se pot organiza singure.

— Atunci mergem să le vedem? propune terapeuta.

Louis dă din cap și intră amândoi în camera în care îi așteaptă cele două Lucie. Se uită la ele din prag, la una, apoi la cealaltă, spune din nou zâmbind E prea ciudat și, fără a o favoriza pe vreuna, se așază pe un scaun în fața lor și își expune calm ideea.

Tinerele încearcă să potolească lava care clocotește în ele, îi zâmbesc lui Louis, fiecare încearcă să captureze zâmbetul fiului său. Dacă Louis ar fi un cățel și fiecare ar avea un os, l-ar ascunde în pumn pentru a-l atrage. Dar și una, și cealaltă îl privesc, îl ascultă și, în adâncul sufletului, îl admiră pe acest fiu absolut minunat.

Când termină, se instalează o tăcere aproape ostilă, pe care o sparge Louis:

— M-am gândit la asta din cauza jocului Dungeons & Dragons.

Și zâmbește cu mândrie, de parcă asta explică totul. Atunci, în același timp, femeile dau din cap resemnate. Uneori, cea mai proastă soluție este cea mai bună.

— Ghici ghicitoarea mea, spune Louis. Ne-am născut din aceeași mamă, în același an, în aceeași lună, în aceeași zi și la aceeași oră. Cu toate acestea, nu suntem nici gemeni, nici gemene. De ce?

Cele două Lucie clătină din cap dezorientate.

— Suntem tripleți, râde Louis.

PORTRETUL LUI VICTOR MIESEL CA FANTOMĂ

Marți, 29 iunie 2021,
faleza din Yport, Normandia

A ajuns. Arbuștii înalți se încovoaie în bătaia vântului de vest, albatroșii planează pe cerul cenușiu al Canalului Mânecii. Ceața care se ridică din mare alungește contururile caselor albe din Yport. Victor zace în iarba înaltă și privește norii. Un pescăruș aterizează lângă el, iar Victor ar dori ca acesta să se apropie mai mult, chiar să-l atingă cu aripile, pentru a-i oferi puțin din viața primordială, lui, a cărui viață nu este decât incertitudine. Se ridică în picioare, se îndreaptă spre faleză, se așază pe marginea prăpastiei și atinge ușor cu degetul calcarul alb, pe care ploaia l-a spălat de sute de ori.

Da, acolo, chiar acolo, la sfârșitul lunii aprilie, a fost împrăștiată cenușa unui alt Victor Miesel. Eroul primului său roman, *Munții vor veni după noi,* a ales să moară aici de bunăvoie, iar Clémence Balmer s-a gândit la asta și a găsit locul din carte. Aici a citit ea cuvintele lui Qohelét, fiul lui David.

Deșertăciunea deșertăciunilor — spune Qohelét —
Havel havelim

deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune!
Toate râurile curg spre mare, și marea nu se umple:
Spre locurile de unde râurile curg,
acolo se întorc ca să curgă
Ceea ce a fost va mai fi și ceea ce s-a făcut
se va mai face:
Nu este nimic nou sub soare.[1]

Apoi a rostit un discurs sobru și sincer, despre importanța acestor ritualuri, a acestor subterfugii pe care le inventează cei vii pentru a suporta inacceptabilul. Începuse să plouă și îi plăcuse ploaia asta tocmai bună ca să ascundă lacrimi la care nu se așteptase. „Moartea este întotdeauna lipsită de demnitate, Victor, este mereu solitară. Dar putem spera la acest moment final de adio, care le va fi de folos cel puțin celor care rămân. Dacă stoicii spun adevărul, dacă nu există nimic între oameni, nici iubire, nici tandrețe, nici prietenie, ci, dimpotrivă, corpul este totul, dacă e adevărat că orice senzație ia naștere și prinde rădăcini în sine, atunci, Victor, acest ultim cuvânt nu este inutil."

Clémence ar putea repeta aceste fraze spectrului pe care îl privește mergând periculos pe linia crestei. Aceasta îi strigă, fără să acopere vântul, să nu se apropie atât de mult de margine. Victor se întoarce, îi face cu mâna și se îndreaptă spre ea, zâmbind:

— Ce bucurie, când ne moare un prieten, să constatăm încă o dată că nu ne-a venit încă rândul!

Femeia este tulburată: Victor al ei s-a întors. Dimineață foarte devreme, un Airbus închiriat de armată i-a adus pe

1 *Cartea lui Qohelét* (Ecleziastul) I, 1, 7, 9.

el și pe ceilalți francezi din avionul care a efectuat zborul 006 la baza militară din Évreux-Fauville. Ore întregi li s-a tot explicat. El este primul eliberat: nu are planificată nicio confruntare cu un al doilea Victor Miesel. Asta înseamnă de două ori mai puțină muncă pentru de două ori mai puțini psihologi, dar „serviciile" nu o să-l scape din ochi. Pentru că situația nu se regăsește în niciun manual, Joséphine Mikaleff nu poate decât să improvizeze.

— Ați făcut bine că ați venit mai întâi aici, ca să vă reculegeți, spune ea.

— Nu m-am recules, doamnă. Nu țin doliu pentru mine. M-am gândit pentru o clipă că, odată ajuns pe această faleză, îmi va fi mai ușor să înțeleg, dar de fapt nu a fost deloc așa. Am doar impresia că am fost reținut timp de patru zile, am plecat de acasă iarna și m-am întors vara. Haideți să luăm masa în oraș. Am poftă de un caltaboș. Și un pahar de Medoc. Chiar mai multe.

Urcă toți într-un Peugeot negru și se îndreaptă încet spre Étretat. Conduce un bărbat din SDLP, Serviciul de protecție V.I.P. Tânăra psihologă s-a așezat pe scaunul de lângă șofer, Victor și Clémence, pe bancheta din spate. Mașina este silențioasă, nu auzi decât bătaia continuă a fetei pe tastatură. Victor se lasă furat de peisajul cu iarbă și cretă, editoarea nu-și poate lua ochii de la el. Se resemnase cu gândul de a nu-l mai vedea niciodată și nu știe ce să creadă despre tulburarea pricinuită de reapariția lui. După ce i-a recitit toate cărțile, îl simte mai aproape ca niciodată. Absența lui o dăduse peste cap.

La restaurant, Victor alege o masă rotundă, insistă să mănânce toți împreună, inclusiv polițistul, chiar dacă nu este regulamentar. Scriitorul își comandă caltaboșul,

o sticlă de Château La Paillette din 2016, îi zâmbește lui Clémence.

— Îți dai seama? Am luat cina cu tine săptămâna trecută și era începutul lui martie. Ești bucuroasă că mă vezi?

Editoarea îl privește îndelung, gânditoare, dar privirea i se pierde departe, în spatele lui. Drumul prin ploaie și noroi, strângând urna la piept. Vârtejul alb de cenușă, zgomotul vântului, cuvintele Ecleziastului: „Ceea ce a fost va mai fi și ceea ce s-a făcut se va mai face: Nu este nimic nou sub soare". Victor îi alungă visul.

— Clémence? Ești bucuroasă că mă revezi?

— Da, Victor, foarte bucuroasă. Îmi pare rău. Am avut două luni chinuitoare și ciudate în același timp. Și acum asta. E așa o poveste...

Clémence își caută cuvintele. O glumă evreiască spune că Dumnezeu recitește frecvent Tora în încercarea de a înțelege ce se întâmplă în această lume, pe care el a creat-o.

— De ce m-ai anunțat numai pe mine? continuă ea.

— Am mai multă încredere în tine decât în oricine altcineva, știu că ești discretă. Ai spus cuiva? Nu. Vezi?

— Asta întârzie momentul, atât, spune Clémence. Toată lumea va ști că ai fost în avionul acela.

— Nu neapărat, intervine Mikaleff. Lista pasagerilor va rămâne clasificată pentru totdeauna, serviciile vă pot garanta asta.

— Aș putea să dispar, reia Victor, să-mi refac viața sub o altă identitate. Guvernul ne-a oferit această opțiune.

— În primul rând, nu vrei și pentru tine ar fi imposibil.

Deschide tableta, se conectează la site-ul editurii, face clic pe „Noutăți", *Anomalia*, apoi pe „Presă".

— Peste o sută de articole, emisiuni și mutra ta peste tot. În *Lire*, luna aceasta. Se lucrează deja la șase traduceri și, când vor afla că ești... Îți imaginezi nebunia... Deci, să dispari... Poate doar cu o operație estetică...

Dimineața, la baza din Évreux, Victor a citit *Anomalia*. Își recunoaște stilul, dar nu se regăsește în ea. Nu gustă această artă a enunțului și nu are nicio fascinație pentru aforism. Entuziasmul pe care l-a stârnit cartea îi e de neînțeles.

— Zici că e Jankélévitch pe LSD, zâmbește Victor. Un alt eu. Nu scrisesem niciun rând înainte să plec la New York.

— Eu, una, te-am regăsit acolo și mi-a plăcut, spune Clémence. Altfel, nu te-aș fi publicat. Va trebui să ți-o asumi, ai vândut mai mult de două sute de mii de exemplare...

— Ar fi trebuit să încerc LSD mai devreme...

Ea închide tableta, își toarnă un pahar de Médoc, cu un gest hotărât.

— Va trebui să-ți anunți „învierea". Livio va fi fericit.

— Cine? Salerno?

— Este principalul animator al clubului tău de prieteni postumi.

— Nu asta aș numi eu prieten... Am avut prieteni comuni.

— Se pare că v-ați văzut mult înainte de... Oricum, a ținut un discurs minunat la crematoriu, cu accentul său italian, citând fragmente din cărțile tale.

— Lui Livio i-au plăcut întotdeauna înmormântările. Elogiul funebru este momentul lui predilect, își poate manifesta atât modestia, cât și măreția sufletească.

— Recunosc că părea că se află în elementul lui. În orice caz, Ilena, ea va...

— Ilena? M-a părăsit acum șase luni. Mă rog, nouă...

— Se pare că v-ați fi împăcat... În ultimele luni, mai exact. Ea susține chiar că ați reluat legătura.

— Asta m-ar surprinde foarte mult.

În dimineața în care l-a părăsit, toamna trecută, la Wepler, sorbind eterna ei „cafea decofeinizată dublă foarte lungă fără prea multă frișcă, vă rog", Ilena a ținut să-i comunice că a avut mereu un amant, „care mi-o ține super-bine". Victor a fost atât de surprins, încât a pus-o să repete fraza, iar ea s-a conformat, furioasă, subliniind mai bine silabele: „care mi-o pune super-bine"[1]. El a ridicat din umeri, a pufnit în râs și i-a scuipat: „Tâmpenii, Ilena, tâmpenii!". Ea s-a ridicat și a adăugat: „Îmi provoci milă", rostind „milă" foarte sonor, pentru a-i lămuri mai bine pe cei câțiva clienți din jur. Apoi a plecat fără să se uite în urmă, dar nu fără să se asigure, cu privirea ei trufașă, că nimeni din încăpere nu se mai poate îndoi de caracterul abject al acestui biet om. Victor a privit-o îndepărtându-se cu pași mari și hotărâți, iar, în fața absurdului situației, veselia a pus încet-încet stăpânire pe el.

Așa că, da, l-ar surprinde teribil dacă s-ar fi împăcat.

— Am făcut bine să mor, oftează Miesel. Pe scurt, ai dreptate, toată lumea va fi fericită să mă revadă.

— Eu sunt, spune Clémence, râzând. Când oamenii de la Ministerul de Interne au trecut pe la editură, ca să-mi explice situația și să mă aducă aici, am fost îngrozită. Am

---

1 Joc de cuvinte intraductibil, rezultat din omofonia *m'abaisse* / *me baise* (*abaisser*: aici, a înjosi / *baiser*: a întreține relații sexuale).

crezut că voi găsi un... un extraterestru. Un tip cu ochii goi, cu voce înghețată, ca în filmul ăla, *Body Snatchers*[1].

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Clémence, sunt chiar eu. Și am două întrebări. De ordin material. Aș avea nevoie de un telefon mobil care să funcționeze. Cartela mea SIM este dezactivată. Mă simt rupt de lume. Sunt foarte dornic să-mi sun „văduva"... Să-i aud bucuria.

— Veți avea toate acestea, domnule Miesel, intervine ofițerul SDLP. Dar trebuie să fiți prudent cu apelurile.

— Și vreau să mă duc acasă.

— Vă este rezervată o cameră în Levallois, domnule Miesel. În locațiile contra-spionajului, la DGSI. Din motive de securitate. Mâine vă vom găsi un hotel la Paris.

— Și apoi... începe Clémence.

Dar nu știe de unde să înceapă. Apartamentul golit de familia îndepărtată, care și-a împărțit imediat mobilierul, l-a pus la vânzare, „nu la cel mai bun preț, din cauza sinuciderii, nu-i așa?", Societatea prietenilor, atât de dinamică... Victor nu se revoltă, nu comentează. Ea continuă.

— Pentru biblioteca ta, s-a organizat o serată la tine acasă, unde toată lumea s-a servit. Multe au rămas în cutii, Jarry-urile tale, Dostoievski... Nimeni nu le mai citește în ziua de azi. Verii tăi au luat ce era în Pléiade: sunt decorative și se dau bine pe eBay.

— Guvernul face ce este necesar pentru a vă recupera bunurile, domnule Miesel, precizează cel de la servicii.

O întrebare o obsedează pe Clémence. Psihologa i-o ia înainte:

---

1 *Jefuitorii de trupuri*, romanul scriitorului american Jack Finney (1911–1995), care a fost ecranizat de patru ori până acum — 1956, 1978, 1993, 2007.

— Victor, am mai vorbit despre asta în avion, dar... Ce l-ar fi putut determina pe „celălalt" Victor să se sinucidă?

Scriitorul pare amuzat.

— Nimeni nu-și ia viața, nu ați învățat asta? Nu există decât torturați care scapă ucigându-și călăul.

— Nu ar putea fi din cauza... Ilenei Leskov? insistă Joséphine Mikaleff. *Anomalie* este o anagramă pentru *Amo Ilena L.* „O iubesc pe Ilena L."

Miesel izbucnește în râs.

— Nu se poate! E adevărat? Cine a găsit așa ceva?

— Ilena a sugerat asta într-un interviu.

— Ce bine că există latina și că-l are pe *amo*. O limbă bună este o limbă moartă, așa cum ar spune generalul Sheridan. Lăsând gluma deoparte, motivele acestui gest îmi scapă complet. Nu sunt sinucigaș. Rețineți, m-aș sinucide cu plăcere, doar că mai târziu, când va fi deja prea târziu.

— Ah! exclamă Clémence. Editoarea își deschide tableta, își mișcă degetul pe ecran, agitată, și îi arată triumfătoare lui Victor o frază din *Anomalia*.

— Tocmai ai citat din Victør Miesel.

Ea pronunță „Victeur", rulează r-ul și se distrează lungindu-l pe ø.

— Sunt pe vin de Haut-Médoc, Clémence, asta este singura explicație.

Editoarea surâde la jocul lui slăbuț de cuvinte. Își deschide geanta, îi întinde lui Victor un plic.

— Ține. Le-ai avut asupra ta când ai sărit.

Victor rupe plicul. Acolo sunt telefonul mobil, cheile și o piesă roșie de Lego. Scotocește în propriul buzunar, o scoate pe sora ei geamănă și o pune lângă ea. Le examinează, intrigat, le îmbină una cu alta. Memoria este sinonimul perfect al amintirii.

*

Miercuri, 30 iunie 2021,
salonul Hotelului Lutetia, Paris

Clémence Balmer a convocat presa sub titlul DUBLA VIAȚĂ A LUI VICTØR MIESEL și a plasat în antet un citat din *Anomalia*: „Mi-e teamă să-mi pun prea multe speranțe în incompetența viitorului meu biograf".

A venit multă lume. Victor rămâne retras, în camera mică, alăturată, cu echipa de la Éditions de l'Oranger. Preparativele îl înspăimântă: o estradă înaltă, o masă, două jilțuri, pentru Clémence și pentru el, și în fața lor vreo sută de scaune, toate ocupate. În fundul sălii îl așteaptă o duzină de camere video.

— E și presa internațională aici, spune Clémence. Cartea ta iese săptămâna viitoare aproape peste tot... Traduceri în grabă... Ies uneori doar aproximativ.

— Totuși, nu sunt George Clooney.

— Ești mult mai mult. Ești între Romain Gary[1] și Isus Cristos. Sinucidere și înviere.

Victor ridică din umeri. Clémence îi atinge sacoul gri cu afecțiune. Victor urmărește sala de presă crăpând puțin ușa.

— Draga mea Ilena nu este aici? Văduva mea trebuie să fi rămas acasă ca să se roagă la ea.

— Ce? întreabă Clémence încruntându-se.

— Nu, nimic, știu eu ce spun.

Editoarea se uită la ceas. Este ora șase.

---

1 Romain Gary (n. 1914) s-a sinucis în 1980. A fost singurul scriitor care a primit de două ori Premiul Goncourt, care se acordă doar o dată în viață; în 1956, pentru romanul *Rădăcinile cerului*, iar în 1975, pentru romanul *Ai toată viața înainte*, scris sub pseudonimul Émile Ajar.

— Trebuie să mergem. Cu verificările de securitate de la intrare, am ajuns să întârziem. Mulți vor să-și deschidă buletinul de știri de la opt cu tine.

— Mai există această mare liturghie? Nu au omorât totul BFM și internetul?

— Zece milioane de oameni o urmăresc. Să mergem. Te simt foarte relaxat după jumătatea de Lexomil. Prea mult, chiar. Să nu faci pe bufonul, te implor.

— Promit, jur, spune Victor.

Iese din culise, urcă pe scenă, orbit de străfulgerările blițurilor, se așază pe scaun, își înăbușă un căscat. Chiar e relaxat.

— Bună ziua tuturor, spune Clémence Balmer, cu microfonul în mână. Nu mă voi lungi, pentru că îmi imaginez că aveți multe întrebări...

Victor nu-l recunoaște pe niciunul dintre jurnaliștii prezenți. Nu există riscul de a vorbi despre literatură, ziarele au trimis reporteri, nu critici. Dacă unul dintre ei a citit *Anomalia*, sigur a făcut-o din obligație profesională. Când Clémence își încheie prezentarea, toate mâinile se ridică. Cu calm, ea domină haosul și îi dă cuvântul tipului înalt din primul rând.

— Domnule Miesel, Jean Rigal, *Le Monde*. Pentru dumneavoastră, a trecut doar o săptămână de când ați părăsit Parisul în martie. În aceste patru luni, s-au întâmplat multe lucruri, pentru dumneavoastră mai ales, scrierea unei cărți și ceea ce trebuie să numim moartea dumneavoastră. Cum resimțiți această situație incredibilă?

— Mă adaptez cât pot și eu. Am citit cartea „mea", precum și necrologurile mele în diferite ziare. Te face să-ți dorești să mori doar ca să vezi asta.

— Considerați că *Anomalia* este o carte care vă aparține?

— Definiți „vă".

Victor bănuiește că, pe interior, Clémence își dă ochii peste cap și-și revine.

— Iertați-mă pentru această piruetă. Cu siguranță că mă pot regăsi uneori în unele dintre formulările sale. Dar nu este o carte pe care eu, cel care vă vorbește, am scris-o. Esențial e că încasez drepturile de autor.

„Ți-am zis să nu faci pe bufonul...", spune oftatul lui Clémence, care regretă anxioliticul pe care l-a sfătuit să-l ia.

— După părerea dumneavoastră, cartea conține cheia a ceea ce s-a întâmplat în avion?

— Mii de oameni o caută. Dacă există una, o vor găsi înaintea mea. Mai ales că, după cum știți, când ai un ciocan, totul ajunge să semene cu un cui.

— Credeți că suntem cu toții într-o simulare?

— Nu știu nimic. Ca să-l parafrazez pe Woody Allen, aș spune că dacă e într-adevăr așa, sper că programatorul are o scuză. Pentru că lumea pe care au creat-o este totuși de o monstruozitate afurisită. Deși, din ce am înțeles, chiar noi am fi creat-o cu mâna noastră de fapt.

— Domnule Miesel, după cum probabil știți, aproape toți pasagerii din acest zbor refuză să-și dezvăluie identitatea. De ce ați fost de acord să ieșiți la lumină?

— Nu cred că sunt amenințat de ceva. Oricum, beneficiez de protecția poliției. Și, de asemenea, de sprijin psihologic. S-au gândit la toate.

— Credeți că ați simțit momentul exact al ceea ce unii numesc „divergență" sau chiar uneori „anomalie"?

— Desigur, ca toți ceilalți din avion. Turbulențele au încetat și soarele a revenit în cabină. Această ultimă frază este, de asemenea, definiția Prozacului.

Sala râde, la fel și Victor, ezită puțin, Clémence e exasperată de spectacolul său.

— Cunoașteți motivele sinuciderii „dublului" dumneavoastră?

— Probabil că a vrut să moară. Acesta este motivul principal al unei sinucideri.

— Mai precis, ce relații aveți cu Ilena Leskov?

— În prezent, inexistente. Să spunem că, în cel mai bun caz, sunt din timpul vieții autorului.

Victor este acum radios — o reclamă în carne și oase pentru bromazepam.

— Anne Vasseur, *Times Literary Magazine*. Lucrați la o nouă carte, domnule Miesel?

Victor se uită la rândul din spate, de unde vine vocea feminină, delicat răgușită. Fața i se luminează. Este tânăra de la Întrunirile traducătorilor de la Arles, care era interesată de umorul lui Goncearov.

— Da. Lucrez la o carte acum.

Clémence îl privește uimită.

— Este o temă clasică, continuă Miesel: o femeie reapare în viața unui bărbat când el e convins că a dispărut pentru totdeauna. Se va numi *Ascot* sau *Frișca englezească se întoarce*.

— Titlul e uluitor, zâmbește tânăra.

— O ultimă întrebare, spune Clémence Balmer, care ghicește că autorul său are acum altceva în minte decât să aibă grijă ca această conferință de presă să se desfășoare în condiții bune.

— Andrea Hilfinger, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Cum ați defini ce s-a întâmplat aseară în Statele Unite?

— Să definesc? Cred că Statele Unite ale Americii nu este decât o denumire. Au existat întotdeauna două Americi și de acum înainte nu se mai înțeleg. Întrucât mă identific mai degrabă cu una dintre ele, nu o înțeleg pe cealaltă.

NIGHT SHOW

Marți, 29 iunie 2021,
Ed Sullivan Theater, New York

Machieuza-șefă de la *Late Show with Stephen Colbert* își contemplă opera cu încântare.

— Sunteți superbă, Adriana. Am profitat de ocazie ca să vă coafez puțin diferit.

— Stephen își termină introducerea, o întrerupe asistenta de platou. Urmați-mă. Când vă ating pe umăr, intrați în platou, bine?

Asistenta nu așteaptă răspunsul și părăsește cabinele: tinerele merg pe coridor, spre luminile scenei, și așteaptă în spatele perdelei negre, în timp ce trupa Stay Human cântă ultimele acorduri.

În spatele biroului său, cu fața la public, Stephen Colbert își răsfoiește însemnările, iar, când camera se întoarce la el, prezentatorul-vedetă al CBS se încruntă.

— În această seară, am privilegiul de a primi vizita unei actrițe foarte tinere, a cărei faimă este destul de relativă (*strigăte de dezamăgire*). Nu fiți atât de grosolani, nu mă faceți de rușine (*râsete*). Așadar, doamnelor și domnilor, vă rog să-i urați bun venit... Adrianei Becker.

Stephen Colbert face un gest, panoul „Aplauze" se aprinde și toți i se supun imediat.

În platou pășește o tânără subțire, aproape o adolescentă, în blugi și bascheți, cu un pulover albastru-închis de angora, cu părul căzându-i pe umeri în bucle brune. Gazda se duce la ea, o sărută pe obraz, ca să-i risipească emoțiile.

— Bună, Adriana Becker. Sunt atât de bucuros că ați acceptat invitația mea.

— Bună, Stephen, și eu sunt bucuroasă că mă aflu aici.

— Și impresionată, sper. Prima dată la televiziune?

— Da.

— Toate au un început. Îmi amintesc de prima mea dragoste, de prima cină cu ea la restaurant, a fost foarte romantic, în plus, am păstrat și nota de plată (*râsete*). Adriana, aveți douăzeci de ani, sunteți actriță. V-am văzut în luna mai în *Romeo și Julieta*. Și ați fost?

— Julieta.

— Desigur, ați fost Julieta. Și unde ați jucat *Romeo și Julieta*?

— La Teatrul Sandra Feinstein-Gamm.

Spune numele teatrului în șoaptă. Se aud câteva râsete crude, pe înfundate, în sală. Tânăra s-a înroșit. Stephen Colbert ridică din sprâncene, iar ea adaugă:

— E... în Warwick, Rhode Island. Este un teatru mic...

— Adriana, nu aveți niciun motiv să roșiți. Știți, Matt Damon a debutat ca figurant: era pizzar, întindea o Margherita unui client și avea doar o singură replică: „Cinci dolari, vă rog". Acum spune peste tot că era o pizza Regina de șapte dolari, chiar că e un mare fanfaron (*râsete*). Scuze, Adriana. Și în ce piesă veți juca în continuare?

— *Patima de sub ulmi*. Este o piesă în cinci acte, semnată de Eugene O'Neill. Eu joc rolul tinerei.

— Tânăra?... Dar va fi o problemă, Adriana. Nu există decât o singură tânără în această piesă. V-ați gândit la asta?

Adriana Becker râde. Râde și publicul, fără să înțeleagă încă. Stephen Colbert zâmbește și se adresează publicului, dar privește spre culise:

— Și acum, dragi spectatori, vreau o furtună de aplauze pentru Adriana Becker! Da, Adriana Becker!

Din spatele cortinei răsare o a doua Adriana, îmbrăcată identic, cu excepția puloverului, de această dată roșu. Toată sala se ridică înmărmurită, țipă, bate din palme, în timp ce Stephen Colbert se îndreaptă către a doua Adriana, o sărută și o conduce spre canapeaua pe care se află geamăna ei. În regie, realizatoarea trage din țigara electronică, în ciuda regulamentului intern și a legislației. E al naibii de bună emisiunea, iar pe acest calup canalul devansează și ABC, și NBC. În spatele ei sunt vreo zece specialiști în social media ai CBS-ului, care stau pe Twitter, postează pe Instagram, fac live-uri pe Facebook. Numărul de like-uri și share-uri crește vertiginos.

Sunt acolo, una lângă alta, o șuviță roșie pe fruntea uneia, una albastră pe a celeilalte, o tușă subtilă a machieuzei, o tușă discretă, dar brusc evidentă. Aclamațiile durează, apoi Colbert se întoarce în spatele biroului său.

— Bună, Adriana.

— Bună, Stephen, răspunde nou-venita.

— Nu sunteți gemene?

— Nu, deloc, spun cele două tinere în același timp, cu același zâmbet, la fel de energic.

— Hei! Ei bine, cred că publicul a înțeles (*râsete*). În ultimele ore, nu s-a vorbit decât despre voi. Va trebui să vă

deosebesc spunându-vă Adriana June și Adriana March. June și March, acesta este numele de cod FBI, nu?

— Da.

— June este în roșu, iar March, în albastru, așa vă recunosc... Nu-mi spuneți că nu, producția a investit o sumă imensă în cele două pulovere și în vopsirea celor două șuvițe.

— Bine.

Aceeași reacție simultană a tinerelor, aceeași încântare în public. Prezența tinerei Adriana, sau, mai bine zis, a tinerelor Adriana, rupe gura lumii.

— Adriana June, nu ați jucat-o pe Julieta, nu-i așa?

— Nu.

— Nu, nu ați jucat-o, pentru că *Romeo și Julieta* a fost în mai. Când ați aterizat, acum cinci zile, la baza armatei McGuire, unde ați fost deținută împreună cu alte două sute patruzeci și două de persoane, erați convinsă că e martie, nu?

— Da, Stephen. Nu vă pot spune ziua exactă, ni s-a interzis de către FBI. Pentru siguranța tuturor.

— Înțeleg. Aș vrea să știu, și cred că și publicul ar dori să înțeleagă, cum ați aflat... că aveți o „dublură"?

Le privește pe cele două tinere cu atenție exagerată:

— Adriana March, duminica trecută, dimineața devreme, FBI a venit să vă caute acasă la părinții dumneavoastră, adică... la... — Colbert își consultă notițele fără grabă — la Edison, New Jersey. Părinții trebuie să fi fost îngroziți... Și dumneavoastră la fel...

— Da, agenții FBI ne-au spus că e o problemă de securitate națională. Înainte de toate, au încercat să ne liniștească.

— E drept că doi agenți FBI care intră peste tine în casă la revărsatul zorilor încearcă întotdeauna să te liniștească (*râsete*). Și după aceea?

— După aceea, am fost dusă la bază cu un elicopter. Și au...

— Prima dată într-un elicopter?

— Da.

— Ăsta face zgomot. O mașină de spălat în faza de stoarcere. Elicele, vântul, toate astea. Urăsc elicopterele.

Stephen Colbert se joacă cu nerăbdarea crescândă a publicului său, dar știe unde și când să se oprească:

— Și odată ajunsă pe baza militară?...

— Am fost dusă într-o clădire administrativă mare, păzită de soldați, apoi m-au condus într-o cameră obișnuită, cu o masă, câteva scaune, m-am așezat; alături de mine se aflau o psihologă și o doamnă ofițer de la FBI.

— Ce v-au spus?

— Că nu ar trebui să mă tem, că voi trăi un moment excepțional.

— Și apoi... spune Stephen Colbert.

— Că mă vor lăsa să intru, zice Adriana June. Și atunci m-a însoțit o psihologă.

— Sigur ați fost șocată. La fel și psihologii... (*Râsete.*)

— Mi-au trebuit câteva secunde să realizez că stau față în față cu... mine, reia tânăra cu pulover albastru. Mi se învârtea capul, mă întrebam cine sunt, dacă chiar existasem cu adevărat.

— Adriana June, povestiți-ne cum a fost și pentru dumneavoastră.

— Zborul nostru a aterizat cu trei zile mai devreme...

— În martie, după părerea dumneavoastră...

— Da. Au avut loc turbulențe, avionul a fost avariat. M-au reținut fără să mi se permită niciun contact cu lumea exterioară, fără telefon mobil sau altceva...

— Nu puteați juca nici măcar Candy Crush? (*Râsete.*) Și, așa, în a treia zi, de dimineață, lunea trecută...

— Au venit să mă ia, mi-au spus același lucru, momentul excepțional etc., și că urma să întâlnesc pe cineva cu care mi-ar fi imposibil să mă întâlnesc...

— Și despre cine ați crezut că putea fi vorba?

— Știu că e absurd, dar am crezut că o să-mi revăd bunica. Tocmai murise, în ianuarie... (*„Ah!" de emoție în sală.*)

— Of, îmi pare rău, Adriana. Condoleanțele mele.

— Și am intrat în cameră...

Adriana June se uită la Adriana March, care zâmbește. Publicul aplaudă din nou. Colbert nu vrea să piardă ritmul, continuă imediat.

— Doamne... Eu, în locul vostru, aș fi făcut un infarct. Ba chiar două (*râsete*). Nu v-ați îngrozit? Adriana March?

— Ba da, desigur. La început nu am îndrăznit să ne vorbim, doar le-am răspuns psihologilor și femeii de la FBI. Ne-au arătat un videoclip... cu explicații. Acolo se vedea momentul din cabină în care... momentul de...

— De divergență sau de anomalie, adaugă Stephen Colbert, uitându-se prin notițe.

— Da. Și apoi ni s-a propus să ne punem una alteia orice întrebări dorim. FBI-ul voia să ne demonstreze fiecăreia dintre noi că cealaltă nu era... nu știu, un fel de clonă. Că aveam aceleași amintiri, că am trăit aceeași viață.

— Aceeași viață până în martie și până la zborul de la Paris la New York, spune Stephen Colbert. De exemplu,

Adriana March, ați întrebat-o pe Adriana ceva ce știați doar dumneavoastră, nu?

— Da. Ceva care s-a întâmplat în ajunul Anului Nou, dar eu eram singura care știa, spune cu timiditate Adriana March.

— Mă rog, eram două care știau, adaugă Adriana June (*râsete*).

Trei, de fapt: ele două și fratele lor mai mic, în camera căruia Adriana nu ar fi trebuit să intre niciodată fără să bată sau să-i dea o șansă să oprească computerul.

— Sunteți fantastic de norocoase, știți, zâmbește Stephen Colbert, eu am băut atât de mult în noaptea de Revelion, încât amintirile mele se reiau abia din patru ianuarie, la prânz (*râsete*). Deci, acum sunteți convinse că sunteți... amândouă Adriana?

— Fără nicio îndoială, spun ele în același timp, provocând jubilarea unui public fascinat.

— Știți, uneori cred că am fost la un pas de dezastru, că s-ar fi putut întâmpla cu Air Force One. Vă imaginați? Doi președinți? (*Strigăte și aplauze.*) Cei doi ar fi prăbușit Twitter-ul în aceeași zi. Îmi imaginez că vi s-au oferit câteva ipoteze științifice, cele pe care le-am văzut peste tot de atunci în presă...

Cele două tinere aprobă din cap, gazda continuă.

— E vreo interpretare care vi se pare mai plauzibilă decât cealaltă?

Ele scutură din cap.

— În orice caz, pentru mine, nu sunteți simulări. Mai sunt și unii care cred că sunteți două sute patruzeci și trei de extratereștri. Că veți invada Pământul (*râsete*). Și acum ce veți face? Adriana June, v-ați întors la părinți, inevitabil, veți locui acolo...

— Am fost instalată în vechea cameră a fratelui meu mai mic, este student la Duke. L-am văzut aseară, când FBI ne-a adus înapoi acasă.

— Îl cheamă Oscar, nu-i așa? Cum a reacționat? Adriana March?

— A repetat „ce nebunie" de cel puțin zece ori. Și ne-a sugerat să ne coafăm părul diferit.

Publicul râde, fetele la fel, iar Stephen Colbert își ia ochii de la ele ca să se adreseze camerei.

— Oscar se află în sală. De asemenea, le-am propus părinților voștri să ni se alăture, dar au refuzat. Cum a fost cu ei?

Cele două tinere se uită una la alta, iar June răspunde prima.

— Mama este speriată. Nu a îndrăznit să mă sărute dimineața asta.

— Se teme de amândouă, adaugă Adriana March. Nu ne deosebește. Crede că una dintre noi e...

— E „falsă", adaugă Adriana June.

— Dar tatăl vostru?

Cele două tinere tac. Producătoarea regretă că nu l-a pus în temă pe Stephen Colbert: miercuri seara, înainte ca cele două Adriane să se întoarcă în Edison, la casa familiei au ajuns un agent FBI și o psihologă. Ei le-au explicat îndelung părinților această situație de neconceput. Mama repeta întruna Dar cum este posibil, Dumnezeule? Iar, când fetele și-au făcut în sfârșit intrarea, tatăl, care stătea deprimat pe canapea, s-a ridicat îngrozit și, fără să scoată un cuvânt, a urcat scara de-a-ndăratelea și s-a închis în camera lui. A fost nevoie de parlamentări îndelungate pentru ca el să accepte să iasă. De atunci, comportamentul său a alarmat

FBI-ul până într-atât încât Biroul a cerut ca un agent să rămână la fața locului în permanență.

Colbert înțelege că subiectul trebuie evitat. Înainte ca indispoziția să apuce să se instaleze în sală, se întoarce spre Adriana cu pulover roșu-aprins.

— Oricui i-ar fi greu să se adapteze la o asemenea situație unică. „Unică" nu este tocmai cuvântul potrivit (*râsete*). Părinții voștri vă iubesc și vor fi fericiți să aibă de acum două astfel de fiice minunate.

Publicul aplaudă mult timp acest basm, până în punctul în care Colbert trebuie să întrerupă ovația.

— Și între voi două cum merg lucrurile?

— Bine, spune Adriana June. Adriana March dă din cap.

Nu este o minciună de conveniență. Cele două tinere nu sunt rivale. Au toată viața în față, viitorul trebuie cucerit, nu au încă nimic de împărțit.

— Aveți un iubit, Adriana June? Nu sunt Inchiziția spaniolă, nu vă va învinovăți nimeni dacă alegeți să păstrați acest secret.

— Nu, vreau să răspund. Sunt singură.

— Ei bine, Adriana, să recunoașteți asta aici, în direct, nu a fost o idee prea bună (*râsete*).

Colbert se întoarce spre Adriana azurie.

— Dar dumneavoastră, Adriana March? Din martie, ați întâlnit pe cineva?

— Da, acum trei luni.

— Mulțumesc că ne-ați mărturisit, Adriana, continuă Colbert. Și numele lui este?

— Nolan.

Publicul freamătă fericit. În regie, producătoarea se bucură: dragostea este întotdeauna o excelentă momeală.

— Mi se pare, continuă Stephen Colbert, că Nolan v-a fost unul dintre parteneri în *Romeo și Julieta*. La urma urmei, nu era chiar Romeo?

— Nu, a fost Mercutio.

— Ah, Mercutio! Cel mai bun prieten al lui Romeo. Oare nu e cumva aici, cu noi în sală, Nolan-Mercutio?

Fasciculul de lumină al unui reflector explorează încet rândurile publicului, coboară către primul și se oprește pe un băiat negru, înalt, zvelt, care zâmbește larg și se ridică în urale.

— Doamnelor și domnilor, vă rog să-l întâmpinați pe Nolan Simmons.

Colbert îi întinde mâna și-l ajută să urce pe scenă. Așa cum era de așteptat, aplauzele nu se opresc. Adrianele zâmbesc, salută, Adriana March se maimuțărește puțin, Adriana June se uită la Nolan cu un surâs mirat, care stârnește râsul. L-a întâlnit pe Nolan în culise, dar joacă surpriza, este modul ei de a atrage atenția. Nici una, nici cealaltă nu au fost greu de convins să interpreteze această scenă, iar Nolan nici pe atât. *The late show with Stephen Colbert* e o emisiune de divertisment dată naibii, iar ele doar nu au ales această profesie pentru a refuza lumina reflectoarelor și a face paradă de falsă pudoare. Toți joacă jocul, să fie spectacol.

— Vă puteți săruta prietena, Nolan. Vedeți doar să nu greșiți adresa (*râsete*).

Tânărul o sărută cu tandrețe pe obraz pe Adriana March, înainte de a-i strânge scurt mâna Adrianei June. Stephen Colbert clatină din cap.

— Nu vă faceți griji, fiule, spune Colbert, nimeni nu a fost pregătit vreodată pentru o astfel de situație. Spuneți-mi

adevărul, Nolan: dacă ați fi trecut pe lângă ele în cabina de machiaj, ați fi știut cine este cine? Dacă v-aș mărturisi că, încă de la început, am rugat-o pe fiecare dintre ele să joace rolul celeilalte? Dacă am încercat să vă păcălim?

Din sală se ridică un zumzet de uimire. Nolan, cuprins de o îndoială reală, își pierde stăpânirea de sine, face instinctiv un pas înapoi de la Adriana March. Ăsta nu mai e teatru. Publicul devine brusc neliniștit, se instalează îngrijorarea, Colbert își regretă imediat viclenia.

— Nu vă faceți griji, Nolan. Este Adriana *dumneavoastră* (*strigăte de ușurare din partea publicului*). A fost o glumă proastă, nu am putut rezista. Scuzați-mă...

Nolan o ia din nou pe Adriana de mână. Stephen Colbert face grimase. Se învinovățește că a fost crud, totul pentru că a căzut în ghearele improvizației. El își recitește însemnările, își recapătă stăpânirea de sine și reia:

— Ei bine... Cum vă veți împărți rolurile acum?

Pe măsură ce *Stephen Colbert Late Show* își recâștigă buna dispoziție, în regie se instalează neliniștea. Câteva ecrane arată exteriorul Teatrului Ed Sullivan. Alertați de rețelele de socializare, zeci de creștini fanatici s-au îndreptat către sală și, de vreo zece minute bune, țin clădirea sub asediu.

— N-aș fi bănuit că avem atât de mulți fanatici religioși în New York, spune producătoarea râzând mânzește.

Măsurile de securitate ale spectacolului au fost dublate date fiind circumstanțele. La teatru, un cordon prea subțire de polițiști încearcă să țină protestatarii la distanță, dar, în fața camerelor de supraveghere, aceștia urlă, își scuipă ura și spaima, agită pancarte: „*Vade retro*“, „Fiicele Iadului“, „Satana v-a fătat“, „Blasfemie“...

— Blasfemie? Dar ce blasfemie? întreabă producătoarea.

— Am citit că ei sunt convinși că dublurile sunt blestemate, riscă o asistentă. Printre altele, din cauza celei de-a zecea porunci.

— Și care-i asta?

— Știți bine... „Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești soția aproapelui tău“[1] etc. Evident că pentru ei este imposibil să o respecte, căci au aceleași lucruri. Pe de altă parte, s-ar putea argumenta că nu sunt „aproapele lor“...

— Mda. Mă îndoiesc că țicniții ăștia excelează în exegeză teologică.

Dintr-odată, pe măsură ce sosesc întăririle poliției și consolidează linia de apărare, un cocktail Molotov aruncat cu boltă descrie în aer o parabolă de foc și se sparge la intrarea în teatru. Agenții dinăuntru sting focul pe loc, polițiștii resping manifestanții, scot bastoanele, fac arestări, dar nimic nu ajută, mica mulțime surescitată crește în continuare, răstoarnă barierele, încearcă să-și croiască drum spre treptele teatrului.

Spectacolul se apropie de sfârșit, iar Colbert se întoarce către public, alertat de incidente.

— Dragi prieteni, va trebui să rămânem în acest teatru puțin mai mult timp decât a fost prevăzut. Afară se desfășoară o manifestație foarte agresivă și sunt ciocniri cu poliția. V-am expune unui risc lăsându-vă să ieșiți acum. În plus, aceasta este ultima mea întrebare pentru amândouă: FBI v-a avertizat deja despre pericolul fanatismului religios.

---

1 *Exodul*, 20, 17.

Mai mulți lideri ai unor congregații au dat declarații în care amândouă ați fost calificate drept creaturi satanice, „monstruozități". Amândouă ați primit amenințări cu moartea, nu-i așa?

— Da, sute, pe contul meu de Facebook. Mă rog, contul nostru...

— Îmi pare atât de rău pentru voi. Ei bine, ce ați dori să le spuneți acelor oameni cărora uneori le e frică pur și simplu pentru că nu înțeleg?

Stephen Colbert așteaptă să se lase tăcerea. Acesta este momentul culminant al emisiunii, de care toată lumea își va aminti. Stephen și fetele l-au pregătit îndelung în regie, împreună cu specialiștii delegați din celula de criză. Este un discurs repetat cu răbdare, care trebuie să dea iluzia unei improvizații, iar cea care trebuie să-l rostească este Adriana June — au decis psihologii —, de vreme ce ea este cea care, pentru majoritate, va fi percepută ca intrusă:

— Evident, nu știu cum a aterizat avionul a doua oară, spune cu dulceață în glas Adriana June. Nimeni nu știe, *Da, cel mai important e să vorbești domol, drege-ți vocea, arată că ți-e greu să-ți găsești cuvintele, fă să se simtă emoția.* Ce aș vrea să le spun tuturor acestor oameni înfricoșați este că și mie mi-e frică. Ar trebui ca toată lumea să încerce să-și imagineze prin ce trecem. Nu am fost aleasă și, mai ales, nu am fost „predestinată". Nici eu, nici oricare dintre cele două sute patruzeci și trei de persoane aflate la bord. Ceea ce mi se întâmplă, ce ni se întâmplă, i s-ar fi putut întâmpla oricui din această încăpere. Aș putea fi oricine... *Repetă dacă e posibil, nu, e prea mult.* Nu am nimic special, *Fă o pauză*, sunt o fată de nouăsprezece ani, care locuiește în Edison și vrea să devină învățătoare, *Nu spune profesoară de*

franceză, multor oameni nu le plac francezii, nu, nici măcar să nu spui profesoară, nu, spune învățătoare, e mai simplu și toată lumea iubește învățătoarele, o tânără actriță amatoare, *insistă pe „amatoare"*, care s-a întors din Europa la începutul lunii martie, *Și aici, la fel, mai degrabă Europa decât Franța*, însă s-a trezit aici în iunie, și care nu înțelege nimic din ceea ce i se întâmplă, dar va trebui să se descurce în această situație. *O altă pauză, te bâlbâi, fără să-ți găsești cuvintele imediat.* Și această altă fată tânără... care se află în fața mea și care este la fel de mult eu pe cât sunt și eu... va trebui să se descurce și ea. Această Adriana a trăit cu trei luni mai mult decât mine, dar avem aceleași amintiri, avem aceeași credință în Dumnezeu, *Era să-l uit pe Dumnezeu, căcat, asta era esențial, ei au tot insistat, au tot reamintit că suntem credincioase, aproape că am uitat, ce nebunie,* avem aceiași prieteni, aceiași părinți, îi iubim la fel de mult amândouă, ba chiar trebuie să împărțim hainele mele, deoarece sunt și ale ei.

— Și, în plus, intervine scurt Adriana March, vrem mereu să purtăm același lucru în același timp. *Asta e ideea lui Colbert, nu rea de altfel, așteaptă râsetele, iată-le, și continuă.*

— Așa este, spune Adriana June. Deci, de acum înainte, cele două vieți ale noastre vor fi diferite, desigur. Au și început să fie. *Întoarce-te la Nolan, ascultă emoția din sală.* De exemplu, nu știu ce am fi făcut dacă l-aș fi cunoscut pe Nolan înainte să plec în Europa, dacă aș fi fost îndrăgostită de el, *Nu insista, lasă doar publicul să se identifice, să-și dea seama de amploarea confuziei.* Acesta e unul dintre multele lucruri care nu încetează să mă frământe.

— Cred, continuă Adriana March, *Schimbând un pic de tot vocea, subliniind posibila existență a unei diferențe*

între voi, cred că tot ce mi-aș dori ar fi ca oamenii să nu se teamă de mine, nici de cealaltă Adriana, nici de noi. Să fie binevoitori. *Marchează aici o pauză foarte lungă. Și încheie.* Suntem pierdute, avem nevoie de dragostea tuturor celor apropiați. *Lasă ochii în pământ, ia-o de mână pe Adriana June, așteptați aplauzele. Dacă simți că poți plânge, nu sta pe gânduri, plângi.*

O lacrimă curge pe obrazul Adrianei June, nu a fost nevoie să se forțeze, în jur emoția este copleșitoare, ar putea începe chiar să suspine. Adriana March se apropie de ea, o ia de după umeri, în timp ce Stephen Colbert îi zâmbește.

— Vă mulțumesc amândurora. Știu că mulți vă înțeleg. Am o ultimă cerere: fratele vostru mi-a spus că ați cântat în familie, în ajunul Crăciunului, faimoasa bossa-nova, *The Girl from Ipanema.*

— În versiunea lui Amy Winehouse, da, spune Adriana June.

— Deci... amândouă, înainte să ne părăsiți... Vă supărați dacă...?

Publicul chiuie, tinerele fete zâmbesc.

— Adaug că nu ați repetat, precizează Colbert, mințind fără nicio jenă, căci repetaseră o jumătate de oră chiar acolo.

Bateristul de la Stay Human începe încetișor la fuscinel și pe toba mică bossa-nova lui Jobim și Moraes, lumina este tamizată pe platou, pe ele cad două spoturi blânde, unul roșu pe una, unul albastru pe cealaltă, anulând diferențele. Jocul culorilor este o idee a echipei de producție. Vinícius de Moraes a spus odată că piesa sa nu vorbește despre altceva decât despre trecerea timpului, despre acea frumusețe tristă, care aparține tuturor și

nimănui, a fluxului-refluxului melancolic al valului. Iar plaja Ipanema se desfășoară pe platoul de la *Stephen Colbert Late Show*, când începe să cânte una dintre Adriane, urmată de geamăna ei la al doilea vers: „*Tall and tan and young and lovely*...".

Cele două Adriana cântă într-un duet perfect despre grațioasa sirenă de la Ipanema, care se îndreaptă spre mare prin nisipul fin. Una începe o frază și cealaltă o încheie, fac jocul de a fi împreună, și totuși diferite, armonia lor atinge un punct magic și te amețește. Și fiecare fior al acestui vârtej conține o doză homeopatică de spaimă.

— Al naibii de bună emisiune, spune producătoarea. Al naibii de bună.

VOCEA DIN JACOB EVANS

Marți, 29 iunie 2021, ora 23,
Ed Sullivan Theater, New York

Mâna lui Dumnezeu nu-și slăbește niciodată strânsoarea. Iar acțiunile lui Jacob Evans sunt ghidate de El. Jacob s-a născut întru Cristos în Scottsville, Virginia, și știe de la tatăl său, John, că aceia care nu s-au născut din suferință nu sunt creaturi ale lui Dumnezeu, fiindcă nu există decât creația lui Dumnezeu, iar vocea care vorbește la nesfârșit în capul său repetă cuvintele pe care le-a auzit în copilărie, când lucra la fermă.

Când Monstruozitatea a fost dezvăluită în mass-media și pe rețelele de socializare, Dumnezeu l-a îndrumat pe Jacob Evans. În prima zi, el și frații din Armata de Ziua a Șaptea s-au adunat în biserica baptistă și l-au ascultat pe reverendul Roberts vorbind despre creaturi și Satana, despre legiunea necredincioasă a tuturor celor care l-au jignit pe Dumnezeu, pentru că în Apocalipsa după Ioan se spune că au fost fulgere și o scuturătură mare și că o grindină nemaivăzută, ale cărei boabe de gheață cântăreau cât un talant, a căzut din cer peste oameni și mulțumită lui Dumnezeu, care știe și călăuzește, reverendul Roberts și, împreună cu el, Jacob și toți credincioșii au recunoscut furtuna și avionul prins în furtuna sfântă, pe care Domnul

i-a pus-o în cale. Și în acel avion se aflau toți oamenii care l-au hulit pe Domnul din cauza urgiei grindinei, căci urgia aceasta a fost foarte mare.

Și extazul Domnului a trecut prin trupul lui Jacob Evans și furia Lui i s-a scurs în brațe și El a dorit ca Jacob să-I împlinească gloria în lumea oamenilor.

Sunt explicațiile pe care le dau și le repetă ziarele, sunt discuții între experți și cărturari, dar stă scris: „Voi nimici înțelepciunea celor înțelepți și priceperea celor pricepuți"[1], căci, da, Jacob își amintește de Isaia și este vorba despre mândrie și dispreț pentru Atotputernicul în loc să caute propria mântuire. Acesta este și mesajul pe care Paul îl transmite corintenilor care vor să se elibereze de mesajul lui Dumnezeu și să caute înțelepciunea în vanitatea omului, unde ar trebui să domnească numai smerenia și frica de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Cristos. *A înviat, a înviat cu adevărat*. În mesajul pe care Dumnezeu îl trimite cu această Monstruozitate nu există mântuire decât în gloria Domnului și în distrugerea Răului. Ochii lui Jacob erau închiși, oh, da, dar Cel Preaînalt i-a deschis larg în noapte.

Și în inima acestui incendiu nesfârșit, care a devorat dintotdeauna America, în acest război pe care obscuritatea îl duce împotriva spiritului, în care rațiunea se retrage pas cu pas în fața ignoranței și a iraționalului, Jacob Evans îmbracă platoșa întunecată a speranței sale primitive și absolute. Religia este un pește carnivor al abisurilor. Emite o lumină infimă și, pentru a-și atrage prada, are nevoie de mult întuneric.

---

1 Corinteni, 1, 19.

Evans și alți membri ai Armatei de ziua a șaptea au condus timp de șapte ore într-un cortegiu de mașini care purtau crucea lui Cristos Mântuitorul și au strigat Mânia lui Dumnezeu în fața bazei militare, dar soldații i-au respins. Atunci, ajutat de Dumnezeu și de Instagram și Facebook, Jacob află că una dintre aceste Monstruozități se va arăta lumii în seara asta, privește cu dezgust și furie fata șatenă, iar Jacob știe că ea incarnează Marea Minciună și perfidia Căderii.

Jacob și mulți alții împreună cu el se îndreaptă spre teatrul CBS, coboară la stația 50th Street, în mijlocul neoanelor și al luminilor policrome de pe Broadway. Ei mărșăluiesc în marele Babilon, în Marea Târfă făcută oraș, dar poliția blochează din sud accesul la bulevard, iar barierele metalice opresc accesul în hol. Mulțimea exaltată crește, sporește cu fiecare minut prin apeluri la sprijin pe rețele.

La miezul nopții, o primă sticlă în flăcări zboară și se sparge de copertina luminoasă, focul provoacă imediat un scurtcircuit și stinge mii de becuri și firma strălucitoare, care anunță *Late Show with Stephen Colbert*, dar Jacob pășește înainte prin flăcări, *Nu te teme de Infern și Isus se bucură în inima lui*. Poliția ridică și interoghează câțiva manifestanți. Iar Jacob îl imploră pe Domnul să-l lase să se apropie de Necurați, să-l lase să facă voia Sa și, în căldura focului, se roagă Domnului și știe că în curând va gusta mierea Paradisului printre cei aleși.

De pe vârful muntelui Său, Domnul se uită la mielul Său Jacob Evans și îl călăuzește spre 53th Street. Jacob pășește în lumina Sa, căci numai *Dumnezeu cunoaște calea*. Acolo, în timp ce frații întru Domnul strigă pe Broadway, Jacob vede o limuzină neagră ieșind dintr-un garaj subteran,

la câțiva metri distanță. Mașina va întoarce la stânga și va scăpa de manifestația credincioșilor, dar strada este aglomerată, iar mașina rămâne blocată lângă Deli Special Broadway. Geamurile din spate se ridică cât mai repede posibil, dar, în lumina crudă a nopții new-yorkeze, Jacob le vede pe bancheta din spate pe cele două tinere cu fețe atât de asemănătoare. „Cât de nepătrunse sunt judecățile lui și cât de neînțelese sunt căile sale"[1]. Necuratele sporovăie și râd cu toți dinții lor perfecți în gura infectă și fața lor serafică afișează ostentativ fața sperjură a Îngerului Întunericului. *Iar Domnul îmi va călăuzi sabia răzbunătoare.*

Fie să piară Creaturile și *va fi un cer care îi va învălui pe oameni*, iar Jacob scoate un Grendel P30 din buzunar, *și lumina va străluci atât de ușoară și atât de caldă, Sprijină-mi mâna, Doamne*, și trage prin sticla care explodează *În numele lui Isus Cristos te voi vâna*, iar în jurul lui se aud țipete de groază, trage din nou și împușcătura nimerește un obraz, *Arhanghelul Gabriel se va pogorî asupra mea*, Jacob trage în continuare și golește încărcătorul pe o altă Adriana însângerată, apoi cade în genunchi, *Isus Cristos se naște* atunci pe asfaltul murdar, s-a întors pe pământ, Mântuitorul Cristos cu brațele întinse, *Rostește un cuvânt, Doamne, și sufletul meu va fi mântuit*, și, în timp ce polițiști se aruncă pe el, îi pun mâinile încătușate la spate, în urletele sirenelor și în luminile nemiloase ale girofarelor și blițurilor, *Domnul este păstorul meu*[2], *Domnul a dat și Domnul a luat*[3], un Jacob Evans zâmbitor, cu ochii închiși, vede ieșind din gura balaurului și din gura Fiarei și din gura falsului profet trei spirite necurate asemenea unor broaște.

1 Scrisoarea sf. apostol Paul către Romani, 11, 33.
2 Psalmul 22 (23), 1.
3 Iob, 1, 21.

DISPARIȚII

Miercuri, 30 iunie 2021,
Clyde Tolson Resort, New York

Ora 00:43: în clădirea FBI, toate ecranele rulează acum fluxuri de știri, iar echipa protocolului 42 privește cum se difuzează în buclă dublul asasinat. Ora 01:00: CBS difuzează o ediție specială — un Stephen Colbert devastat găzduiește în platou jurnaliști specializați în chestiuni religioase. Apelul la calm elaborat de Pudlowski și experții ei nu a servit la nimic: la Hope Channel, predicile denunță venerarea falșilor profeți, iar la Fox televangheliștii condamnă crima așa cum se cade, dar proferează și vorbesc despre sfârșitul lumii. Dimineață, specialiștii în sondaje de la Gallup și alții vor invada străzile: 44 % dintre americani cred că este un „semn al sfârșitului timpului", 34 % dintre ei consideră că sfârșitul este „aproape", 25 % chiar „foarte aproape". Se găsește un procent care crede că acesta a avut loc deja. Și, în timpul zilei, peste tot în lume, lăcașurile de cult vor cunoaște o îmbulzeală nemaivăzută. Când șapte miliarde de ființe umane află că este posibil să nu existe cu adevărat, problema nu se rezolvă de la sine.

O Jamy furibundă străbate în lung și-n lat sala de conferințe de la Clyde Tolson Resort, unde s-a exilat întreaga echipă a protocolului 42. Repetă:

— Trebuie garantat anonimatul tuturor pasagerilor. Așa, ca la martorii proceselor mafiote. Oamenii ăștia trebuie să poată dispărea, să își schimbe identitatea.

A spus ea totuși bine că Dumnezeu va fi o problemă... Întrucât nimic nu trebuie să conteste atotputernicia Sa, acest Boeing care apare de nicăieri se înscrie în proiectul Său. În mod ironic, în ipoteza unei simulări devine greu de contestat un lucru: omul reprezintă într-adevăr creația unei inteligențe superioare. Dar cine este gata să se închine dezvoltatorului unui monumental joc de rol?

— De la anunțul președintelui, intervine Mitnick, spitalele se confruntă cu un val de sinucideri. Mulți oameni deja fragili au trecut la fapte. Tezele unei conspirații sunt populare: toată treaba este un montaj, povestea asta cu simularea își propune să arunce în derizoriu orice tip de luptă împotriva a ceva, de la capitalism la încălzirea globală. Cei care susțin ideea Pământului plat văd aici o confirmare a convingerii lor. Și așa mai departe.

— Să nu avem niciodată încredere în oamenii care ne cer să nu avem încredere, rezumă Pudlowski.

— Și extratereștrii au parte de o revenire formidabilă, continuă Mitnick, dar asta, n-ai ce-i face, nu poți s-o eviți... E și o fată, Tomi Jin. E influencer... Tocmai ce-a postat.

Mitnick proiectează pe ecran selfie-ul unei femei suple, cu părul negru, o asiatico-americană. A primit deja 1 512 like-uri. Are fruntea împodobită cu o buclă de păr roșu-aprins, sub cuvintele „1, 2, 1000 Adrianas". La două dimineața, are 12 816 de distribuiri. La ora opt, va avea șapte milioane. Iar dimineață, peste tot, din Paris la Rio, din Hong Kong la New York, apar mii de oameni care defilează pe străzi cu mesa vopsită în roșu a Adrianei June. Mesajul

este vag, dar libertatea de gândire pe internet devine cu atât mai deplină cu cât ne convingem mai tare că oamenii au încetat să gândească.

Doar câteva ore și, dat fiind că empatia, emoția și derizoriul sunt afaceri prolifice, vânzătorii de tricouri oferă sloganuri cu „*Stimulate me, don't simulate me*", „*I'm a program, reset me*", „*I am 1, U are 2, we are free*". Umoriștii de la matinale își încearcă talentul la scenarii pe tema duplicării.

— Știți ce este o simulare, Hillary? o întreabă reporterul pe imitatoare.

— Peter, răspunde vocea lui Hillary Clinton, orice femeie din America știe ce-nseamnă să simuleze.

*

Până atunci, câteva sute de oameni de știință se lansau în speculații într-un hangar. Dintr-odată, zece milioane de cercetători de pe planetă trebuie să-și dezbată teoriile, să propună o alternativă. „Fotocopiatorul" și „gaura de vierme" au avut de la început puțini adepți. Păcat că teoria cea mai simplă este și cea mai țicnită.

Cu toate acestea, astrofizicienilor nu le place deloc simularea. Agențiilor spațiale încă și mai puțin. Explorarea spațiului este deja costisitoare, dar, dacă nu există spațiu, devine brusc supraevaluată. Nici teoreticienii particulelor nu o apreciază mai mult. Și toate particulele lor frumoase, quarcii, gluonii, materia întunecată? Toate astea ar fi virtuale? Dar uriașele lor acceleratoare, de care sunt atât de mândri, o mare minciună în 3D? Și timpul? Dacă timpul în sine este un artificiu, ca într-un joc video în care totul este calibrat și încetinit, pentru ca o ființă umană să aibă șansa de a se juca, cum măsurăm timpul real pornind de

la timpul nostru virtual? În sfârșit, biologii se indignează. Și evoluția, și dispariția speciilor, pierderea diversității biologice? Dar toată lumea știe: universul, virtual sau nu, este guvernat în întregime de legi, din ce în ce mai bine cunoscute. Nu e niciun om de știință care să nu se fi consacrat ani de zile vreunei simulări cu un supercomputer a cărui putere a fost înmulțită în zece ani cu o sută. El inventează fără greutate capacitatea unor mașini de miliarde de miliarde de ori mai puternice.

Mai bine să nu măsurați productivitatea miercuri dimineață. De fapt, singurii care lucrează cu adevărat sunt bărbații și femeile din protocolul 42.

Pentru că în dimineața asta de miercuri începe operațiunea „Hermes". Meredith a ales acest nume de cod, care să exprime călătoria și secretul tuturor pasagerilor din zborul 006; a sosit momentul dispariției. Măcar crima lui Jacob Evans i-a convins pe cei aflați în avion că sunt ținte și, cel puțin în Statele Unite, toată lumea este de acord. NSA a șters toate urmele digitale ale zborului, agenții francezi și americani au recuperat foile de zbor. Publicul știe că era un Air France Paris-New York, care a zburat în martie, dar peste două sute de avioane se potrivesc descrierii.

Miercuri, 30 iunie 2021,
Studio 4, France 2, esplanade Henri-de-France, Paris

Adevărul este că lumea intră în câteva ore într-un vid de sens. Întrucât religia oferă un răspuns îndoctrinat și fals, filosofia își propune să ofere unul abstract și eronat. În întreaga lume, talk-show-urile se înmulțesc. Și mai ales în

Franța, țara cu o mare concentrație de filosofi mass-media legendari. Unul dintre ei se numește Philomède. Să admitem. Iată-l pe platoul unui canal național, alături de un alt invitat, Victor Miesel.

— Nu vreau să mă pronunț, spune Philomède, în legătură cu această idee de simulare. Dar, după părerea mea, asta nu ar schimba nimic. Sunt materialist: nu există nicio diferență între a gândi și a crede că gândești și, prin urmare, între a crede că exiști și a exista.

— Totuși, Philomède, spune moderatoarea, nu este chiar același lucru dacă existăm cu adevărat sau dacă suntem virtuali.

— Iertați-mă, dar ba da, este la fel: gândesc, și, chiar dacă sunt doar un program de gândire, exist. Simt la fel dragostea și durerea, voi muri bine mersi. Și acțiunile mele au aceleași consecințe, fie că lumea mea este virtuală sau reală.

— Philomède, alături de dumneavoastră este scriitorul Victor Miesel, a cărui carte *Anomalia* a devenit o carte „cult", cu atât mai mult astăzi. Victor, ați fost în acel avion, știm că „dublul" dumneavoastră s-a sinucis, tocmai ați avut o conferință de presă în această după-amiază și vă mulțumim că sunteți aici, cu noi. Cum vă imaginați destinul acestor pasageri dedublați?

— Mai mult de două sute dintre noi urmărim drumurile pe care au apucat-o „dublii" noștri între martie și iunie, regretând probabil că nu am preferat să o luăm în altă direcție. Unii poate vor să facă ceva diferit, sau mai bine, sau altceva. Dar eu nu m-am trezit față în față cu mine însumi. Deși...

Scriitorul scoate din buzunar cele două piese roșii de Lego.

— De când a murit tatăl meu, acum peste treizeci de ani, am ținut întotdeauna o cărămiduță de Lego în buzunar. Nu era nici fetiș, nici talisman norocos. Doar câteva grame de amintire, aproape un obicei. Mi s-a înapoiat cea pe care o păstra Victor, cel care s-a sinucis, iar acum sunt două. Am uitat care a cui e și le-am unit. Nu aș putea spune ce simbolizează ele, dar am impresia că am mai multe opțiuni, că sunt mai liber ca niciodată. Totuși, nu prea îmi place cuvântul „destin". Nu este decât o țintă pe care o desenezi, după ce ai tras, în locul în care s-a înfipt săgeata.

În public, Anne Vasseur, jurnalista de la *Times Literary Magazine*, se amuză. Ea preferă cealaltă glumă, care spune că, pentru ca o săgeată să nimerească ținta, trebuie să le fi ratat pe toate înainte. Când a aflat de moartea lui Victor, în aprilie, a fost șocată, întristată, iar intensitatea acelui sentiment a mirat-o. Desigur, îl remarcase la Arles, găsise intervenția lui inteligentă și sensibilă, iar la cină fusese mișcată de eforturile lui copilărești de a o aborda. Atunci avea o altă relație, nu voia să se joace. Apoi a detestat acest moment de slăbiciune, de ușurință, de mândrie, ura să-l placă doar pentru că el o plăcea. Așa că a plecat din Arles mai devreme decât era prevăzut, rușinată de o dorință egoistă și inconsecventă, refuzând să fie o femeie care trădează, care se bucură, care provoacă suferință și ajunge să nu știe unde îi este locul. A fugit. Pentru o clipă, ar fi preferat să aibă mai degrabă remușcări decât regrete, dar nu a vrut niciodată să găsească un pretext pentru a-l reîntâlni pe acest traducător din Goncearov. A interpretat uluitoarea „înviere" ca pe un semn, un semn de neînțeles, totuși un semn. Și ea, criticul literar, obținuse de la redactorul-șef permisiunea să-l înlocuiască pe trimisul special la această

conferință. Acum se uita la un bărbat care ar putea fi, pe bună dreptate, multă vreme, un destin.

— Și spuneți-mi, Philomède, reia jurnalista, cum ați reacționa în situația de față?

— În primul rând, nu aș experimenta prea mult timp o senzație de irealitate. Dacă m-aș îndoi că exist, ar fi suficient doar să mă ciupesc. Apoi, celălalt este o oglindă lipsită de amabilitate, de acord, dar este mai presus de toate singurul care știe totul despre mine, despre secretele mele. Astfel expus, aș putea decide să mă schimb sau să fug. În sfârșit, a fi doi într-o singură viață înseamnă a fi cu unul prea mult. Mi-aș spune cu siguranță: ce vanitate, apartamentul, slujba, toate aceste lucruri materiale... M-aș concentra pe nucleul meu, pe ceea ce trebuie să păstrez cu orice preț. Am o fiică, iubesc o femeie și, când spun „femeia mea", „fiica mea", știu ce pun în acest „mea"... Dacă ar fi să le împart cu cineva, aș învăța poate să relativizez această dorință de posesie. Adevărul este că habar n-am cum aș reacționa.

— Cum explicați declarația Papei Francisc?

— Iertați-mă, nu știu ce a spus Papa.

— Citez: „Dumnezeu oferă omenirii un semn al atotputerniciei Sale și șansa de a abdica în fața ei, de a se conforma legilor Sale".

— A spus el asta?

— De dimineață.

— Prin asta prea vrea să spună „Pocăiți-vă, bieți păcătoși". Să mă ierte, dar mă așteptam la puțin mai mult de la el. Acestea fiind spuse, este vorba despre software-ul tuturor oamenilor religioși: „Iată convingerile noastre, să găsim faptele care să le demonstreze". La fel ca Pangloss al lui Voltaire, ei cred că nasurile au fost făcute pentru a purta ochelari și de

aceea purtăm ochelari. În această chestiune, nici nu L-am auzit pe Dumnezeu, nici nu L-am văzut apărând printre nori. Sincer, dacă ar avea ceva să ne spună, acum ar fi momentul ori niciodată. În punctul în care ne aflăm. Nu, singura abordare filosofică și științifică adevărată rămâne aceasta: „Iată faptele, să vedem care sunt concluziile posibile"

— Dar pentru ceilalți dintre noi, Victor Miesel, după părerea dumneavoastră, dacă ar trebui să preziceți ce se va întâmpla acum?

— Nimic.

— Îmi cer scuze?

— Nimic. Nu se va schimba nimic. Ne vom trezi dimineața, vom merge la muncă, pentru că trebuie să-ți plătești în continuare chiria, vom mânca, vom bea, vom face dragoste ca și până acum. Vom continua să acționăm ca și cum am fi reali. Suntem orbi la orice ar putea dovedi că greșim. Este omenesc. Nu suntem raționali.

— Ce spune Victor Miesel, Philomède, seamănă puțin cu ceea ce, în articolul dumneavoastră de azi-dimineață din *Le Figaro*, ați numit nevoia noastră de a reduce „disonanța cognitivă"?

— Da. Suntem pregătiți să deformăm realitatea dacă miza este de a nu pierde complet. Vrem un răspuns la cele mai mici anxietăți și un mod de a gândi lumea fără a pune în discuție valorile, emoțiile, acțiunile noastre. Uitați-vă la schimbările climatice. Nu ascultăm niciodată oamenii de știință. Emitem neîncetat carbon virtual din combustibili fosili, virtuali sau nu, ne încălzim atmosfera, virtuală sau nu, și specia noastră, la fel, virtuală sau nu, va dispărea. Nu se mișcă nimic. Bogații speră să se salveze doar pe ei, în ciuda bunului simț, iar restul se mulțumesc să spere.

— Sunteți de acord cu Philomède, Victor Miesel?

— Evident. Vă amintiți de Pandora și de cutia ei?

— Da, se miră moderatoarea. Dar care este legătura?

— Există o legătură: amintiți-vă, Prometeu a furat foc din cer, iar, pentru a se răzbuna pe el și pe oamenii blasfematori, Zeus îi oferă fratelui său Epimeteu mâna Pandorei. În bagajul femeii, Zeus strecoară un cadou, o cutie misterioasă, de fapt un vas, pe care îi interzice să îl deschidă. Dar, fiind prea curioasă, ea nu se supune. Toate relele omenirii care sunt închise acolo scapă atunci: bătrânețea, boala, războiul, foametea, nebunia, mizeria... Un singur rău este prea lent pentru a scăpa, sau poate se supune voinței lui Zeus. Vă amintiți numele acestui rău?

— Nu. Luminați-ne, Victor Miesel.

— Acest rău este *Elpis*, Speranța. Este cea mai rea dintre toate relele. Speranța este cea care ne interzice să acționăm, speranța este care prelungește nenorocirea oamenilor, întrucât, nu-i așa, în ciuda tuturor dovezilor, „totul va fi bine". Nu poate exista ceea ce nu ar trebui să existe... Adevărata întrebare pe care ar trebui să ne-o punem de fiecare dată este: „În ce fel va fi bine pentru mine să accept un punct de vedere dat?".

— Înțeleg, spune gazda. Și astăzi, Philomède, mai credeți că ceea ce se întâmplă, faptul că fiecare dintre noi găsește o cale de a accepta realitatea care ne este oferită are legătură cu asta?

— Da. Absolut. Pot să vă reamintesc această frază din Nietzsche? „Adevărurile sunt iluzii de care am uitat că sunt..."[1] Acum, întreaga planetă se confruntă cu un nou

1 Friedrich Nietzsche, *Despre adevăr și minciună în sens extramoral*, în *Opere complete*, Vol. 2, traducere de Simion Dănilă, Editura Hestia, Timișoara, 1998, p. 560. Citatul complet este: „Adevărurile sunt iluzii de care am uitat că sunt, niște

adevăr, care repune pe tapet toate iluziile noastre. Ni se trimite un semn, fără îndoială. Vai, gândirea necesită timp. Lucrul ironic este că faptul de a fi virtuali creează probabil și mai multe îndatoriri față de aproapele nostru, față de planeta noastră. Și, înainte de toate, ne face să acționăm în mod colectiv.

— De ce?

— Pentru că — asta a spus deja un matematician — acest test nu este destinat pentru noi ca indivizi. Această simulare vizează oceanul, nu-i pasă de mișcarea fiecărei molecule de apă. Simularea așteaptă o reacție din partea întregii specii umane. Nu va exista un salvator suprem. Trebuie ca noi să ne salvăm pe noi înșine.

---

metafore tocite și lipsite de forță concretă, niște monede care și-au pierdut efigia, iar acum sunt considerate metal, nu monede".

TREI SCRISORI, DOUĂ MAILURI, UN CÂNTEC, ZERO ABSOLUT

Sâmbătă, 10 iulie 2021,
Carroll Street, Brooklyn

Pe plic scrie „Aby și Joanna Wasserman", iar Joanna își recunoaște propriul scris de mână, strâns, cu litere fine. Aby îl deschide și găsește în el o foaie de hârtie împăturită în patru și alte două scrisori sigilate:

Aby, Joanna,

În acest plic veți găsi o scrisoare pentru tine, Joanna, pe care știu că i-o vei citi lui Aby, eu așa aș face. Și una pentru tine și numai pentru tine, Aby.

La fel ca tine, Aby, și ca tine, Joanna, la fel ca atâția alții din avion, am căutat răspunsuri, măcar indicii, în Anomalia, *cartea aceea ciudată, pe care a scris-o autorul francez de la bord. Nu am putut găsi nimic în afară de asta: „Trebuie să ucidem trecutul pentru a-l face încă posibil".*

Și noi, noi am vrut ca trecutul să revină la viață, așa că ne-am alăturat naturii binevoitoare, am luat această cabană din Vermont. Aby mă dusese acolo, te dusese acolo, Joanna, în zilele lungi, cu zăpadă și gheață, când am decis să facem un copil. Ceea ce am trăit acolo eu și cu tine, Aby,

a fost atât de puternic, încât am vrut ca această amintire să ne susțină și să impună o cale pe care să o urmăm toți trei.

Dar pe cărarea asta îngustă și pietroasă, printre molizi și brazi, calea asta atât de simbolică, pe care nu am putut să o străbatem direct, sărmanul meu Aby, tu ai mers fără bucurie de la una la alta, ca un spaniel între doi stăpâni, cu zâmbetul trist, care cerea fără încetare iertare uneia pentru că fuseseși lângă cealaltă, iar apoi trebuia să i te alături degrabă. Nu ai fost niciodată acolo, doar acolo, nici cu mine, nici cu ea, nu, ai fost mereu sfâșiat în două. Ai desenat fără încetare, era felul tău de a evita întrebările fără răspuns, și plec cu acuarelele acestea, care-mi vor aduce aminte de tine.

Pentru că am plecat, da, v-am lăsat singuri în această cabană a tristeții, înainte să ne distrugem unul pe celălalt. Joanna, tu, care porți copilul lui Aby, ai bănuit că voi fi prima care cedează, care se prăbușește. Prima care fuge. Știam că știi asta, desigur.

Am fugit.

M-am întors la New York, am contactat-o pe Jamy Pudlowski la sediul central din Manhattan. Într-o singură zi, FBI mi-a fabricat o nouă identitate și șase ani de viață digitală, sub numele de Joanna Ashbury, pentru a fi în siguranță. Ashbury, după un orășel din Anglia, la nord de Londra, care nu are altceva decât o biserică romană. Și apoi, Woods, „lemn", Ashbury, „cenușă îngropată": dacă au făcut-o intenționat, nu le-a lipsit umorul.

Această Joanna Ashbury va lucra în departamentul juridic al FBI-ului și, datorită NSA, are de acum o diplomă Stanford cu numele ei. De asemenea, Biroul s-a oferit să plătească pentru tratamentul medical al lui Ellen. Este o ofertă generoasă și nu am refuzat-o. Nu renunța la munca ta la

Denton & Lovell, dar nu trebuie să-ți dau vreun sfat, Joanna, îți știu deja decizia.

Bineînțeles, nu ne vom mai revedea. Ne vom întâlni într-o zi, vizitând-o pe Ellen.

Vă urez toată fericirea posibilă.

Joanna Ashbury

Joanna,

Ce ciudățenie să te numesc așa.

Numele tău este acum Wasserman și al meu, Ashbury. Wasser, „apă", Ash, „cenușă", câtă ironie în toate acestea. Joanna Ashbury, care sună ca John Ashbery și lungul său poem „Autoportret într-o oglindă convexă", pe care mi-am promis să-l citesc, adu-ți minte. Ashbery vorbește despre un tablou din cinquecento, o operă a lui Parmigianino, mi-a plăcut poemul ăsta și am vrut să cunosc istoria tabloului.

Într-o zi, pictorul — este foarte tânăr, are douăzeci și unu de ani — se vede într-una dintre acele oglinzi convexe de frizer și vrea să-și facă autoportretul. Decupează o secțiune sferică într-o bucată de lemn, de mărimea unei oglinzi, pentru a-i reproduce exact forma. Mai jos, în prim-plan, își pictează mâna, foarte mare, atât de frumoasă încât pare reală, iar, în centru, de-abia deformată, fața lui îngerească, grațioasă, aproape un copil. Lumea se învârte în jurul acestei fețe, totul este deformat, tavan, lumină, perspectivă: un haos de linii curbe.

Pictura nu era o imagine a noastră, a ta, oglindă a oglinzii mele, și totuși trebuie să fi fost alegoria a ceva, pentru că am rămas uitându-mă la ea și brusc am început să plâng — plâng atât de mult în ultima vreme. Atunci am înțeles că

mâna asta prea mare m-a apucat, m-a amenințat, mi-a furat tot ce era al meu.

În cabana din Vermont, am avut un vis. Mureai brusc și mă întorceam la existența mea anterioară — am fost atât de fericită să te văd moartă. L-am consolat pe Aby, a fost atât de ușor să-l recuceresc, să-l fac să te uite. M-am trezit, era în zori, n-am putut să adorm din nou și am ieșit pe terasă cu o ceașcă de cafea în mână. Erai deja acolo, nici tu nu puteai dormi. La fel ca mine, ți-ai pus o cafea, la fel ca mine, erai în picioarele goale, cu părul dat pe spate și prins cu o clamă de argint ca a mea, îți țineai ceașca în ambele mâini, cu exact aceeași poziție a degetelor ca mine. În fața noastră, ceața se cățăra pe munte, soarele încă ezita să răzbată și am schimbat o privire rece. Am înțeles că și tu tocmai mă asasinaseși în vis. Chiar atunci m-am hotărât să plec. Nu de frică, ci pentru că gelozia și suferința m-au făcut hidoasă și pentru că urâțenia asta am văzut-o peste tot, și la tine, fără ascunzișuri.

Nu știu unde mă duc. Dar știu că, departe de tine, departe de voi, îmi rămâne încă o șansă să regăsesc omul care sunt, care vreau să fiu.

Joanna

Aby se îndepărtează pe balcon, deschide scrisoarea care îi este destinată doar lui și fiecare cuvânt pe care îl citește îi mai zdrobește încă puțin pieptul.

Aby,

Te iubesc numai pe tine și plec.

Acum un an, nu ne cunoșteam. Tu, care nu crezi în nimic, tu ai vorbit despre un miracol, iar eu am zâmbit, veselă, eu, care nu vorbesc decât despre coincidențe.

Știu că cealaltă Joanna te va face să citești scrisoarea mea. Voi mai adăuga puțin.

În ziua în care am sosit de la baza militară, mi-ai sugerat să mergem amândoi în parcul din fața atelierului tău, pe banca pe care am vorbit atât de mult. Acolo, m-ai luat în brațe, capul mi-a căzut ușor pe umărul tău și mi-ai pus mâna pe burtă. Am știut imediat că gestul ți-a scăpat, că este un ritual tandru stabilit între voi: mâna-ți proteja copilul, copilul vostru. Dar nu era nimic de protejat în burta mea, nimic, Aby, nu era decât dorința mea pentru tine, iar tu, jenat, ți-ai tras palma, ai vorbit despre nu știu ce, și totul în privirea ta spunea că speri că nu am priceput nimic. Apoi ne-am întors, iar eu eram la fel de goală ca pântecele meu gol de viață.

Amintește-ți, de asemenea, de noaptea aceea din cabana din Vermont, noaptea fierbinte și umedă, când te-am târât în pădure și am vrut atât de mult să mă iubești sub copaci, tu, care nu îndrăzneai să faci nicio mișcare, nici cu mine, nici cu cealaltă, tu, care nu lăsai să se nască nici cea mai mică dorință. Am vrut să fiu a ta, da, să simt puterea dorinței tale izbind în mine. Și, dacă am fugit brusc departe de tine, nu a fost pentru că nu voiai să mă accepți, nu, ci pentru că m-am simțit dezgustată de mine. Ceea ce îmi doream mai presus de toate, Aby, era să rămân însărcinată cu tine, îmi doream ca soarta să consimtă să-mi ofere și mie șansa de a fi la egalitate.

Vezi ce face durerea din mine. Trebuie să plec. Nu-ți face griji, Aby al meu: tu, care ai citit și răscitit Război și pace, *știi, ca generalul Kutuzov, că cei mai puternici doi războinici sunt răbdarea și timpul.*

Va apărea un alt bărbat, o altă întâlnire, un alt miracol. Nu am nicio îndoială. Voi iubi din nou. A iubi te scutește măcar să cauți neîncetat un sens în viață.

Mă uit la acest portret atât de delicat, pe care mi l-ai făcut la apusul soarelui, cu capul sprijinit de stâlpul din lemn, cu ochii închiși.

Te iubesc, te voi iubi mereu și o vei ști, pentru că voi fi, într-un fel atât de straniu, lângă tine.

Joanna

*

În ajun, Clyde Tolson Resort, New York

— Ești bine, Joanna? întreabă Jamy Pudlowski prin ușa toaletelor FBI *all-gender*.

Nu, Joanna June nu e bine. Prea mult whisky, prea multă durere. I se învârte capul, îi este greață, ar vrea să se scufunde cu totul, însă nu ar face decât să-și păteze hainele.

În urmă cu câteva ore, Joanna a scris scrisorile acestea, crezând că nu le va putea trimite. Le-a strecurat în geantă, dar acum sunt ca un pistol pe care ai comis greșeala să-l cumperi. Îl ascunzi sub pernă, dar prezența lui umple treptat întregul spațiu, devine o obsesie și, pentru că îți cere să-l folosești, ajunge să facă din tine un criminal sau un sinucigaș. Joanna June nu s-a putut hotărî să ardă aceste trei scrisori, iar ele au obligat-o să le pună la poștă.

Ca să îl părăsești pe cel pe care-l iubești, trebuie să deșiri întreaga lume. Joanna June a trebuit să rescrie povestea lor, să se sprijine pe îndoielile pe care le îngropase, să-și epuizeze cum o reușii atracția față de Aby, așa cum, repetând un cuvânt de zeci de ori, îl seci de sens. A învățat să nu mai iubească buclele părului lui, excesiv de blonde, aspectul lui de elev bun, stângăcia de băiat slăbănog, hainele un pic snoabe,

dorința de a râde de orice și chiar maniera lui de a pufni în râs ca un copil. Își amintește stânjeneala pe care a simțit-o în fața exaltării lui, de parcă ar fi avut nevoie urgentă să se căsătorească, să devină prizonierul unui contract, de parcă totul ar fi putut dispărea mâine, de parcă nu ar fi avut încredere în ea, în el sau în amândoi. Într-o noapte de durere, s-a forțat să retrăiască fiecare moment alături de el, să găsească în ea răceala de a contempla această imagine dezgustătoare a tandreții și, încet-încet, a destrămat emoția, până când s-a instalat disprețul. Avocata a devenit procuroare; fără milă, își pune toată inteligența în slujba crimei și împotriva acestui Aby cu o mie de perfecțiuni, împotriva acestei ramuri nevinovate, pe care dragostea Joannei a cristalizat o infinitate de diamante de sare, instabile și orbitoare, peste care tânăra toarnă o ploaie de indiferență, și iată cum agonizează cristalele și cum reapare crenguța desfrunzită, fără farmec, atât de banală și de plictisitoare încât îți vine să plângi.

Deci, în momentul trimiterii acestor trei scrisori și pentru încă o oră, Joanna nu l-a mai iubit pe Aby. Apoi toată dragostea ei s-a întors ca un val și atunci a deschis sticla de Talisker.

De la: andre.vannier@vannier&edelman.com
Către: andre.i.vannier@gmail.com
Pe: 1 iulie 2021, 09:43
Subiect: Ruptură

Dragă André (cum te-aș putea numi altfel?),

Îți scriu de la Drôme, voi sta aici o vreme, deci tu poți rămâne la Paris, la mine, la tine, cât va fi nevoie. Vei găsi alăturat toate e-mailurile schimbate cu

Lucie de la întoarcerea noastră din New York. Când le vei citi, vei înțelege. Am scris multe, ea a răspuns la puține. Vei citi „Nu vreau să te urmăresc, să insist degeaba", nu-i adevărat din moment ce am scris iar și iar, degeaba. Și ultimul e-mail interminabil — rahat, fii scurt —, e-mailul care se încheie cu această formulă pretențioasă: „să străbat alături de tine cel mai lung drum posibil". Am fost pe rând bombastic, insistent, lacrimogen, jalnic și, când ea mă scosese deja din viața ei, am vrut totuși să o fac să se răzgândească.

Nu sunt dușmanul tău, nici rivalul tău, nici măcar un aliat. Dar citește-mi trecutul în cutia poștală și, dacă nu vrei ca acesta să fie viitorul tău, ia măsuri.

Pe curând.

André

De la: andre.i.vannier@gmail.com
Către: lucie.i.bogaert@gmail.com
Pe: 1 iulie 2021, 17: 08
Subiect: Tu și cu mine și eu și cu tine

Lucie,

Îți scriu de pe noua mea adresă de e-mail pe noua ta adresă e-mail, întrucât cele vechi sunt ocupate de alții, și am adăugat în nume, la fel ca tine, *i* de la „iunie". De ce suntem noi cei care trebuie să se adapteze? Îmi imaginez că aceste patru luni, pe care nici tu, nici eu nu le-am trăit, le oferă celorlalți André și Lucie acest avantaj.

De acum, știm amândoi ce s-a întâmplat cu „noi". „Tu" m-ai părăsit, obosită de insistența mea, de nerăbdarea mea. Am citit e-mailurile schimbate între

„noi", cuvintele altei Lucie, care își declară distanța față de un alt André, am citit propoziții în care m-am recunoscut, în toată fragilitatea și prostia mea.

Voi fi scurt. A fi cu mine nu a fost niciodată o alegere rațională pentru tine. Totuși, tu ai venit spre mine. A fi alături de tine a fost un miracol, cu toate astea, am reușit să te pierd.

Rareori ai ocazia să salvezi o dragoste chiar înainte de a fi amenințată. Vreau să am o a doua șansă înainte să o stric pe prima.

Te iubesc. Te îmbrățișez, dar nu prea strâns.

André

GHOST'S SONG

Music & Lyrics:
Femi Taiwo Kaduna & Sam Kehinde Chukwueze
© RealSlim Entertainment, 2021

Here I dance with a holy ghost
On the sandy Calabar beach
Because now love is so out of reach
Oh we did not see them comin'
I loved your skin that was our sin
That's how they burned you in a tyre
And threw our rainbows in their fire

I have remembrance of every kiss
So many things of you I miss
O fallen hearts from the abyss

And I sing a gone away ghost
On the sunny Calabar beach
Even love now is out of reach
Hear the barking dogs around us
The blowing wind over the dust
Of my sweet love gone in the dark
Come on, let us swim with a last shark
I have remembrance of every kiss
So many things of you I miss
O fallen hearts from the abyss

As I walk with you lover Tom
On the crying Calabar beach
See, even hate is out of reach
I want a mist of forgiveness
But I shall beg for nothing less
To cover the blood and tears
I just want some love if you please

I have remembrance of every kiss
But everything of you I miss
O fallen hearts from the abyss

To cover the blood and tears
I just want some love
if you please
if you please.

Uite că dansez cu o sfântă fantomă
Pe nisipul plajei din Calabar
Pentru că acum iubirea e-n zadar

Oh, nu am auzit pasul vostru
Îți iubeam pielea, era păcatul nostru
De-asta ți-au dat foc într-un pneu
Iar focul lor ne-a mistuit un curcubeu

Îmi amintesc de fiecare sărutare
Mi-e dor de tine atât de tare
O, inimi căzute în abis de mare

Și cânt despre fantoma dispărută
Pe plajă-n soarele din Calabar
Chiar și iubirea-i acum în zadar
Auzi câinii lătrând împrejur
Vântul care suflă praful din jur
Praful iubirii mele gonite în neant
Hai, să înotăm cu rechinul gigant

Îmi amintesc de fiecare sărutare
Mi-e dor de tine atât de tare
O, inimi căzute în abis de mare

În timp ce merg cu tine, Tom, iubitul meu
Pe plaja-nlăcrimată din Calabar
Vezi, chiar și ura este în zadar
Vreau doar o pâclă de iertare
Și nu vă cerșesc îndurare
Dar ca s-acopăr și sânge, și lacrimi
Nu vreau decât iubire, vă rog, dați-mi.

Îmi amintesc de fiecare sărutare
Mi-e dor de tine atât de tare

O, inimi căzute în abis de mare
Dar ca s-acopăr și sânge, și lacrimi
Nu vreau decât iubire, vă rog, dați-mi.
vă rog, dați-mi
vă rog, dați-mi.

*

Joi, 1 iulie 2021,
Clyde Tolson resort, New York

— Vreți să mai ascultați o dată înregistrările, doamnă Kleffman?

Avril June clatină din cap. Jamy Pudlowski o privește cum se leagănă absentă în scaun. Jocul, gura, săpunul, lumea se rotește și fiecare cuvânt răsună fără să capete sens. Femeia de la FBI îi întinde un pahar cu apă, pe care Avril trebuie să-l pună jos, atât de rău îi tremură mâinile. Povestea cu avionul, iar acum asta.

— Psihiatra a lăsat-o pe fiica dumneavoastră să vorbească, nu a dirijat-o în niciun fel. Odată ce i-a câștigat încrederea și Sophia a explicat fiecare desen, a vorbit despre secret. Înțelegeți?

Avril este paralizată. Clark, propria lui fiică, baia, nimic din ea nu acceptă să își creeze în minte nici cea mai mică imagine. *April tender, April shady*, Avril cea tandră, Avril cea înnorată, spunea poemul care nu era scris de Clark. Ofițerul lasă pauze lungi în explicații. Dar, de fiecare dată, reia cu blândețe.

— Doamnă Kleffman, mă numesc Jamy. Pot să vă spun Avril?

— Da, eu sunt, spune Avril cu o voce goală.

Jamy îi întinde din nou paharul lui Avril.

— Beți, Avril.

Avril se supune mecanic. *April soft, so sleepy warm,* Avril dulce, atât de caldă în somn…

— Da, mulțumesc, doamnă.

— Avril... spune Jamy. Mă auziți? Fiica dumneavoastră nu este afectată iremediabil. A putut să vorbească despre asta. E important, cuvântul este foarte important. Specialiștii în cognitivism i-au vorbit îndelung, au vorbit despre frica ei de apă, de întuneric, de relația cu corpul ei. Sunt liniștiți în privința consecințelor pe termen scurt ale traumei suferite de Sophia. Dar, desigur, nu putem spune nimic despre dezvoltarea sa viitoare, doamnă Kleffman. Sperăm că totul va fi bine.

— ...că totul va fi bine.

— Iată ce se va întâmpla: soțul dumneavoastră va fi judecat și, în urma mărturiei Sophiei, celor două Sophia, fără să exagerez, va fi condamnat. Pentru că, de la Paris și în aceste trei luni... care vă lipsesc... fiica dumneavoastră, ei bine... cealaltă Sophia a suferit același abuz la voi acasă. Mă înțelegeți? În statul New York, căruia îi aparținem, pedeapsa pentru această infracțiune este de la zece până la douăzeci și cinci de ani de închisoare.

— Douăzeci și cinci de ani. Da.

— Ar putea fi mai puțin, dacă acceptă tratamentele, urmărirea, îndepărtarea. Va trebui să le explicați copiilor, și mai ales lui Liam, care va fi furios pe dumneavoastră, pe sora lui și chiar pe el însuși...

— Și pe... Liam...?

— Nu. Stați liniștită. Interviurile nu lasă loc pentru nicio îndoială.

Avril își trece degetele peste buze, privește în gol, își mișcă mâna prin păr. Jamy o urmărește cu teamă, continuă:

— Vă puteți schimba numele, statul. Dublura dumneavoastră va face la fel. Ea a acceptat deja propunerea noastră. Am negociat cu armata: veți păstra pensia soțului, ca și cum ar fi murit în luptă.

— Ar fi murit în luptă, repetă Avril fără vlagă.

Se gândește la mânji, ca aceia pe care îi desena pentru mama ei. Mânji. Au culoarea sângelui. Plutesc pe un cer albastru de oțel. E frig, atât de frig. Nimic nu se mișcă. Zero absolut. *April caught in the icy storm*, Avril prinsă în furtuna înghețată.

— Veți beneficia de ajutor medical și psihologic pentru copii și pentru dumneavoastră.

Avril nu are timp să schițeze un gest, ochii i se măresc de groază, greața urcă, un val negru, bilios, de neoprit, ar vrea să vomite, dar nici măcar nu reușește.

ULTIMUL CUVÂNT

21 octombrie 2021, 13:42

De trei ori a repetat ordinul pilotul de pe Super Hornet. Dar el nu este decât ultima verigă dintr-un lanț, și la ce servește mâna dacă ea refuză să se supună creierului?

Decizia tocmai a fost luată în „Tank", camera sacră a Pentagonului. Este o cameră solidă, fără ferestre, numită oficial „Room 2E924", care arată ca o banală sală de conferințe a unei firme, cu masa din stejar auriu, scaunele pivotante din piele și decorul atemporal. Într-un tablou de pe perete, președintele Abraham Lincoln conduce o reuniune strategică în timpul Războiului de Secesiune. În jurul său se află generalul de corp de armată Ulysses Grant, generalul de divizie William Tecumseh Sherman și contraamiralul David Dixon Porter. Toți acești ofițeri de pe pânză au fost martorii celei mai secrete decizii luate vreodată de niște șefi de Stat-major ai diferitelor armate, o decizie îndelung dezbătută, iar președintele a vrut să aibă ultimul cuvânt.

Proiectilul se desprinde de aripa avionului de vânătoare, care se ridică spre nord-vest. AIM 120 își declanșează imediat racheta și în câteva clipe atinge viteza de croazieră, lăsând în urmă o dâră cenușie, dreaptă. Soarele se reflectă pe peretele de oțel, este moartea scânteietoare. La 4 mach, ținta nu se află decât la cincisprezece secunde distanță.

La Paris, vizavi de Luxemburg, Victor și Anne beau o ultimă cafea pe terasă, înainte de a merge la cină. Este sfârșitul lunii octombrie, dar vara se prelungește, e o vară indiană, cum se spune. Anne ridică ochii spre Victor, îi zâmbește. Scriitorul nu s-a simțit niciodată atât de viu, uneori crede că moartea celuilalt Victor i-a făcut existența pe cât de evanescentă, pe atât de prețioasă. A pus pe masă cele două piese de Lego, ca două cuburi de zahăr roșu-aprins. Le asamblează, le demontează, mecanic.

Deșertăciunea deșertăciunilor — spune Qohelét —
Havel hevelim
deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune!

Victor tocmai a pus punct cărții scurte, care vorbește despre avion, anomalie, divergență. Ca titlu, s-a gândit la *Dacă într-o noapte de iarnă, două sute patruzeci și trei de călători*[1] — și Anne a clătinat din cap —, apoi a vrut să-l facă incipitul romanului — și Anne a oftat. În cele din urmă, va fi un titlu scurt, un singur cuvânt. Din păcate, *Anomalia* a fost deja luat. Nu încearcă să explice. Depune doar mărturie, cu simplitate. A reținut doar unsprezece personaje și, își dă seama, din păcate, că unsprezece sunt deja prea multe. Editoarea sa l-a implorat, Victor, ai milă, e prea complicat, ai să-ți pierzi cititorii, simplifică, taie, mergi la esențial. Dar Victor face numai după capul lui. A început romanul ca o pastișă la romanele lui Mickey Spillane[2], personaj despre care nimeni nu știe mare lucru.

1 Aluzie la romanul lui Italo Calvino, *Dacă într-o noapte de iarnă un călător*.

2 Mickey Spillane (1918–2006) este autor de romane polițiste și creatorul celebrului detectiv Mike Hammer, sub numele căruia a și publicat.

Nu, nu, e prea literar pentru un prim capitol, i-a reproșat Clémence, când vei înceta să te mai joci? Dar Victor este mai jucăuș ca niciodată.

La o mie de kilometri distanță, la Mount Sinai Hospital, Jody Markle nu mai are lacrimi, închide ochii. Îl pierde pe David pentru a doua oară. Timp de patru zile, acesta a fost sub sedare profundă, deoarece nici nanomedicamentul franțuzesc nu mai este suficient pentru a-i ameliora durerea. Paul stă lângă fratele său, descărnat, livid, tăcut. Afară, un zgomot de sticlă spartă îl distrage, întredeschide jaluzeaua, se apleacă, se uită în curte: în parcare, doi bărbați se insultă pentru un far spart, în timp ce în cameră, pe aparat, sinusoida electrocardiogramei se aplatizează pentru a rămâne așa, iar bipul slab devine o notă continuă.

În Lagos, concertul SlimMen se încheie când cade noaptea tropicală. La sfârșitul concertului, pentru ultima melodie, urcă pe scenă un oaspete-surpriză, un bărbat mic, blond, în costum cu paiete roz și ochelari mari, luminoși, aurii, în urale și aplauze. Și mai mult de trei mii de tineri nigerieni reiau cu el refrenul căruia îi cunosc toți semnificația ascunsă:

I want a mist of forgiveness
But I shall beg for nothing less
To cover the blood and tears
I just want some love if you please

Joanna March s-a îngrășat, iar copilul poate sosi mai repede decât se aștepta. E fetiță și o va chema Chana, după numele unei prințese japoneze uitate și după „an", în ebraică.

Are ceva timp liber, deoarece procesul Valdeo nu va mai avea loc. S-a ajuns la un acord cu reclamanții, iar heptaclorul a fost retras de pe piață. Nu s-ar fi dus niciodată la reuniunea de la Dolder Club, unde s-a discutat despre cercetarea nemuririi și apoi, la cină, despre locuri de pe planetă unde ai putea fugi de efectele încălzirii globale și ale valurilor migratoare. Prior a cumpărat 100 de hectare în Noua Zeelandă.

Aby ar fi dorit să continue să corespondeze cu Joanna June, din cauza unui cocktail noroios de frământări și vinovăție, dar ea a refuzat să păstreze legătura. Poate mai târziu. A întâlnit pe cineva la Birou, un expert în contrabanda cu opere de artă. El crede că e ceva serios, ea se îndoiește de asta, dar vrea să creadă.

Pe calota glaciară polară din regiunea antarctică de vest este începutul primăverii, iar ghețarul Thwaites, acest cub uriaș de gheață, gros de doi kilometri și comparabil cu Florida ca întindere, s-ar putea foarte bine desprinde în trei luni și apele să crească mai mari cu un metru, dar Sophia, Liam și mama lor au părăsit casa inundabilă din Howard Beach. Cele două June s-au stabilit în Akron, lângă Cleveland, cele două March, în Louisville. Armata și FBI-ul și-au respectat promisiunile, iar ele, la rândul lor, au fost de acord să nu încerce niciodată să ia legătura una cu cealaltă. Ar putea avea un lucru în comun, pe Clark, dar termenii condamnării lui exclud orice contact ulterior cu familia. Și încet-încet, în cei doi Liam, furia s-a potolit.

Blake greșește să-și facă griji. Nimeni de la FBI nu-l mai caută. Din două imagini neclare, făcute la biroul vamal de pe aeroportul Kennedy, ale unui bărbat care ar fi putut fi pasagerul de pe locul 30E, NSA a identificat prin

programul de recunoaștere facială 1 049 278 de fețe pe rețelele sociale. Din acest milion, 1 553 au fost surprinși săptămâna următoare de o cameră a unuia dintre aeroporturile de pe Coasta de Est, dar asta nu dovedește nimic; 4 482 de alte fețe nu corespund niciunui profil și nu apar decât în fotografii, uneori în fundal. Bineînțeles că bărbatul are un dublu, dar în mod clar caută să treacă neobservat. În plus, de ce se face vinovat dacă a spart o ușă a hangarului și a furat o mașină?

André March pune un vas de ceramică albastră pe bufetul bucătăriei din noua sa casă din Montjoux. La începutul lunii august, la un concert la biserica din sat, a întâlnit o contrabasistă care locuiește în satul vecin: era pregătit. O femeie înaltă, brunetă, cu ochi albaștri, adânci, care îl face să râdă și fumează încontinuu. Uneori, ea poartă o salopetă largă, ale cărei deschizături încântă mâinile lui André, care descoperă bucuriile bicicletei electrice. În această dimineață, ea adoarme din nou după ce au făcut dragoste și, în timp ce el pregătește micul dejun, primește un apel de la Lucie March, care îl sună doar de dragul conversației. Aceasta muncește „mult prea mult", îi spune, dar se liniștește, tolerează ritmul care s-a stabilit între ea și Lucie June pentru îngrijirea lui Louis. Care s-a adaptat. „Surprinzător de bine."

Băiatul nu este nemulțumit că „cealaltă" mamă, Lucie June, este însărcinată. Centrul de greutate al vieții lui Lucie s-a schimbat atât de mult în câteva luni, încât inimaginabilul a devenit posibil. Ești sigură? a întrebat André June, la fel de fericit pe cât de îngrijorat. Da, sigur că este. A câștigat un nou punct de echilibru și o formă de revanșă față de acest destin. Ea nu l-a mai sunat niciodată pe Raphaël și niciun alt iubit întâmplător nu l-a înlocuit.

Adrian și Meredith sunt în Venice, Italy, Europe. Sunt blocați în hotel de *aqua alta*, dar această izolare momentană nu e atât de tragică. Camera lor însorită are vedere la Fondamenta del Passamonte și cei doi se bucură de un room-service ireproșabil — managerul hotelului e convins că l-a recunoscut în Adrian pe un actor american, dar pe care? —, iar cămașa mai puțin albă și mai puțin imaculată, suvenirul de la Casa Albă, stă întinsă pe podea, acoperită de o rochie neagră. Vorbesc în șoaptă sub o piramidă de cearșafuri, invizibili, doar râsul limpede al lui Meredith se poate auzi.

În septembrie, Departamentul Apărării a încheiat protocolul 42, pentru a se concentra asupra operațiunii Hermes. Speculațiile grupului de lucru au durat toată vara, fără ca nimeni să-și imagineze o modalitate de a infirma o teorie sau de a confirma-o pe alta. Americanii nu vor afla niciodată de existența acelui alt avion din China. Nu avem vești despre ocupanții săi.

Jamy Pudlowski bea martini sec într-unul dintre barurile din Quantico, după o ultimă sesiune de antrenament. Cu două zile înainte, a validat ultimul plan de protecție a pasagerilor din 006 și a obținut transferul pe Coasta de Vest, în San Francisco, unde ocupă, de săptămâna viitoare, postul de directoare a biroului regional și a șapte birourisatelit. Dacă ar fi întrebată la ce se gândește acum, ar răspunde comandând un alt martini sec.

Camera laterală de sub aripa stângă a Super Hornetului urmează traiectoria AIM 120, iar în sala de comandă, la subsolul Casei Albe, președintele Statelor Unite ale Americii stă cu ochii pe ecranul uriaș, încruntat, încleștându-și pumnii. Da, a fost o decizie dificilă și am luat-o

singur, deoarece rolul meu este de a lua decizii de unul singur. Când a aflat că un al treilea zbor Air France 006 a apărut pe cerul Atlanticului, cu același căpitan Markle la comenzi, asistat de același Favereaux, cu aceiași pasageri la bord, președintele a dispus distrugerea aparatului. Nu putem lăsa același avion să aterizeze iar și iar.

Hai să mai bem o cafea, spune Victor, vrei? O atrage pe Anne lângă el, îi mângâie degetele fine, o sărută delicat pe buzele întredeschise, iar respirația ei miroase a tutun și mentol. Atunci se întâmplă. Mai întâi o respirație, un vârtej trecător de frunze moarte pe pământ. În aer plutește o notă muzicală foarte joasă, un Fa de contrabas. Aerul vibrează, iar cerul devine mai clar, dar foarte puțin. O doamnă elegantă cu o sacoșă de cumpărături se oprește în fața unei librării, un bărbat într-un pardesiu de gabardină plimbă un câine negru, mare, o tânără pe bicicletă trece pe lângă ei, se oprește, își privește smartphone-ul și zâmbește. Este un moment liniștit, senin.

Proiectilul se află la doar o secundă distanță de avionul Air France 006 și timpul se întinde, se întinde înainte de explozie.

Este dificil de descris ceea ce se întâmplă, în vocabular nu există niciun cuvânt pentru a defini această vibrație lentă a lumii, această pulsație infinitezimală care, peste tot pe Terra și în același moment, afectează la fel și pisica ce doarme lângă șemineu în cabana din Arkansas, și gâsca cenușie care traversează cerul deasupra Bordeaux-ului, și cascadele fluviului Zambezi, și zăpezile imaculate de pe Annapurna, și Podul Rialto peste Canal Grande din Veneția, și artera aglomerată a mahalalei uriașe din Dharavi, și buretele murdar de pe marginea chiuvetei din bucătărie în Montjoux,

și vechiul cauciuc spart din curtea unui garaj din Mumbai,
și ceașca de cafea roșie de mar e I y da la mn de ctor
Mi ere și l d ant n ir p li ba din An
Du-te so ire de me ce ut
p la pe a se e
vr a f e
ex i ste
u l c e
r a ț i
i l e
ș i
n i
s i
p
f
i
n

MULȚUMIRI

Ali Amir-Moezzi, Daniel Levin Becker, Paul Benkimoun,
Eduardo Berti, Élise Bétremieux, Hadrien Bichet, Nick Bostrom,
Hélène Bourguignon, Olivier Broche, Sarah Chiche, Christophe
Clerc, Claire Doubliez, Paul Fournel, Jacques Gaillard, Thomas
Gunzig, Jacques Jouet, Philippe Lacroute, Jean-Christophe
Laminette, Clémentine Mélois, Anaëlle Meunier, Victor Pouchet,
Anne-Laure Reboul, Virginie Sallé, Sarah Stern, Jean Védrines,
Pierre Vivares, Charlotte von Essen, Ida Zilio-Grandi

Cuprins

I. LA FEL DE NEGRU PRECUM CERUL 7
Blake 9
Victor Miesel 22
Lucie 30
David 39
Mașina de spălat 47
Sophia Kleffman 54
Joanna 66
Afacerea Miesel 77
Slimboy 83
Adrian și Meredith 95
Gluma 107
André 113
Primele ore 125

II. VIAȚA E VIS, SE SPUNE 135
Momentul când 137
Șapte interviuri 148
Descartes 2.0 162
Masa 14 172

E pur, si muove 180
Hangar 191
Întrebările lui Meredith 196
Câțiva președinți 202
The people has the right to know 208

III. CÂNTECUL NEANTULUI 215
Întâlnire de gradul doi 217
Un bărbat privește o femeie 226
Lumea Sophiilor 236
Slimboys 241
Same player dies again 248
Woods *vs* Wasserman 254
Un copil, două mame 258
Portretul lui Victor Miesel ca fantomă 266
Night show 279
Vocea din Jacob Evans 295
Dispariții 299
Trei scrisori, două mailuri,
un cântec, zero absolut 309
Ultimul cuvânt 323
Mulțumiri 331

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.

Romanul lui Hervé Le Tellier este conceput pe structura unui serial de televiziune de înaltă clasă, care creează dependență și, în același timp, concentrează stilurile și tramele a numeroase romane contemporane de succes: roman noir, thriller, roman de campus, de dragoste, de familie, biografic. Toate se petrec sub cupola unui cer SF unde a avut loc, în timpul unui zbor Paris-New York, un fenomen supranatural și sub semnul unei întrebări nebunești: oare lumea în care trăim este o uriașă simulare pe computer, iar ființele umane sunt programe mai mult sau mai puțin inteligente, cu destinul hotărât din afară?

Președinte al celebrului Atelier de Literatură Potențială, OuLiPo, Le Tellier aduce prin conceperea acestui roman fabulos un omagiu *Exercițiilor de stil* ale lui Queneau, *scrierii sub constrângere* practicate de Georges Perec și întregului manifest oulipian.

„Un roman 2.0, amețitor și jucăuș, în care Hervé Le Tellier este în cea mai bună formă."

JÉRÔME GARCIN, *L'OBS*

Anansi
CONTEMPORAN

Zeul Anansi a privit lumea din jurul său și a văzut că era plictisitoare și tristă, pentru că din ea lipseau poveștile. Tatăl său, Nyame, le închisese într-o cutie, în ceruri, așa că zeul-păianjen s-a angajat să îndeplinească toate muncile la care-l supunea stăpânul zeilor, în schimbul eliberării poveștilor. Folosindu-și istețimea, Anansi a obținut cutia și a dezlănțuit poveștile și înțelepciunea în lume. ANANSI. WORLD FICTION este acest univers al ficțiunii libere: în el se regăsește literatura întregului mapamond – proză contemporană, proză clasică, memorii și jurnale, eseuri care cercetează misterele unei lumi în plină schimbare și antologii din poezia universală.

PANDORA M
WWW.PANDORAM.RO
ISBN 978-606-978-365-8
9 786069 783658